BAKHÅLLET VID OHIO

BERÄTTELSE FRÅN NYBYGGARELIFVET I KENTUCKY

AF **EDWARD S. ELLIS**

(FORTSÄTTNING PÅ »BLOCKHUSET VID LICKINGFLODEN»)

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN AF **D:r P. HALLSTRÖM**

MED SEX ILLUSTRATIONER

STOCKHOLM WILHELM BILLES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

STOCKHOLM TRYCKT HOS P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG 1900

Förord till den elektroniska utgåvan

Originalets titel är *Ned on the river* (1884). Boken digitaliserades i januari 2014.

ILLUSTRATIONER.

Båt och roddare sväfvade öfver den upplysta platsen men försvunno snart i mörkret. Jo fick sikte på det mörka ansiktet, och hastigt som en blixt kastade han mynningen öfver relingen för att skjuta. "De' vara tur! Mig just vänta pä er." De två shavanerna beredde sig till strid. Med ett klingande ljud flög den fjäderprydda pilen uppåt, som

om den velat klyfva molnen. Några minuter därefter var flodbåten insvept i eld från fören

till aktern. WILHELM BILLES UNGDOMSBIBLIOTEK

REDIGERADT

AF

D:r K. A. Melin

XVIIVilhelm ßilles üngdomsbiblioteK.

I. PIETER MARITZ. En skildring af zulu- och boerkrigen åren 1879 —1881 samt af doktor Jamesons infall i Transvaal 1896 af

Aug. Niemann. Pris häft. 3: 75; inb. 4: 75. II. BJÖRNJÄGARENS SON af Karl May. Pris inb. 3 kr.

III. ÖKNENS ANDE af Kahl May. Pris inb. 2: 75.

IV. BLAND RÖDSKINN OCH COWBOYS af G. A. Henty. Pris inb. 3 kr. V. VÅR FORNNORDISKA GUDASAGA af Kata Dalström. Pris

inb. 2: 50.

VI. FRANK NORRIS' ÄFVENTYR bland indianer och guldgräfvare af

G. A. Henty. Pris inb. 3 kr. VII. PÅ- KRIGS OCH SPEJARSTRÅT af G. A. Henty. Pris inb. 2: 75. VIII. VID INDIANGRÄNSEN af William O. Stoddard. Pris inb. 3 kr. IX. S:T MARKUSLEJONET Berättelse från

Venedigs storhetstid af G. A. Henty. Pris inb. 3 kr. X. DONALD HESTER eller kriget mot indianhöfdingen Pontiac af Kirk Munroe. Pris inb. 3 kr. XI. BLAND KLIPPBERGENS INDIANER af G. A. Henty. Pris inb. 3 kr. XII. LJUDLÖSA STEG. Berättelse från nybyggarelifvet i Kentucky af Edward S. Ellis. Pris inb., 3 kr.

XIII. SPÖKET PÅ FLODEN. Berättelse från nybyggarelifvet i Ken-

tucky af Edward S. Ellis. Fortsättning på Ljudlösa steg». Pris inb. 3 kr.

XIV. ÖFVERFALLET PÅ NYBYGGENA. Berättelse om indianhöfdingen

»Kung Filips» strider mot de hvita af Edward S. Ellis. Pris inb. 3 kr.

XV. JETRO JUGGENS. Berättelse från nybyggarelifvet i Kentucky

af Edward S. Ellis. Fortsättning på »Spöket på floden». Pris inb. 3 kr.

XVI. BLOCKHUSET VID LICKINGFLODEN. Berättelse från nybyggare-

lifvet i Kentucky af Edward S. Ellis. Pris inb. 3 kr.

XVII. BAKHÅLLET VID OHIO af Edward S. Ellis. Fortsättning på

»Blockhuset vid Lickingfloden». Pris inb. 2: 75. FÖRSTA KAPITLET.

På Ohio.

n mörk natt sommaren 1789 satt Vildblomma Brown, en kraftig negergosse, på Kentuckysidan af Ohio och bråkade sin hjärna med att utfundera, hvad han skulle taga sig till.

En tid förut hade bud anländt till nybygget Wild Oaks, att en flodbåt med två familjer på en bestämd dag skulle lämna Wheeling för att begifva sig till Wild Oaks. Då tiden för affärden var angifven, var det lätt att bestämma tiden, då den skulle framkomma till nybygget. Utvandringen till den så kallade Västern pågick då för tiden oafbrutet, men som de båda familjerna voro gamla vänner till Prestons, är det lätt att förstå, hvarför deras ankomst motsågs både med glädje och nyfikenhet.

Ked Preston, son till nybyggets grundläggare, Macaiah Preston, kunde icke styra sin otålighet utan begaf sig ut för att möta flodbåten och följa den utför floden. Hans följeslagare var Vildblomma Brown, hvilken, såsom läsaren af »Blockhuset vid Lickingfloden» redan vet, hade följt honom på flere äfventyrliga färder i skogarna.

De lämnade hemmet i en liten kanot och rodde långsamt uppför floden, ty de ville icke möta flodbåten långt

ifrån hemmet. De bodde ungefär två hundra mil* nedanför Wheeling, och de beräknade sin affärd och sin fart så, att de skulle träffa sina vänner inom de följande tjugufyra timmarna.

Ehuru nybyggena utefter floden voro ganska talrika, funnos dock långa sträckor mellan de täta skogar, som kransade flodens stränder, där det var ganska farligt att färdas. De hämndgiriga rödskinnen ströfvade genom vildmarkerna och tycktes vara outtömliga på utvägar, då det gällde att tillfredsställa sitt hat mot dem, som ämnade drifva dem från deras jaktmarker.

På flodbåten funnos två män, som förut gjort denna färd. Det var våra gamla vänner Jo Stinger och Jim Turner, om hvilka jag haft åtskilligt att berätta i »Blockhuset». Deras närvaro ingaf det lilla emigrantsällskapet en känsla af stor trygghet.

Ned Preston hade gjort sina beräkningar efter en oafbruten färd för flodbåten. Om den icke visade sig inom några timmar efter den bestämda tiden, kunde man hafva anledning till farhågor, alldeles såsom i våra dagar, då en oceanångare blifvit försenad.

Gossarna turade om att fora den långa askåran, som framdref den lätta farkosten öfver vattnet, Stundom färdades de tätt intill stranden, där strömmen var svagare, stundom rodde de midt ute i floden, stundom åter hvilade de ett par timmar i skydd af den täta växtligheten vid stranden.

Enligt Ned Prestons beräkningar skulle flodbåten blifva synlig vid middagstiden, men den kvalmiga eftermiddagen förflöt, utan att vännerna kommo inom synhåll. Men just som solen höll på att försvinna bakom skogen, blefvo gossarna mycket glada, då de fingo sikte på en flodbåt, som vände förbi en krökning af floden ej långt ifrån dem. Ned svängde hatten öfver sitt hufvud med ett jublande hurra,

* Engelska.3

doppade åran i vattnet och dref fram kanoten med en sådan fart, att den sväfvade som en svala öfver vattenytan. Han såg, huru männen på flodbåten betraktade dem med stor nyfikenhet. De besvarade icke deras hälsning, men gossarna trodde, att det berodde därpå, att de icke igenkände dem. Innan de hunnit fram till flodbåten, märkte dock Ned, att männen voro främlingar.

De voro ungefär ett dussin, och de flesta af dem voro män i sin bästa ålder, hvilka alla voro skickliga i att bruka sin bössa. De mottogo gossarna hjärtligt men hade oroande nyheter att berätta. De hade vid middagstiden blifvit angripna af en skara shavaner; en häftig strid hade ägt rum, och de röda männen hade förföljt dem åtskilliga mil utför floden. Som indianerna befunnit sig på båda stränderna af floden, hade emigranterna hållit kursen så mycket som möjligt midt i strömfåran och sökt att skydda sig mot angriparnas kulor, men besvarat elden, när de haft någon utsikt att uträtta något därmed. Ingen af de hvita hade blifvit dödad, men flere voro sårade, och vid några tillfällen hade de varit i svårt trångmål.

Farkosten själf bar vittne om sanningen af deras ord. Den grofva plankrelingen bar många märken efter kulor, och särskildt hade kajutan, som befann sig nästan midskepps, fått tjänstgöra som skottafla. En af männen anmärkte, att flodbåten gick flere tum djupare på grund af den mängd bly, hvarmed lasten blifvit tillökad.

Detta var oroande nyheter, men emigranterna hade ännu hemskare saker att berätta. Knappt hade shavanerna dragit sig tillbaka, förrän de hört ljudet af skott längre uppåt floden. Det var nästan säkert, att en annan flodbåt blifvit anfallen. Om det var den, efter hvilken gossarna hållit utkik, voro utsikterna för dess räddning ganska små, ty då indianerna funne, huru svag besättningen var, skulle4

de säkert icke draga i betänkande att från båda stränderna störta ut i sina kanoter och. nedgöra de hvita.

»Jag är nästan säker på att det var våra vänner, ty de måste vara någonstädes i grannskapet», sade Ned Preston, sedan ban och Blomman sagt farväl åt emigranterna och åter voro på väg uppför floden.

Det började blifva mörkt, och de smögo sig tätt efter Kentuckystranden, där en svag rörelse med åran var tillräcklig att föra kanoten framåt. Neds ansikte hade blifvit litet blekare, ty han hade stor anledning att frukta det värsta både för sin egen och för sina vänners räkning. De båda gossarna talade med hviskande stämma och kastade förstulna blickar uppåt floden och öfver till andra stranden, såsom om de väntat att i hvarje ögonblick få se sina kringsmygande fiender.

»Injaner börja blifva mycket oförskämda», anmärkte Blomman, »men de inte visa mycket förstånd.»

»Hvarför icke?»

»Hvad vara för nytta att skjuta med bössor emot flodbåtens plankor? Om de hafva något förstånd, de skaffa en kanon å bestryka den långs öfver.»

Ned Preston gjorde sig just den frågan, hvad han borde göra under dåvarande förhållanden. Han tviflade icke på att flodbåten var i en svår fara, äfven om den kunnat tillbakaslå sina vilda fiender.

»Wild Oaks är för långt borta för att lämna någon hjälp», tänkte ban, »och det finnes intet annat ställe, dit jag kan bege mig. Yi löpa stor fara genom att ro uppför strömmen, och vi kunna gärna rasta här för natten eller tills vi fått vidare underrättelser.»

Han vände stafven mot stranden, och ett ögonblick därefter sprungo gossarna i. land och drogo upp den lätta farkosten. De voro omgifna af en så yppig växtlighet, att utsikten var stängd på alla håll utom åt flodsidan.5

Efter de underrättelser de erhållit voro de för kloka att tända upp eld; de sutto i mörkret på stranden och

samtalade med låg röst, medan de hade hela sin uppmärksamhet spänd. Natten var liksom dagen kvaf och tryckande het, luften var mättad med elektricitet, och ehuru några stjärnor blänkte öfver deras hufvud, höjde sig en becksvart molnbank vid horisonten. I söder, där mörkret var ogenomträngligt, korsade blixtar hvarandra i alla riktningar, men ännu hördes intet åskdunder.

»Jag vill säga dig, Blomman», sade Ned med en suck, som förorsakades af den beklämning han erfor både till kropp och själ, »att det ser ganska hotande ut för flodbåten.»

»Mig inte hafva bekymmer för de'; den andra hafva kommit igenom, hvarför inte också denna kunna göra de"?»

»Den första hade. starkare besättning.»

»Men den andra hafva Jo Stinger å Jim Turner.»

Denna påminnelse ingaf verkligen den unge kentuckiern någon förhoppning. Stinger och Turner voro erfarna gränsjägare, hvilka pröfvat på faror af allehanda slag i Kentucky och Ohio. De hade farit österut för att anskaffa några förråd åt Wild Oaks och hade fått underrättelse om flodbåten, som var färdig att afresa Det var de, som sändt bud till herr Preston och underrättat om tiden, då de skulle bryta upp från Wheeling.

»Jag känner, att jag icke kan sitta här längre», sade Ned efter några minuters tryckande tystnad.

»Då ligga ned», föreslog Blomman.

»Jag är orolig; jag kan icke hålla mig stilla», tillade ynglingen, i det han reste sig upp, sträckte ut armarna, sparkade med benen och stampade i marken.

»Mig veta, hvad som hjälpa för de'», sade Blomman som också reste sig upp och talade i en lugnande ton.

»Hvad är det?»

»En ordentlig måltid.»6

Ned var vid alltför nedstämdt lynne för att skratta åt sin tjänare eller bli förargad, därför att denne visade ett större lugn än han.

»Hjälp dig själf!» sade han, därmed syftande på matsäckskorgen, som de fört med sig och som ännu stod kvar i båten.

»Ämna inte ni också äta?» frågade Blomman, då han hämtade korgen från båten och ställde den mellan sina knän.

»Nej, jag har ingen aptit.»

Ned stod tätt invid floden och blickade ut öfver den mörka ytan. Ljudet från Blommans käkar, då denne tuggade maten, förargade honom. Han vände på hufvudet och tänkte befalla honom att upphöra, men han ändrade snart tanke.

»Jag kan icke tadla honom; jag skall lämna honom ensam, tills han slutat.»

Han sköt alltså ut kanoten i vattnet, sedan han först tagit upp Blommans bössa.

»Hvad ämna ni göra?» frågade denne med munnen fullstoppad af fläsk och bröd.»

»Jag skall ro ett stycke uppåt strömmen men kommer tillbaka, då du slutat äta. Huru lång tid behöfver du på dig?»

»Om ni inte störa mig, de" vara gjordt på en kvart — de' vilja säga, om maten räcka.»

Ned stötte åran mot stranden med sådan kraft, att den lätta kanoten sköt ut i mörkret och ögonblickligen försvann ur Blommans åsyn. Denne återtog sitt arbete med käkarna och blickade förvånad efter sin vän.

»Ned börja blifva konstig», mumlade han, i det han dök ned med handen i korgen och drog fram en väldig fläskskifva och ett stycke bröd; »han försumma sin hälsa, å de' inte vara nyttigt för hälsan. Ett af de värsta fel

vara att vara oregelbunden med sina måltider. Mig alltid7

känna mig dålig då å ofta hafva varnat Ned å Eådjursfot. Mig undra, hvar Eådjursfot hålla hus. Han göra oss ett besök förra månaden å stanna tre, fyra dagar; men han vara borta igen, å ingen veta, när han komma igen. Om mig veta så mycket som Eådjursfot, mig taga plats som lärare; han bara behöfva sitta bakom sitt bord, å om de lymlarna inte vilja hålla sig stilla, skjuta en pil genom dem å nita fast dem vid väggen, så de vara tvungna att sitta stilla. Om föräldrarna knota öfver detta slags bestraffning, han kunna säga, att de fallit å spetsat sig.»

Ungefär tio minuter senare, medan Blomman ännu var upptagen af sin måltid, gjorde han en oroande upptäckt. Då han händelsevis kastade blicken uppåt floden, såg han en lägereld på motsatta stranden. Den var icke alldeles midt emot utan minst hundra meter längre ned. Den brann såsom en ofantlig stjärna och kastade sitt sken långt ut på floden.

»Mig undra, hvem som tända den», mumlade Blomman, sedan han stirrat på den i några minuter; »de' måste vara hvita män eller injaner. Ned borde vara här å sköta sin syssla i stället för att paddla omkring hela världen.»

Han lyssnade i förhoppning att få höra kanoten nalkas, men tystnaden stördes icke af det minsta ljud. Såsom vi redan sagt i början af detta kapitel, satt Blomman på Ken-tyckysidan af floden och ansträngde sin hjärna för att utfundera, hvad han skulle taga sig till.

»Mig vilja taga reda på hvad de' betyda», utropade han plötsligt, upptänd af begär att öfverraska sin unge herre med ett företag, som kunde förvärfva honom beröm af denne. »De' vara viktigt att veta, om de injaner inte vara hvita, å mig säga massa Ned de', då han komma igen. Mig kunna simma dit öfver utan fara å speja, å mig vara tillbaka här, då ban komma roende.»

Blommans plan var helt enkel; det var endast att helt8

försiktigt simma öfver floden, tills han kommit tillräckligt nära för att få en öfverblick af det sällskap, som tändt elden. Han kunde icke se något af detta från Kentuckysidan, men hade goda skäl att tro, att han på närmare håll skulle vinna erforderliga upplysningar. Han var en god simmare och kunde röra sig i vattnet lika ljudlöst som en fisk. Ehuru det är olämpligt att bada strax efter en måltid, var vädret så varmt, att en simtur i den svala floden var mycket inbjudande.

Såsom en förståndig gosse tog han af sig alla sina kläder och lade dem bredvid bössan, knifven och matsäckskorgen, så att han lätt kunde finna dem vid sin återkomst. Därpå vadade han försiktigt ut i vattnet, tills detta steg honom till armhålorna, och styrde därpå med långsamma simtag mot andra stranden. Strömmen drog honom naturligtvis med sig, men det kostade honom ingen synnerlig ansträngning att styra sin kosa så, att han kunde landstiga hvar han ville.

Om det varit nödvändigt, kunde Blomman hafva simmat åtskilliga gånger tvärs öfver Ohio utan att hvila; han kände därför ingen oro, då han kommit på djupt vatten och förlorat land ur sikte. Han hade otaliga gånger roat sig med att i timtal simma och dyka i floden, och han var nästan lika hemmastadd i det våta elementet som en tumlare.

Blomman bibehöll sin bestämda kosa, tills han befann sig midt i floden, men då började han tvifla på klokheten i sitt förehafvande. Det tycktes honom omöjligt, att lägerelden blifvit tänd af hvita män, och det vore därför det klokaste att återvända till den strand, som han några minuter förut lämnat.

Då han tillryggalagt tre fjärdedelar af afståndet, rörde han sig så långsamt, att han nästan var orörlig, och han ämnade just vända tillbaka, då han helt oförmodadt fick den upplysning han sökte. Han höll sina ögon riktade på9

elden, då två gestalter visade sig mellan denna och floden. Emot den gula lågans bakgrund aftecknade de sig lika tydligt, som. om de varit ritade med bläck på hvitt papper.

Något misstag kunde icke längre råda. Håret, som var uppsamladt i en tofs på hjässan, jaktskjortan och damaskerna visade, att de voro indianer. Yid denna upptäckt kände Blomman en kall rysning öfver ryggen, som

om han blifvit neddoppad i Ishafvet.

»Du min skapare!» utropade han. »Mig inte vilja se mera af dem.»

Med en häftig rörelse snurrade han omkring och ämnade af alla krafter skynda tillbaka till Kentuckysidan; men i sin ångest bade han icke märkt, att han vändt sig ett helt hvarf, och då ban trodde sig simma mot den strand han lämnat, närmade han sig i själfva verket hastigt Ohiostranden, där de vilda röda männens lägereld brann.
ANDRÅ KAPITLET.

Shavanernas lägereld.

I)e' vara mycket vänligt af massa Ned», tänkte Blomman, medan hans öga hvilade på den eld han såg framför sig; »han finna mig vara borta, å då han snafva öfver mina kläder, han förstå, hvad de' betyda. ITan hafva sett injanernas eld å tändt en annan för att visa mig vägen. Han vara god, men mig tycka, de' vara litet farligt.»

Det är svårt att förstå, huru gossen kunde göra ett sådant misstag, tnen han hade bokstafligen beskrifvit ett helt hvarf omkring sin egen axel och styrde nu rakt mot det fientliga lägret, för hvilket han hyste en sådan förskräckelse.

De två gestalter, som visat sig framför elden, hade försvunnit i nästa ögonblick; eljest skulle Blomman genast hafva upptäckt sitt misstag. Den första aningen om sanningen fick han, då han tillfälligtvis kastade en blick tillbaka öfver sin skuldra och fann, att det var alldeles mörkt åt det hållet.

»Huru de' vara fatt?» mumlade han; »de måste hafva släckt den eld med en väldig brådska —»

En ny gestalt visade sig framför elden och var synlig just lagom länge, för att man skulle se, att det var en indiankrigare. Äfven nu var afrikanen för ett par minuter villrådig, men ställningen blef klar, då rödskinuet lät höra ett kraftigt »hoj!»11

Han befann sig endast ett dussin meter från en krigar-skara, som tillhörde en af Yästerns djärfvaste och blodtörstigaste stammar. Yi behöfva icke säga, att då han nästa gång vände om, han icke begick något misstag utan styrde

mot den andra stranden med all tänkbar skvndsamhet.

0/

Men han hade kommit så nära Ohiostranden, att ban befann sig inom den ljuscirkel, som utstrålade från lägerelden. Shavanerna måtte hafva misstänkt något, ty en af krigarne lade hastigt bössan till skuldran, siktade och sköt på det mörka föremål, som flöt på vattnet.

Blommans skicklighet som simmare kom honom nu väl till pass. Med en snabbhet i uppfattningen, som var ganska märkvärdig hos en person med hans vanliga tröghet, ansåg han det bästa sättet att rädda sig vara att dyka. Tillfälligtvis försvann han under vattenytan just ett ögonblick innan skottet gick af, och kulan träffade därför den lugna ytan och studsade upp mot den andra stranden.

Han dröjde under vattnet, så länge han kunde, och simmade kraftigt mot strömmen; och han visade sig icke öfver vattenytan förr, än han blef nödsakad att hämta luft, och då befann ban sig långt utanför skenet från lägerelden.

»De' vara nära ögat», mumlade ban med en rysning; »men de' här visa, hvad förstånd duga till.»

Knappt hade han för sig själf uttalat denna tanke, förrän hans öra uppfångade ljudet af en åra, som doppades i vattnet. Den punkt, hvarifrån ljudet kom, visade, att en af de röde männen jagade fram sin kanot för att förfölja honom.

Blomman förstod faran och ansträngde sig mera än någonsin. I sin ångest glömde han, att han flåsade och stönade, såsom en person stundom gör, då ban är sysselsatt med ett ansträngande kroppsarbete. Därigenom fick indianen den ledning han behöfde, och ban styrde hastigt sin farkost mot flyktingen.

Det behöfdes endast några minuter, för att Blomman12

skulle inse sitt misstag. Han drog in ett djupt andetag, dök ännu en gång under vattenytan och simmade af alla krafter mot den mörka strand, som han ångrade att han någonsin lämnat. Då han åter kom upp till ytan, gjorde han det lika ljudlöst som en lom och fortsatte sin väg med långa, kraftiga simtag, som snart förde honom till stranden.

Då han såg sig tillbaka, märkte han på eldens läge, att han kommit till ett ställe, som låg betydligt längre ned, än där han först steg i vattnet. Detta vållade honom dock ingen olägenhet, ty han kunde lätt bana sig väg till platsen.

Han hörde åter det svaga plaskandet af indianens åra, men det var så långt borta, att det icke ingaf honom någon oro. Han hade icke sett kanoten, sedan han sista gången kom upp till vattenytan, och han förstod därför, att indianen tappat spåret af honom. Det enda ynglingen nu hade att göra var att undvika allt vidare buller.

Blomman simmade ännu ett stycke på samma försiktiga sätt, höll sig därpå orörlig och rekognoserade, så godt han kunde, med ögon och öron vidöppna. Lägerelden tycktes vara långt borta, och icke ett ljud af någon plaskande åra kunde höras.

»Den där injanen denna gång hafva fått lära sig, att då de' bero på tankearbete, ban vara en stympare emot färgadt folk —»

I samma ögonblick syntes konturerna af en kanot skymta fram genom mörkret och tyst som skuggan af ett moln glida fram öfver vattenytan. Just som Blomman var säker på att all fara var öfverstånden, kom den smäckra farkosten i sikte och sköt fram så hastigt, att ban kände den kalla, våta barken stryka mot sin armbåge såsom en vattenorm.

Gossen blef för ett ögonblick förvirrad men återfick snart fattningen, drog ett djupt andetag och försökte ännu en lång dykning under vattnet.

Men han kom en sekund för sent. En hand sträckte13

sig öfver relingen och grep fatt i hans yfviga hår, såsom en jättes järnfingrar skulle hafva omslutit en kvast. Simmaren kunde icke röra sig ur fläcken.

»För himlens skull, släpp!» skrek den förskräckte Blomman, sträckte upp sin hand och grep tag i fiendens handlofve; »ni slita af mig allt hår! —»

»Sch! Yar tyst, ditt dumhufvud! Det är jag», hviskade Ned Preston. »De kunna höra oss; låt mig hjälpa dig ombord, men var försiktig, eljest kantra vi.»

Det fordrar lika stor försiktighet att stiga i en af dessa lätta farkoster som för en nybörjare att bestiga en bicykel. Trots alla möjliga försiktighetsmått var det på ett hår nära, att kanoten kantrat och båda kommit i floden. Slutligen kröp Blomman upp i aktern, och Ned doppade sakta det breda årbladet i vattnet.

»Mig blifva skrämd å blanda bort —»

Ned lät höra ett svagt »sch». Tillfället var icke lämpligt för några samtal. De ord, som redan sagts, hade utan tvifvel uppfångats af fientliga öron, och Ned var icke sen att ro därifrån. Medan han svängde årån, stirrade Blomman oafbrutet ut i mörkret och väntade i hvarje minut att få syn på den andra kanoten och dess roddare.

»Yara er bössa här?» frågade han slutligen.

»Den ligger på bottnen.»

»De' bara vara en injan, som förfölja oss.»

»Tag då upp bössan och håll dig beredd.»

Ned föredrog att låta negern handtera geväret, emedan det kräfde mindre skicklighet att sköta detta väl än årån. Försiktigt tog Blomman upp det och spände hanen, hvarvid den dubbla knäppen ljöd med förfärande styrka under den rådande tystnaden. Han behöll sin nedhukade ställning och höll sig beredd att skjuta, så snart en fiende blefve synlig.

Blomman lutade sig framåt, stirrande och lyssnande, då något mjukt vidrörde hans hals. Han vände sig om med ett14

halfkväfdt utrop och fann, att det var grenen af ett träd, som hängde öfver vattnet. De rodde på Kentuckysidan och smögo sig långsamt utefter stranden, sökande efter den plats, där de hade rastat.

Flere gånger försökte negern att tala, men Ned tystade honom, tills de hade tillryggalagt en betydlig sträcka. Slutligen upphörde Ned att ro, fattade tag i en gren och höll kanoten orörlig. Då de hade lyssnat några minuter, frågade unge Preston med dämpad men allvarlig röst:

»Hvad kallar du det här äfventyret, Blomman?»

»Yara mycket märkvärdigt.»

»Hvarför sam du din väg, innan jag återvände?»

»För de' vara den bästa tiden; mig få syn på den lägereld där borta å inte veta, om de' vara vänner eller inte; så mig simma öfver å fråga dem — jag mena, rekognosera.»

»Du ser nu, hvilken fara du löpte; du borde icke alls hafva lämnat platsen, och sedan du begifvit dig af, borde du hafva återvändt långt förr, än du gjorde.»

Blomman vågade icke berätta, hvilket misstag han gjorde, då han vred sig ett helt hvarf omkring sin axel, och han sökte därför afvända sin herres missnöje genom att fråga:

»Huru ni veta, hvar ni skola söka mig?»

»Det är svårt att säga. Jag kom tillbaka och kände igen stället på den där grenen, som hänger så långt ut. öfver vattnet. Jag ropade tillräckligt högt, för att du skulle hafva hört mig, om du varit där, men då jag icke fick något svar, trodde jag, att du somnat. Jag steg i land och snafvade öfver dina kläder och matsäckskorgen. Då förstod jag, att du hade gifvit dig ut på en simtur. Jag trodde icke, att du hade märkt lägerelden på andra sidan, och visste icke, att du var i fara. Jag rodde ut för att söka efter dig, då jag hörde bösskottet. Jag misstänkte då, att shavanerna — ty jag förmodar, att det är sådana — sett och skjutit på dig. Jag kunde icke upptäcka något af dig i15

mörkret och måste naturligtvis fara ut på måfå. Försynen ledde mig, och här äro vi nu.»

»De' vara så, å mig vara mycket tacksam, men massa Ned, om de' göra er de'samma, mig gärna taga på mig mina kläder, ty de' inte vara riktigt anständigt, att en ung herre segla upp och ned på Ohio utan kläder.»

»För tillfället är du klädd i mörker, Blomman, och dina kläder får du, så snart vi komma fram. Tala icke högre än i hviskning, och var beredd att begagna bössan i hvarje minut.»

»Bössan å mig vara färdiga.»

Ned sköt kanoten så långt ut i vattnet, att han ej hindrades af de nedhängande grenarna, och fortsatte rodden uppför floden. Strömmen var här nästan omärklig; det kostade därför blott ringa möda att hålla farkosten i rörelse, och den gled långsamt framåt såsom ett väldigt vattendjur, som söker efter rof.

Som det var säkert, att en fientlig kanot befann sig på floden, fortsatte Ned Preston sin rodd utan att åstadkomma det minsta buller. Då han och Blomman utbytte några ord, talade de i en så svag hviskning, att det omöjligen kunde höras ens på tio alnars afstånd.

Naturligtvis måste Ned ägna sin egentliga uppmärksamhet åt båten, medan hans kamrat stirrade ut i mörkret med hufvudet framåtböjdt och i en ställning af den mest spända uppmärksamhet.

»Sch!» utropade han plötsligt utan att glömma den yttersta försiktighet. Ned höll årån orörlig några tum öfver vattnet, så att de kunde höra, huru det droppade från årbladet.

Då de blickade bort mot elden på andra stranden, märkte de, huru en mörk kropp rörde sig öfver det svagt upplysta synfältet. Ohio glittrade i återskenet från elden såsom en lugn hafsyta synes skimra i månens sken. En

indiankanot med en ensam roddare gled långsamt utför ström-16

men. Man såg, huru den röde mannens armar svängde årån, men icke ett ljud hördes. Båt och roddare sväfvade öfver den upplysta platsen men försvunno snart i mörkret.

»Han har förlorat vårt spår», sade Ned, »och vi hafva intet att frukta af honom.»

»Kanhända finnas flere», anmärkte Blomman.

»Det är icke sannolikt.»

Hvad unge Preston mest fruktat, var, att kanoten befann sig i deras närhet och hvilket ögonblick som helst kunde dyka fram ur mörkret. Det var därför en stor lättnad för honom att finna, att han misstagit sig.

Ned trodde sig nu våga bruka årån med mera kraft än förut. Han rodde så nära stranden som möjligt, ty i mörkret kunde han endast med tillhjälp af känseln finna den rätta platsen.

Då en långt uthängande gren sopade öfver kanoten, förde han båten mot land.

»Det måste vara här», sade han och sprang i land, innan den lilla farkostens rörelse hade upphört. Han trefvade sig omkring med händerna och fann snart, att han gissat rätt. Där funnos matsäckskorgen och bössan och Blommans kläder, hvilka denne skyndsamt tog på sig.Båt och roddare sväfvade öfver den upplysta platsen, men försvunno snart i mörkret. Sid. 16. TREDJE KAPITLET.

Gränsjägaren från Kentucky.

I1m ed nattens framskridande klarnade himmeln. Den

— svarta molnväggen vid horisonten började smälta bort. Plötsligt framglänste månens buktiga skifva öfver den ojämna molnkanten. Den höjde sig hastigt och tycktes slunga molnmassorna från sitt ansikte. Snart seglade den fram på en klar himmel och kastade sitt sken öfver skogen och floden.

Ned Preston styrde kanoten närmare till land för att hålla den i skuggan, och både han och Blomman iakttogo den största försiktighet för att icke göra något buller. De befunno sig midt för shavanernas lägereld, och på Ohios lugna yta kunde hvarken någon flodbåt eller kanot upptäckas.

»Ned», sade Blomman, »vi borde hafva Rådjursfot hos oss.»

»Jag har sagt detsamma för mig själf flere gånger. Han har vanligtvis infunnit sig, då vi som bäst behöft honom. Sista gången var det, då wyandoterna anföllo blockhuset; det skulle hafva gått oss illa, om icke han varit.»

»Hvar kunna Rådjursfot vara?»

»Det kan ingen utom han själf säga; du vet, att han tillbragte några dagar hos oss på Wild Oaks förra månaden, men han lämnade oss snart. Han trifves ingenstans annat än i skogarna.»

Ned Preston ansåg det icke löna mödan att säga Blomman allt, hvad han tänkte. Han trodde nämligen, att den unge shavanen hade gjort en tripp bort till Mississippi. Bådj ursfot hade verkligen sagt, att ban ämnade göra det, men han hade icke nämnt något skäl till denna sin plan.

»Ingen annan än Bådjursfot själf vet, hvar ban är», upprepade Ned; »jag skulle vilja gifva mycket för att, hafva honom här, ehuru jag icke kan se, att vi särskildt behöfva honom. Ohio är uppfylld af faror, liksom den alltid varit, men vi visste det, då vi lämnade hemmet, och vi äro nu så gamla, att vi böra kunna sörja för oss själfva.»

Ned satte kanoten i hastigare fart. Shavanernas lägereld hade snart försvunnit ur sikte, och den ena milen efter den andra tillryggalades, utan att vare sig vän eller fiende syntes till. Ned fruktade att någon stor olycka hade träffat flodbåten, hvilken borde hafva visat sig för flere timmar sedan. Detta dröjsmål, i förening med emigranternas nyheter, var i sanning oroande. Det var icke omöjligt, att Jo Stinger och Jim Turner hade ankrat med flodbåten för att få göra resan vid dagsljus, men Ned kunde icke värja sig för den tanken, att orsaken till

dröjsmålet var mycket allvarsammare.

Den unge gränsbon var i en sådan sinnesstämning, att han icke kunde tänka på sömn. Han höll årån i ständig rörelse men vågade sig knappt utanför det bälte af skugga,. som blef smalare, allt efter som månen steg högre upp på himmeln. Molnen voro nu borta, och månljuset belyste fullständigt hela floden mellan de båda stränderna. Ned var således säker på att han skulle kunna se sina vänners flodbåt, långt innan de uj)ptäckt honom.

»Natten måste vara till hälften förliden», sade han för sig själf och upphörde med rodden; »nu får du aflösa mig, Blomman.»

Han fick intet svar på sitt förslag, hvilket var ämnadt19

att utgöra en befallning. Då han såg närmare efter, fann han, att gossen hade fallit i sömn, hvilken troligen räckt i mera än en timme.

»Han är lycklig», mumlade Ned. »Jag vill icke störa honom. Jag kan så gärna gå i land och hvila till morgonen — —»

»Hallå!»

Detta utrop skrämde Ned ur hans betraktelser, men ban kände sig mycket lätt om hjärtat, då han fick se gestalten af en hvit man, som stod på en öppen plats vid stranden knappt tio alnar från honom. Han var storväxt och klädd i jägardräkt, och den snabbhet, med hvilken han upptäckt kanoten oaktadt den ljudlöshet, hvarmed den nalkades, visade, att han var van vid lifvet i skogarna.

»Hallå!» svarade Ned, som var alldeles viss på att han hört rösten förr.

»Om jag icke misstager mig», sade mannen, i det han närmare betraktade gossen, då han nalkades, »är du son till Macaiah Preston på Wild Oaks.»

»Ja, det är jag», sade Ned, då kanoten stötte mot land.

»Och det där är hans svarting», tillade jägaren, i det han lutade sig fram och betraktade den medvetslöse gossen.

»Ja, han är trött och har somnat», anmärkte Ned, medan han steg i land och fattade den kraftige gränsjägarens hand, hvilken han skakade med värme. Därpå fattade han tag i kanotens stäf och drog båten med sådan fart upp på land, att Blomman tumlade baklänges med fötterna i luften. Han mumlade något men vaknade icke utan återtog sin ställning och fortfor att sofva.

Då Ned steg i land, sken månen rakt i ansiktet på honom, medan jägarens befann sig i skuggan. Då ynglingen fattade jägarens hand, vände han honom åt sidan, så att ljuset träffade hans drag.20

»Jag trodde, att det var ni», sade ynglingen med ett leende och skakade på nytt den erbjudna handen.

»Och hvem är jag?» frågade jägaren småleende och blickade ned på gossen.

»Ni är Daniel Boone, gränsjägaren från Kentucky; jag kommer i håg, huru ni och Simon Kenton en gång stannade öfver natten i vårt hus.»

»Ni var en mindre herre då, än ni är nu.»

»Ja, naturligtvis, ty det var för sju eller åtta år sedan; ni klappade mig på hufvudet och sade, att Kentucky säkert skulle bli en af de största staterna i Unionen.»

»Det har jag sagt hundra gånger, och jag kommer förmodligen att säga det, tills jag dör. Jag har ströfvat igenom bela Kentucky, och jag känner det på mina fem fingrar. — Men nu, min unge herre, skulle jag gärna vilja veta, hvad ni gör så långt från hemmet?»

»Vi vänta på en flodbåt med några vänner och släktingar. Den lämnade "Wheeling för flere dagar sedan och borde hafva varit i Wild Oaks vid det här laget.»

»De röda kanaljerna tyckas förorsaka ganska mycket bekymmer», sade Boone. »De hafva skjutit på flere båtar,

som kommit utför floden, och det kan hända, att edra vänner råkat ut för några svårigheter af det slaget. Men vi kunna ju sätta oss ned och samtala om saken »

»Yi mötte en flodbåt längre ned, och folket på denna berättade oss detsamma», anmärkte Ned, i det han satte sig på marken bredvid den store spejaren. Platsen var öppen på en omkrets af flere meter, så att de med största tydlighet kunde se hvarandras ansikten. Natten var så varm och behaglig, att det var alldeles onödigt att göra upp eld, utom att en sådan säkert skulle hafva väckt fiendernas uppmärksamhet. Sålunda sutto de tätt intill hvarandra och samtalade med låg röst och utan tanke på att någon fara hotade.21

»Huru många äro de på båten?» frågade Boone.

»De äro endast fyra.»

»Det är väl knappt; man borde aldrig resa med mindre än åtta eller tio man.»

»Men två af de fyra äro Jo Stinger och .Jim Turner.»

»Det är en annan sak; de uppväga ett halft dussin. Om du och svartingen kunna komma ombord, skall det ytterligare förbättra ställningen.»

Medan de samtalade, märkte Ned, att den store spejaren hade två bössor. Båda lågo på marken bredvid dera.

»Ni är väl beväpnad», sade Ned med en ton af nyfikenhet.

»Endast en af dem är min», svarade Boone; »den andra är en gåfva till en yngling.»

Då gränsjägaren märkte ynglingens nyfikenhet, sade han:

»Du har hört talas om den lilla affären vid Boones-borough för tolf år sedan, eller huru?»

»Rätt många både stora och små affärer hafva ägt rum vid Boonesborough sedan dess», svarade Ned Preston skrattande.

»På sommaren samma år röfvade indianerna en kanot, i hvilken min lilla dotter och två andra flickor befunno sig. Skurkarna stulo den inom synhåll för Boonesborough, och det skedde på aftonen af en dag, som var lika het, som denna varit. Yi kunde icke förfölja dem då, men som de lämnat kanoten på andra sidan floden, träffade vi på deras spår följande morgon i dagningen och hunno upp dem, innan de gått tio mil. Du har ju hört, linru vi fingo flickorna tillbaka, utan att ett hår på deras hufvud blifvit skadadt, hvilket icke kan sägas om de skurkarna, som tagit dem.»

Ned hade hört Boone berätta historien den natten, då han legat öfver i deras hus vid Wild Oaks, men han kunde icke förstå, på hvad sätt denna spännande tilldragelse22

sammanhängde med den extra bössa, som gränsjägaren förde med sig. Han blef dock snart upplyst om verkliga förhållandet.

»Förra veckan var Jakob Hartman från Boonesborough sysselsatt med att rödja åker omkring en mil från nybygget. Han har två små barn, Jack och Mollie, hvilka äro tvillingar och knappt tio år gamla. De äro två hurtiga barn och brukade bära middagsmaten till honom hvarje förmiddag. De behöfde icke göra det, ty Jakob kunde lika gärna hafva tagit den med sig, då han gick på morgonen, men de tyckte om den lilla promenaden, och föräldrarna läto dem få sin vilja fram.

»Du kan förstå, att barnen hade en mängd upptåg för sig på vägen. Där finns godt om blommor, och ekorrar och fåglar äro roliga att betrakta. De voro så oroliga, att deras fader skulle behöfva vänta på sin måltid, att de en hel vecka alltid kommo långt före den bestämda tiden. Jakob kunde blott genom att kasta en blick på solen förstå, när de voro i antågande.

»Men en vacker dag, då han blickade uppåt, märkte han, att middagen längesedan var förbi, och ännu syntes barnen icke till. Han blef förskräckt, ty det var tydligt, att något var på tok. Man skulle knappt kunna tro det, men det är verkligen sant, att Jakob på de tre sista dagarna icke haft sin bössa med sig. Han hade burit den med sig de

första dagarna, men då han icke trodde sig behöfva den, ansåg han den blott för en onödig börda tillsammans med yxan.

»Han upphörde med sitt arbete, då han var säker på att någon olycka inträffat, och ångrade mycket, att han icke tagit bössan med sig, men det hjälpte icke saken. Hans hjärta bultade hårdt, då han såg sig omkring i skogen och fann, att han var ensam. Han ropade på Jack ock Mollie, så högt han kunde, och lyssnade efter svar. Han gjorde23

detta upprepade gånger, men det var förgäfves. Slutligen kastade han yxan på axeln och skyndade hemåt i förhoppning att möta dem på vägen.

»Du kan tänka dig, huru han kände sig till mods, då han gått halfvägs utan att träffa på dem men slutligen fann matkorgen, slagen i stycken och plundrad på sitt innehåll. Han förstod, hvad det betydde, redan innan han sett björnspår på marken. Barnen hade blifvit öfverfallna af en af dessa bestar, och Jakob trodde säkert, att den dödat dem båda.

»Han stod just och såg sig omkring, då han hörde lille Jack ropa på honom. Pysen visade, att han var en telning af den gamla stammen, och det gjorde äfven Mollie, ty båda hade klättrat upp i hvar sin unga fur, där odjuret icke kunde nå dem. Troligtvis hade tvillingarna gått vägen framåt, då de plötsligt befunnit sig ansikte mot ansikte med björnen. Jack, som bar korgen, släppte den och ropade åt Mollie att springa till närmaste träd, det vill säga, det närmaste, som var af den rätta storleken. Flickan klättrade först upp i trädet, och Jack. var icke sen att följa hennes exempel. Björnen stannade kvar för att förtära korgens innehåll, och på det sättet fingo barnen ett godt försprång. Men af måltiden blef björnen blott hungrigare, och han rusade efter tvillingarna, men dessa voro redan tjugu fot från marken i hvar sitt träd, där björnen således icke kunde nå dem. Då Jakob såg sig omkriDg, varseblef han den kanaljen, som satt och väntade, att barnen skulle komma ned. Jack och Mollie hade hört sin fader ropa men icke vågat svara för att icke reta björnen, så att han skulle rycka upp träden med rötterna.

»Jakob blef så glad, då han fick se sina barn, att han var nära att förlora besinningen. Han kastade yxan på marken och sprang fram till dem. Men han märkte sitt misstag, då björnen reste sig på hasarna, lät höra ett doft24

brummande och gick emot honom. Jakob vände sig om för att taga upp sin yxa, men du vet, huru bakvändt det kan gå vid sådana tillfällen, och han kunde icke finna den bland lofven. Just som besten var nära att lägga ramen på honom, insåg han, att det icke återstod något annat för honom än att klättra upp i ett träd alldeles som barnen.

»Jakob är kvick i vändningarna och skulle lätt hafva kunnat rädda sig. Men den stackars Mollie blef så utom sig af fruktan, att björnen skulle äta upp hennes pappa, att hon med ett skrik hoppade necl till marken och sprang emot björnen för att på sitt barnsliga sätt rädda sin fader.

»Han skrek åt henne att vända om och åter klättra upp i trädet, men hon var alldeles kollrig och fortsatte. Jakob tänkte just göra ett sidosprång för att undvika björnens anfall, då denne vände om och rusade mot Mollie. För att ytterligare förvärra saken kom i detsamma äfven Jack springande.

»Alla tre skulle inom en minut hafva blifvit dödade, om icke björnen i detsamma blifvit skjuten och fallit stendöd till marken.»

»Hur gick det till?»

»Jakob hade dragit sin knif och beredde sig att strida det bästa han förmådde — hvilket skulle hafva varit mycket litet — då han såg björnen tumla baklänges med en indianpil i hjärtat och nästan tvärs igenom kroppen. En kanonkula kunde icke hafva gjort hastigare verkan. I nästa minut kom en ung indian framspringande ur skogen med tomahawken höjd öfver sitt hufvud, färdig att expediera björnen; men då han såg, att det icke behöfdes, kastade han tomahawken åt sidan, smålog och räckte handen åt Jakob, hvilken så när hade skakat sönder den.»

Ned Prestons ögon lyste.

»Hvem var indianen?»

»En ung shavan vid namn Eådjursfot. Han stannade25

endast kvar så länge, att han såg, att han icke längre behöfdes; därpå rådde han Jakob att taga bössan med sig, när han gick ut i skogen, eller ännu hellre att lära sig begagna båge och pilar.

»Sedan Jakob kommit hem med barnen, började ban fundera närmare på saken och kom till den slutsatsen, att han borde göra något för att visa sin tacksamhet. Han köpte därför den bästa bössa han kunde komma öfver, och som ban visste, att den unge shavanen, så att säga, har sitt högkvarter i Wild Oaks och att jag ämnade mig dit under veckans lopp, bad ban mig att taga den med mig och framföra hans tacksamhet, och det är just hvad jag är på väg att göra.» FJÄKDE KAPITLET.

En ugglas skri.

ed Preston ljusnade med det djiipaste intresse till den

--store gränsjägarens berättelse. Man kan icke säga,

att han blef förvånad öfver Kådjursfots bragd, ty indianynglingen hade utfört många liknande bedrifter under sin korta lefnad.

»Men jag förstår icke allt, som ni berättat», sade gossen.

»Huru så?» frågade den andre.

»Ni säger, att allt detta ägde rum förra veckan och att ni nu är på väg till Wild Oaks för att lämna bössan åt Rådjursfot.»

»Det är sant.»

»Hvarför tror ni, att han är i nybygget?»

»Han sade, att han var på väg dit — ehuru han icke just sade, att ban hade brådtom.»

»Han har icke varit där på veckotal, såvida han icke kommit, sedan Blomman och jag foro hemifrån.»

»Det är märkvärdigt», sade Boone; »kanhända har något händt honom.»

»Jag brukade förklara hans uteblifvande på det viset») sade Ned skrattande, »men jag har upphört därmed, ty huru stora faror ban än varit i, har han alltid förstått att reda sig ur knipan.»27

Boone skakade på hufvudet.

»En gång skall väl bli den sista fqr sådana äfventyr, och den kan komma förr, än ni tror. Han har sluppit undan många gånger, men han kommer att bli bränd en gång, så sant som du är född.»

Boones bestämda sätt förorsakade Ned icke ringa oro, men den undanröjdes genom de ord, som spejaren tillade.

»Om det unga rödskinnet icke är vid Wild Oaks, så kommer han förmodligen dit inom kort; jag skall därför fortsätta min färd och lämna bössan där för hans räkning.»

»Har ni icke afvikit litet från den rätta vägen till Wild Oaks?»

»Jo», svarade gränsjägaren; »jag ville undersöka trakten litet här omkring Ohio, och för öfrigt vet du ju, att då man färdas genom skogarna och har utsikter att råka på några af de röda kanaljerna, den raka vägen icke alltid är den säkraste.»

Ned var mycket nyfiken att få veta, hvilket ärende som fört Boone till denna trakt, men han gjorde honom ingen fråga, då ban väl visste, att, om den store gränsjägaren önskade omtala saken för honom, han skulle göra det utan frågor.

De sutto och samtalade med låg röst, och intet ljud störde den högtidliga tystnaden, då plötsligt en ugglas olycksbådande skrik hördes. Det kom djupt inifrån skogen på Ohiostranden, och den unge kcntuckiern, som hört ljudet i sin hemtrakt, då det haft en ännu hemskare betydelse, ryste till och sade:

»Jag vill hellre höra panterns tjut på en trädgren öfver mitt hufvud än en ugglas skrik; det förorsakar alltid kalla kårar öfver ryggen på mig.»

Då Boone vände på hufvudet och betraktade ynglingen, kunde man i månskenet se ett leende på hans ansikte.

»Man kan vänja sig vid allting. För nära tjugu år se-28

dan, då jag först kom till Kentucky och lefde ensam i veckor och månader, var det icke den angenämaste musik, jag kunde få höra. Jag har mången gång legat vid ett träd och haft de skurkarna så nära mig, att jag kunnat höra trampandet af deras mockasiner på lofven. Plötsligt kunde en af dem stanna alldeles invid mig och utstöta det där skriket, och det var inte en musik, som lugnade själen. Stundom, då de icke voro så tätt inpå mig, brukade jag svara dem för mitt nöjes skull.»

»Jag har aldrig kunnat lära mig det där skriket så bra som Eådjursfot, ty han kan narra själfva fågeln.»

»Det är ingen svårighet.»

Boone lyfte upp hakan och härmade fullkomligt det skrik, som hörts på andra sidan om floden. En minut därefter hördes skriket åter, och Ned märkte, att det var mycket närmare än förra gången.

»Jag tror, att jag kan göra det lika bra som den där fågeln», sade Boone och lät ännu en gång höra det hemska skriket.

Boone tycktes hafva förlorat lusten att språka, och de sutto tysta och lyssnade. Ned blef icke förvånad, då han hörde plaskandet af en åra och en indiankanot dök fram ur skuggan på Ohiosidan. Gossen misstänkte redan från början, att skriket var ämnadt till en signal åt Boone, som icke endast igenkänt den utan äfven väntat på den. Gränsjägaren hade säkert gjort denna långa omväg för att möta den man, som nu så hastigt uppenbarade sig. De två männens möte på denna ensliga plats och denna sena timme var ett bevis på den underbara kännedom om skogarna, på hvilken de första gränsjägarne så ofta visade prof.

Då Boone blickade ut öfver floden och märkte, att den annalkande kanoten innehöll två personer i stället för en, uttryckte han sin förvåning genom att fråga:

»Hvad betyder detta?»29

I detsamma reste lian sig upp oeli ropade:

»Hallå, Simon!»

»Hallå, Boone, är det du?» ropade den, som skötte årån, och styrde den lilla farkosten mot den plats, där gränsjägaren stod.

»O himmel!»

Det var den unge kentuckiern, som med detta utrop gaf luft åt sina känslor. I detsamma reste han sig upp och sprang ned till stranden. Han hade känt igen den andra gestalten i kanoten.

Den kraftfulle jätte, som skötte årån, var Simon Kenton, en nästan lika ryktbar gränsjägare som själfva Boone. Det fanns personer i gränstrakten på den tiden, liksom det finnes ännu i dag, hvilka ansågo, att Simon Kenton öfverträffade Boone i personligt mod och skicklighet i gränsjägaryrket.

Ned Preston kände icke endast igen Simon Kenton, utan hjärtat hoppade af glädje i hans bröst, då han såg, att dennes följeslagare var shavanen Bådjursfot.

Man kunde icke misstaga sig på gestalten i båtens akter, som hade den långa bågen hvilande mot skuldran. Han satt lugn och orörlig, som om han varit en förnäm person, som hade legt gränsjägaren till att föra honom öfver Ohio. Båten hade knappt vidrört stranden, förrän han hoppade i land så lätt som en hjortkalf.

Nu följde en allmän handskakning, ty alla fyra voro mycket glada öfver sammanträffandet. Som Blomman ännu slumrade ljuft, ägnade man honom ingen uppmärksamhet. Ned Preston fick nu veta — hvilket han redan förstått

— att mötet mellan gränsjägarne var öfverenskommet lång tid förut. Kenton hade varit ute på ett ströftåg utefter gränsen och bland flere indianstammar för att undersöka, huruvida det ryktet var sant, att de förberedde ett fruktansvärdt anfall mot nybyggena.

Då Kenton kommit i närheten af floden, hade han träffat30

på Eådjursfot, med hvilken han var gammal bekant. De hade varit tillsammans på åtskilliga spej are färder förut och kände hvarandra så väl, att ett starkt band af aktning och vänskap förenade dem. Kenton bad den nnge shavanen att följa honom till floden, och Eådjursfot gjorde det utan att ana, att Ned Preston var i Boones sällskap.

Man kunde icke misstaga sig på den glädje, som upplyste den unge indianens vackra drag, då han fattade den unge kentuckierns hand.

»Många solar hafva gått fram öfver det blå hvalfvet, sedan Eådjursfots hjärta gladdes vid åsynen af hans broders ansikte.»

»Och om detta förorsakat Eådjursfot någon sorg», sade Ned leende, »så är det Eådjursfots eget fel, ty han vet, hvar han kan träffa sin broder. Då och då gör jag ett ströftåg genom skogarna, men det händer vanligtvis, att du träffar på mig och Blomman, hvilket är tur för oss, och», tillade han med sänkt röst, »vi behöfva dig just nu.»

Därefter förklarade Ned, hvarför han var så långt hemifrån, och Eådjursfot gick beredvilligt in på att göra dem sällskap. Yid detta tillfälle ansåg Boone det lämpligt att uträtta sitt ärende. Han gjorde det på sitt sällsamma sätt. Alla stodo och hade ögonen fästade på Eådjursfot, hvilken riktade blicken mot jorden såsom en rodnande skolgosse. Han kunde icke få fram ett enda ord till svar, och alla tre skrattade hjärtligt åt hans förvirring.

Då Boone slutat sitt lilla tal, hängde han remmen till kruthornet och kulpungen öfver shavanens hals. Därpå räckte han honom bössan, som var så vacker, att den kunde komma en gammal jägares ögon att gnistra af förtjusning.

Eådjursfot gick några steg tillbaka och stödde sin båge mot ett träd; därpå framträdde han och mottog vapnet med en försiktighet, som åter framkallade de andras munterhet.31

Han höll upp den, vände på den, tillslöt det ena ögat och tittade in i mynningen.

Som månljuset icke var tillräckligt starkt för att kasta en enda stråle in i pipan, och icke ens en katts eller en ugglas ögon skulle hafva kunnat upptäcka något alls, skrattade hans vänner ännu hjärtligare än förut.

Ned Preston fruktade, att indianynglingen icke skulle sätta stort värde på gåfvan. Han hade varit van att begagna bågen ända från barndomen, och det var nästan för mycket begärdt, att han skulle kasta den åt sidan och taga till bössan.

»Eådjursfot», sade unge Preston och lade handen på hans skuldra, »du får icke vägra att mottaga den; inom kort är du lika skicklig att handtera denna som bågen, och du vet lika väl som jag, att den uppväger en mängd sådana vapen.»

Det är icke antagligt, att hans tal gjorde stort intryck på shavanen, ty ingen kunde öfvertyga honom om eldvapnets företräde framför bågen. Han höll ännu bössan tätt intill ansiktet, som om ban misstänkt, att något var på tok med låset. Därpå profvade han hanen och blåste slutligen i mynningen. Luftens hväsande genom öppningen visade, att den var oladdad.

»Eådjursfot skall taga blekansiktets bössa; om den tjänar honom bättre än hans båge och pil, skall han aldrig mera begagna båge och pil; om den sviker honom, skall han kasta den i floden.»

Han räckte vapnet till Ned, som tog emot det, ehuru han icke visste, hvad det skulle betyda. Shavanen gick därpå till sin båge, tog den och försvann.

»Han tänker gömma bågen», sade Kenton; »ban vet icke, hvilken han kommer att tycka mest om, men han tänker

omsorgsfullt pröfva bössan.»

Eådjursfot ställde sina steg till ett ihåligt träd, icke32

långt därifrån, och åt detta anförtrodde han sin båge och sitt koger. De voro således gömda på ett ställe, där han kunde återfinna dem, om han önskade.

Då han kom tillbaka till sina vänner, tog han bössan af Ned och började ladda den. Detta skedde naturligtvis på det gammalmodiga sättet. Han tog ur proppen på kruthornet och hällde litet krut i sin öppna hand. Medan stocken hvilade på marken, lutade han litet på pipan och hällde krutet ur handen ned i denna. Därpå inlindade han kulan i en tygbit och sköt ned den i pipan, tills den hvilade på krutet. Nu drog Eådjursfot tillbaka hanen, hvars järnkäftar omslöto flintan, och hällde ytterligare litet krut i fängpannan. Sedan allt var färdigt, vände ban sig om och betraktade sina leende vänner.

»Eådjursfot är färdig att begagna det vapen, som hans vänner gifvit honom», sade han.

»Du skall få rikliga tillfällen», sade Boone. »Den, som lefver i skogarna såsom du, kan lika gärna sakna ett ben som en bössa.»

»Ja», tillade Iventon, »ty då det inte finns indianer, finns det andra kanaljer i stället. Hvart skulle jag ta' vägen utan Betty?» frågade ban, i det ban klappade sin långa bössa.

»Eådjursfots båge har tjänat honom väl», svarade den unge krigaren saktmodigt, »och han kommer kanske att behöfva den igen.»

»Ingen fara för den saken», sade Boone och skakade på hufvudet på sitt egendomliga sätt.

Shavanen visade en helt naturlig stolthet öfver att vara i besittning af ett vapen, som verkligen var vackert. Han vände det fram och tillbaka i sin hand, undersökte det åter på det blyga sätt, som är vanligt hos en stor pojke, som tviflar på värdet af en gåfva.

Sedan denna ceremoni var undanstökad, vände sig Ned33

Preston till Boone och. Kenton och bad dem deltaga i sökandet efter flodbåten, hvilken, som gränsjägarne medgåfvo, var så försenad, att det fanns anledning till oro. Båda skulle gärna hafva velat följa med gossarna, men de hade en viktig angelägenhet, som hindrade dem. Gränsjägarne gingo afsides och samtalade några minuter, och då de kommo tillbaka, sade Kenton:

»Vi skulle mer än gärna vilja följa eder, men vi kunna icke.»

»Hvarför icke?» frågade Ned, mycket nedslagen.

»Boone och jag hafva ett viktigare företag, som kallar oss. Dessutom inser jag icke, att vi kunna vara er till mycken hjälp. Min tro är, att flodbåten och alla dess passagerare hafva fått hjälp af någon. Men om vi slippa helskinnade undan, skola vi komma tillbaka till floden och se till, om vi kunna lämna er och edra vänner en handräckning. »

Ned insåg, att han icke hade rätt att rubba en så tapper och pålitlig mans beslut. Gossen kunde endast uttala sitt beklagande och hoppas, att om de behöfde gränsjägar-nes hjälp, de skulle få den i rättan tid.

Kanoten drogs upp ur vattnet och bars in i skogen till ett ställe, där den sannolikt icke skulle kunna påträffas af någon. Många dylika farkoster lågo gömda på Ohios stränder, där de vid förefallande behof kunde återfinnas af sina ägare.

Då nu ingenting återstod att göra, skakade Boone och Kenton hand med sina unga vänner, och en minut därefter försvunno de i skogen.

3 FEMTE KAPITLET.

Flodbåten.

Iv ådjursfot och Ned Preston hade åter träffats för att gemensamt möta faror och äfventyr. Så stark var vänskapen mellan dem, att ingendera skulle hafva ryggat tillbaka för något offer, om det gällt att hjälpa den andre.

Under det nyss beskrifna samtalet hade Blomman aldrig öppnat ögonen. Han sof ännu, medan Ned och Rådjursfot rådslogo om hvad de skulle göra. Ehuru natten var långt framskriden, beslöto de att fortsätta färden i förhoppning att möta flodbåten.

»Den kan icke vara långt borta», sade Ned, då han åter sköt kanoten ut i floden; »äfven om båten blifvit tagen af indianerna, skola vi få veta det, innan vi hunnit långt. Rådjursfot, det är din stam, med hvilken vi nu skola våga en dust.»

Den unge krigaren nickade med hufvudet till tecken, att han visste det.

»Det finns icke ett tapprare folk mellan de två hafven», sade han med en ton af naturlig stolthet. »Då shavanen beträder krigsstråten, är det icke miamen eller wyandoten.»

»Vi hade några nappatag med wyandoterna förra hösten och våren, och de visade sig vara så tappra som några rödskinn man kan träffa på.»

35

»De äro käringar i jämförelse med skavanerna.»

Rådjursfot hade redan fattat årån och framdref kanoten med stor snabbhet. Han satt nära midten och vände ansiktet mot stäfven, medan Ned Preston satt bakom honom och blickade i samma riktning. Blomman låg i vägen, och Ned gaf honom en stöt med foten. Gossen vaknade, sträckte på sig, gäspade och stirrade omkring sig.

Då han såg, att det var Rådjursfot, som svängde årån, blef hans förvåning obeskriflig. Han stirrade på honom minst en minut; därpå lutade han sig framåt och fattade den smärte ynglingen i skuldran, hvarvid denne vände sig om så snabbt som en blixt.

»Mig bara vilja se, om de' vara ni, eller om de' vara någon annan.»

Rådjursfot hade icke upphört med rodden, och han brydde sig icke om att svara den förvånade afrikanen. Denne vände sig då om och betraktade Ned Preston, hvilken skrattade mot sin vilja.

»Du behöfver inte vara så förvånad, Blomman; Rådjursfot träffade på oss, medan du låg och sof.»

»Hvar vara hans båge å pilar?»

»Han har slutat att begagna dem; från denna dag är bössan hans vapen.»

»Mig vara glad åt de'; mig vilja gifva honom lektion i skjutning, då mig hafva tid ledig.»

Medan detta samtal pågick, nalkades kanoten hastigt en skarp krökning på floden, och bakom denna trodde både Ned och Rådjursfot, att de skulle få någon bestämd kunskap om den saknade flodbåten.

Månen stod nästan rakt öfver deras hufvuden, och icke ett moln fördunklade den ljusflod, som göt sig öfver skogen och floden. Det var därför endast en smal remsa utefter hvardera stranden, som var mörk. Rådjursfot rodde tätt intill Kentuckystranden, där han stundom hade skugga och där36

han, om det behöfdes, hastigt kunde komma i skydd under träden.

Då de uppnådde flodens krökning, dref indianen båten längre ut i strömmen. Som de nu hade en vidsträckt utsikt öfver floden, ansträngde de tre ynglingarna till det yttersta sina ögon för att upptäcka något. De fingo sin nyfikenhet tillfredsställd långt öfver sin förväntan.

Nära midten af floden låg en flodbåt så orörlig, att man kunde förstå, att den antingen låg för ankar eller fastnat på grund. Icke ett tecken till lif syntes på eller i närheten af farkosten.

Synen var så öfverraskande, att Eådjursfot upphörde med rodden och lutade sig framåt för att närmare granska flodbåten, och hans vänner följde hans exempel. Ingen sade ett ord, ty ingen kunde gifva någon antaglig förklaring på det egendomliga skådespelet.

Flodbåten eller pråmen är den enklaste farkost, som bygges för att flyta på vattnet. Den är lång och bred med låg reling och klumpig bordläggning. Den, som nu var föremål för våra vänners uppmärksamhet, hade en stor åra i hvardera ändan. Denna kunde vridas kring en tapp, bladet låg i vattnet, medan den andra ändan sträckte sig ett stycke inåt från stäfven eller aktern. Med några kraftiga tag af dessa åror kunde man lätt styra flodbåten åt höger eller vänster efter behag. Den fördes med strömmen utför floden, och farten var i allmänhet ganska långsam.

Större delen af den flodbåt, om hvilken vi tala, upptogs af en kajuta. Äfven denna var af den enklaste beskaffenhet. Den var gjord af tjocka skottfasta plankor. Den höjde sig endast tre eller fyra fot öfver relingen, så att en fullväxt person icke kunde stå rak där inne. Som plankorna voro hopfogade med relingarna, måste den, som ville gå från fören till aktern eller tvärtom, gå antingen genom eller öfver kajutan.

Några af de flodbåtar, som gingo utför Ohio, hade37

ingen kajuta alls. Tillfälligt skydd emot oväder skaffade man sig genom att uppresa några plankor, men i allmänhet brydde man sig icke om sådan bekvämlighet. Många sådana båtar förde hästar, kor och svin, hvilka erbjödo lockande skottaflor för kringströfvande indianer. Djuren kunde icke läras att skydda sig genom att lägga sig ned såsom människorna gjorde, då kulorna hveno omkring dem. Sålunda hände det stundom, att alla fyrfotingarna och några af emigranterna blefvo dödade under ett anfall, som endast räckte några minuter.

Eådjursfot gjorde med årån en lätt svängning bakåt men hejdade den genast. TJnder hela tiden tog ban icke blicken från farkosten, hvars konturer otydligt aftecknade sig i månskenet. Det var flere saker, som förvånade honom och Ned Preston. För det första var det omöjligt att veta, om det var den flodbåt, efter hvilken de spanade. För det andra kunde de icke förstå, hvarför den låg orörlig midt i floden. Det kunde vara ett försiktighetsmått från emigranternas sida eller en tillfällighet, men det kunde också vara en list af indianer, som tagit den.

»Hvad betyda detta?» frågade Blomman, hvilken icke förstod orsaken till dröjsmålet. »Hvarför vi inte ro fram till pråmen å hoppa om bord?»

»Håll dig tyst!» befallde Ned Preston, som nu frågade Rådjursfot:

»Skall jag ropa dem an?»

Shavanen nickade och Ned ropade:

»Hallå där!»

Eopet upprepades åtskilliga gånger utan att framkalla det ringaste svar; ej heller visade sig något tecken till lif. Ned vände sig med en spörjande, blick till Eådjursfot, hvilken hade ändrat plats, så att hans ansikte var synligt.

Den unge krigaren skakade på hufvudet på ett sätt, som visade, att han icke var nöjd. Han trodde, att något var38

på tok, och han tvekade icke att säga det. Dessutom märkte Ned, att han lät årån leka i vattnet såsom fenan på en fisk, så att kanoten rörde sig bakåt fortare, än strömmen kunde föra den. Han fortsatte därmed, tills de hade backat minst hundra fot, och de voro nu mycket närmare stranden än förut. Flodbåten kunde ännu otydligt urskiljas i månskenet, men endast shavanens skarpa ögon kunde upptäcka den långa årån, som overksam hängde ned från stafven.

På Neds fråga svarade ban genast, att ban trodde, att flodbåten var i händerna på en skara shavaner, hvilka tillfångatagit eller dödat alla emigranterna. Om detta var händelsen, skulle det hafva varit fördärfbringande för dem att våga sig närmare.

Om Eådjursfots gissning var riktig, var det svårt att förklara, hvarför rödskinnen läto båten ligga orörlig midt i floden. Däremot var det lätt att förstå, att emigranterna kunnat anse det klokt att ligga för ankar mellan solens nedgång och uppgång.

»Huru skola vi få veta sanningen?» frågade Ned, sedan de samtalat en stund. »Vi måste vänta till morgonen.»

»Soluppgången är icke långt borta, men Eådjursfot skall veta det förut.»

»Om det verkligen är indianer, som hafva tagit flodbåten i besittning, så är det icke rådligt för oss att ro närmare. Jag kan icke tro, att Jo Stinger och Jim Turner äro där, ty om de varit det, skulle de hafva svarat på mitt rop. Det är det värsta af alltihop. När jag vidare tänker på hvad emigranterna sade om shavanerna —»

Den unge kentuckiern slutade meniügen med en skakning på hufvudet, hvilken var mera uttrycksfull än ord. Alla tre betraktade flodbåtqn, och Eådjursfot tänkte just säga något, då plötsligt ett ljus blixtrade till. Det försvann ögonblickligen, men en sekund därefter hördes knallen af en bössa. Eådjursfot hörde kulans hvinande, då den passerade39

öfver deras hufvuden och försvann bland löfverket i de bakom stående träden. Det var någon på flodbåten, som skjutit på kanoten.

»Herre Gud, mig vara träffad!» utropade Blomman, i det ban med båda händerna fattade tag i sitt hufvud och hastigt vaggade fram och tillbaka med kroppen.

»Hvar?» frågade Ned förskräckt.

»På högra sidan af hufvudet», svarade negern, medan han slet af sig mössan och gned tinningen.

Eådjursfot kastade en otålig blick på honom och sade:

»Han är icke skadad; kulan gick öfver oss.»

»Mig gissa de' vara så», anmärkte Blomman med en suck af lättnad, »men kulan måste hafva spruckit itu, å mig tro den ena halfvan gått genom mitt hufvud, men kanske den slinka förbi.»

Det behöfdes ingen undersökning för att förvissa sig om att han var oskadd, och Ned varnade honom att en annan gång gifva hals, om han icke verkligen vore träffad. Utan den minsta brådska förde Eådjursfot kanoten i skydd för de nedhängande trädgrenarna, så att de icke kunde ses från flodbåten. I stället för att hålla stilla rodde han ett stycke längre ned. Om shavanerna sköte på den punkt, där de kunde antaga, att kanoten befunne sig, skulle de således skjuta förgäfves. Men han landade icke utan höll stilla med kanoten några fot från stranden.

Så snart Eådjursfot upphört med rodden, sade han, att han ämnade lämna sina vänner för en stund och icke återvända, förrän han skaffat sig fullständig upplysning om förhållandet med flodbåten. Han vägrade att redogöra för sättet, huru han skulle skaffa sig denna upplysning, ehuru han hade fullt klart för sig, huru han tänkte gå till väga.

Eådjursfot gaf icke sina vänner i kanoten några råd, ty han var öfvertygad, att den unge kentuckiern kunde reda sig på egen hand. Ned skulle rätta sig efter omstän-40

digheterna, och han kunde möjligen bestämma sig för att lämna platsen; men hvart de än toge vägen, var Eådjursfot öfvertygad, att han skulle finna dem.

Utan vidare ceremonier reste sig den unge krigaren upp i midten af kanoten och fattade tag i en grof gren, som sköt fram öfver hans hufvud. Han böjde ned den genom sin tyngd, men han rörde sig så behändigt bland kvistarna, att den snart höjde sig igen, och ett ögonblick därefter var han försvunnen.

Ned misstänkte, att Eådjursfot tänkte simma tätt intill flodbåten för att göra en undersökning, men han kunde icke utan en rysning tänka på detta. Månens sken upplyste den glittrande floden så klart, att icke ens en flytande spån kunde undgå shavanernas ögon; och dessa hade ju nyss förut visat sin vaksamhet genom att skjuta på kanoten, då den nätt och jämt var synlig. Den unge krigaren hade under sitt förflutna lif förstått att rädda sig ur mången svårighet, för hvilken hvem som helst eljest skulle hafva dukat under. Men framgången kunde göra honom benägen att trotsa faran, och Ned trodde, att han denna gång öfverskridit gränsen för det möjliga; men därför kunde han icke skylla någon annan än sig själf.

Men det var gagnlöst att öfverlämna sig åt dylika funderingar, och vännerna i kanoten kunde endast vänta och hoppas. Ned rodde med båten längre in under stranden, där de nedhängande grenarna inhöljde dem i en så djup skugga, att de båda gossarna icke ens kunde se hvarandra. Själfva hade de utsikt öfver det månupplysta vattnet, men de kunde knappt urskilja flodbåten, som låg midt ute i Ohio.

Ned förbjöd Blomman att tala högre än i en hviskning eller att göra det minsta buller, som kunde förråda dem för deras fiender. Han fruktade, att några af shavanerna ströfvade omkring längs stranden och att skottet från flodbåten hade upplyst dem om deras närvaro, om de icke hade41

kännedom därom förut. Om rödskinn voro i besittning af flodbåten och andra ströfvade omkring på flodens båda stränder, så var kanotens belägenhet ytterst farlig.

Det visade sig nu, huru klokt Rådjursfot gått till väga, då han helt ljudlöst flyttade den bräckliga farkosten från den plats, där den försvann i skuggan från stranden. Om en indian sett den försvinna i mörkret, kunde han visserligen icke säkert bestämma, hvar den nu befann sig, men om han sökte efter den, kunde han lätt komma obehagligt nära, såsom Ned och Blomman skulle få erfara förr, än de anade. SJETTE KAPITLET.

I skuggan.

lomman kunde icke undgå att inse, att hans och Neds belägenhet var kritisk. Ehuru afrikanen hade en trög fattningsgåfva och var så enfaldig, att hans sällskap stundom var till olägenhet snarare än till hjälp, insåg han dock nu nödvändigheten af fullkomlig tystnad.

Femton minuter hade icke förflutit efter Rådjursfots affärd, då Ned Preston blef öfvertygad, att något misstänkt tilldrog sig i hans omedelbara närhet. Det var en egendomlig, nästan ohörbar skvalpning i vattnet alldeles ofvanför dem. Han kunde icke göra klart för sig, af hvad slag ljudet var, ej heller gissa dess orsak, men det lät, som om någon hållit en gren i vattnet och sakta rört den fram och tillbaka.

Blomman märkte det också; han lutade sig framåt, och med munnen nästan intill Neds öra hviskade han:

»De' vara några af injanerna —»

»Jag vet det», afbröt Preston på samma ohörbara sätt, »de spana efter oss; du får hvarken tala eller röra dig.»

Skvalpandet åtföljdes af ett mycket svagt skrapande ljud, såsom då någon stryker med handen öfver en rockärm. Genom detta ljud fick Ned aning om sammanhanget.

En indian kröp uppför en stor trädgren, som sköt ut43

öfver vattnet, och sökte efter kanoten, som skulle finnas någonstädes i närheten af stranden. Af hans tyngd böjdes grenen ned, så att lofven doppades i vattnet, och trots sin stora försiktighet kunde han icke hindra, att mockasinernas gnidning mot barken hördes.

Krigaren var på sin höjd tio fot från kanoten, efter hvilken han sökte. Den minsta oförsiktighet af Blomman eller Ned skulle blifva olycksbringande. Ned visste, att shavanerna voro den grymmaste af de stammar, som bekämpade nybyggarna, och om de lyckades finna båten, skulle de göra processen kort med dess passagerare. Han darrade vid tanken på den stora fara, som de utsatt sig för genom att ro uppför floden. Som shavanerna voro på båda stränderna, kan man säga, att ynglingarna gått rakt in i en snara, som dock af något egendomligt skäl icke tilldrogs. Det kan hända, att de röda männen kände sig så säkra på sitt rof, att de ansågo sig tryggt kunna afvakta ett passande tillfälle.

Gossarna voro tacksamma för det egyptiska mörker, i hvilket de voro inhöljda. Löfverket var så tätt, att icke en månstråle kunde bana sig väg genom detsamma, och medan de hade utsikt öfver den glittrande Ohio, kunde ingen se dem utan att begagna konstgjordt ljus.

Indianen, som kröp utefter grenen, måtte hafva tyckt, att han aflägsnat sig tillräckligt långt från hufvudstammen, ty han stannade plötsligt. Då nu fullkomlig tystnad rådde, lyssnade han med denna hörselförmåga, som hos indianerna är uppdrifven till den högsta grad.

Ned fruktade, att hans hjärtas slag skulle förråda honom. Efter en minuts förlopp nåddes hans öron af en nästan ohörbar hväsning, sådan som åstadkommes af en oskadlig orm, då han stores. Ljudet kom från den röde mannen, hvilken kröp som en panter nästan öfver deras hufvuden, och det44

var tydligt, att det var ämnadt såsom signal till någon kamrat, som befann sig alldeles i närheten.

»Nådige himmel», tänkte Ned, »hvar kan den andre vara?»

Blommans fingrar slöto sig plötsligt om den unge ken» tuckierns underarm; han hade gjort en viktig upptäckt. Ned fattade honom i skuldran, drog honom tätt intill sig och frågade med samma svaga hviskning som förut:

»Hvad är det?»

»De' vara en annan injan där i floden.»

»Åh!»

Ett mörkt föremål flöt utefter den yttre skuggkanten lagom nära för att afteckna sig i månljuset. Det runda klotet vaggade fram och tillbaka likt en and, som söker efter föda, men det gled sakta utför strömmen.

Indianen simmade med sällsynt skicklighet äfven för att vara en indian. Han åstadkom intet märkbart ljud, och om icke Blomman af en lycklig slump fått syn på honom, skulle gossarna icke hafva anat hans närvaro.

Signalen från den röde mannen i trädet nådde den simmande krigarens öron, och denne svarade på samma sätt. Hvad de båda kamraterna menade med signalerna, kunde Ned endast gissa, men han förmodade, att den förste frågat, om den andre hade upptäckt något spår af de hvita, och fått till svar, att utsikterna voro goda.

En sak var tydlig: shavanerna hade med oroande noggrannhet spårat kanotens läge. De hade märkt, hvar den gled in i skuggan från stranden och sökte nu säkert både uppåt och nedåt strömmen. En upptäckt kunde icke gärna undvikas; Ned höll sin bössa färdig, och Blomman gjorde detsamma, ehuru de icke kunde se hvarandra. De fruktade mest för den shavan, som befann sig i vattnet, och de följde hans rörelser med andlöst intresse.

Efter att en stund hafva simmat omkring i månskens-45

strimman dök indianen in i sknggan och kom nästan rakt emot den orörliga kanoten. Yid detta tillfälle skulle en blindlykta hafva varit ovärderlig för indianerna.

Krigaren, som simmade mot stranden, måtte hafva förstått, att han löpte stor fara, ty han kunde icke vänta, att tre personer skulle sitta overksamma i en kanot och låta honom tillknyta maskorna i det nät, hvarmed de skulle fångas. Han måste äfven hafva insett, att han var i ett ofördelaktigt läge, så länge han befann sig emellan de unga gränsjägarne och den månbelysta floden. Om de ville, kunde de skjuta honom utan att utsätta sig för någon fara. Hans säkerhet berodde på den självklara omständigheten, att ett sådant skott skulle medföra deras egen säkra undergång.

Den röde mannens skicklighet i simkonsten var så underbar, att de två gossarna i båten icke kunde uppfatta det minsta ljud, fastän de visste, att han endast var ett par famnar ifrån dem.

Under några minuter, hvilka tycktes dem tio gånger längre, än de i verkligheten voro, hörde de icke ett ljud af den shavan, som satt uppkrupen i trädet midt öfver kanoten. Indianens förvånande skarpsinnighet visade sig här i den lätthet, hvarmed de båda männen förstodo att göra sig förstådda af hvarandra, fastän de icke kunde se hvarandra och utförde sina stämplingar i fiendens omedelbara närhet.

Det svaga »s-s-s-s», som besvarades nästan i samma sekund, som det uttalades, var det enda tankeutbyte, som försiggick emellan dem, och dock var det tillräckligt. Därefter rättade de sina åtgärder, och den, som satt i trädet, förhöll sig stilla, nredan hans kamrat fortsatte sökandet.

Hvarför kanoten icke blef upptäckt, var mera än Ned Preston kunde förklara. Medan han lyssnade med alla sina nerver spända till det yttersta, märkte han, att indianens hufvud åter rörde sig i kanten af ljusstrimman. Ned blef så öfverraskad, att han först misstänkte, att det var en46

tredje shavan, som kommit för att deltaga i jakten, men han märkte snart, att hufvudet flyttade sig utåt. Indianen hade slutat sin jakt och begaf sig nu bort för att fortsätta den på annat håll. Han visste sannolikt, att han var i närheten af kanoten, fastän han icke för tillfället kunde noggrant bestämma dess läge.

Gossarnas räddning, då indianerna voro dem alldeles inpå lifvet, var så märkvärdig, att Ned fruktade, att fiendens återtåg blott var en krigslist, hvars följder snart skulle visa sig; men då det andra rödskinnet hördes smyga sig ned från trädet, trodde han, att försynen hade sin hand med i spelet och att den mest öfverhängande faran var öfverstånden.

Men den unge kentuckiern var alltför klok att tro, att de icke längre hade något att frukta. Deras läge var i högsta grad kritiskt, och han darrade vid tanken på hvad som kunde hända, då Eådjursfot skulle försöka att återvända. Men den unge shavanen hade en stor fördel på sin sida: han var ibland sitt eget folk. Han var en inföding, och om han också vid dagsljus säkert skulle hafva blifvit igenkänd, hoppades dock Ned, att detta icke skulle blifva förhållandet i mörkret.

Då Ned förde kanoten in mot stranden, hade Blomman på hans uppmaning fattat tag i en gren, hvars löf vidrörde hans ansikte, och höll båten orörlig. Det fordrades icke stor ansträngning för att hålla den i den nästan omärkliga strömmen, då en ullgarnsända skulle hafva varit tillräckligt stark.

Men gossens hela uppmärksamhet var så upptagen af att lyssna och söka genomtränga mörkret, att han glömde sig. Just då den simmande indianen vände utåt floden och den andre uppnådde marken, slappades Blommans tag, lofven gledo ur hans hand, och kanoten började följa med strömmen.47

Rörelsen var obetydlig, men ban blef förskräckt. Han gjorde ett grepp på måfå i luften, fångade en annan gren och hejdade kanoten, innan den knappt hunnit sätta sig i rörelse. Hvarken Blomman eller Ned sade ett ord, men det lätta prasslet var tillräckligt för att väcka fiendens uppmärksamhet.

Samma ormlika hväsning hördes åter från stranden, och Ned trodde, att det var alldeles ute med dem. Men försynen vakade öfver dem. Intet svar kom från den andre krigaren, och den förste indianen trodde förmodligen, att prasslet icke hade något att göra med kanoten, efter hvilken de jagade. Snart blef allt lika lugnt som förut, och gossarna började fatta nytt mod.

»Det duger icke att stanna här längre», sade Ned i hviskande ton.

»Mig just tänka göra den anmärkning», svarade negern; »hvilken tid på natten de' vara?»

»Det måste snart vara dager.»

»När komma Eådjursfot tillbaka?»

»Han vet det icke själf; ban ämnar utforska, om det är indianer eller hvite män, som befinna sig på flodbåten; det kan dröja en timme, och det kan dröja tio.»

»De' inte vara nödigt han försöka de', för mig kunna säga honom, att injanerna hafva båten å vänta på oss.»

»Det är endast en gissning af dig, Blomman, och jag börjar tvifla på att shavanerna äro på flodbåten.»

»Hur så?»

»Naturligtvis kan jag också bara gissa, men om de vore där, hvarför skulle de låta den ligga orörlig midt i floden?»

»För att vi skola tro, de' vara de' hvita folket.»

»Det kunde vara möjligt, om de väntade oss, men de hafva ingen anledning att tro, att vi befinna oss i den här trakten. Det händer icke ofta,48

att en ensam kanot begifver sig uppför strömmen för att möta en flodbåt. Om sbavanerna bade tagit flodbåten, skulle de hafva dödat hvarenda lefvande själ ombord —»

o #

»A de' vara hvad de hafva gjort.»

»Men de skulle hafva fört båten i land och satt eld på den.»

»De kanske veta andra båtar vara på väg utför floden, å de tänka narra dem »

»Bet kan du hafva rätt i», sade Ned tankfullt. Det hade icke fallit honom in förut, att de listiga rödskinnen kunde hafva tagit flodbåten och lagt denna för ankar för att lura andra, som färdades utför floden.

Blommans anmärkning ökade den fruktan, som hans unge herre erfarit, då Eådjursfot helt lugnt förklarade såsom sin åsikt, att hans folk hade tagit flodbåten. Under den sista kvarten hade Ned småningom inbillat sig själf, att Jo Stinger och Jim Turner af klokhetsskäl kastat ankar, ehuru skjutandet på kanoten icke riktigt stämde öfverens med denna mening.

Följden häraf var, att ynglingen insnärjdes i ett helt virrvarr af tvifvel. Den ena minuten var ban öfvertygad, att emigranterna ännu hade flodbåten i besittning, men i nästa minut trodde ban fullt och fast, att de fallit offer för de röda männen.

En annan sak var däremot tydlig. Det gick icke an, att han och Blomman stannade längre, där de voro. Om dagsljuset grydde, medan de voro kvar, skulle de röda männen säkert finna dem. Då dessa varit så nära att lyckas, under det ett egyptiskt mörker rådt, skulle det icke blifva svårt för dem att utföra sitt hemska verk, då de hade dagsljuset till vägledning.

»Yi måste genast begifva oss härifrån», sade Ned, »eljest blir det för sent.»49

»Huru vi kunna göra de'», svarade Blomman, »då injanerna vara rundt omkring oss? Om vi röra oss, de skola höra det å slå ned på oss fortare än vi kunna vinka.»

»Icke desto mindre måste det ske», vidhöll Ned, »och just nu är tiden inne.»

Ellis, Bakhållet vid Ohio.

4 SJUNDE KAPITLET.

»Släkten är värst.»

mellertid uppbjöd shavanen Bådjursfot hela sin förmåga för att utforska, huruvida flodbåten befann sig i fiendernas eller i sina rätta ägares händer. Om de senare ännu funnos ombord, skulle de genast erhålla de förstärkningar, som stodo till buds; i motsatt fall måste de tre ynglingarna utan en minuts uppskof draga sig bort från det farliga grannskapet.

Då Eådjursfot kom i land, öfverraskade det honom icke att finna sig kringsvärmad af sina bittraste fiender. Han hörde, hur de rörde sig hit och dit i skogen, och kunde äfven då och då uppfånga ljudet af deras röster. I det djupa mörker, som rådde, behöfde han icke frukta för upptäckt, ty han kunde ju för tillfället gälla för en af dem. Men han visste väl, att hvarken huronerna eller miamerna hatade honom med en bråkdel af den bitterhet som shavanerna själfva. Eådjursfots fader Allomaug hade varit en af deras djärfvaste krigare och hållits i den högsta vördnad. Att hans ende son blifvit en förrädare mot sin egen ras och använde sin underbara skicklighet och skarpsinnighet till att rädda de afskydda blekansiktena undan bössa och tomahawk, var ett brott, som ingen medlem af den vilda stammen någonsin kunde förlåta honom. Allomaug själf51

skulle, om han lefvat, utan betänkande hafva klufvit skallen på en så vansläktad son.

Det är omöjligt att på detta ställe omnämna en tiondel af alla de tillfällen, då shavaner försökt att taga hans lif. Från wyandoterna och huronerna hade han mer än en gång under mycket kinkiga förhållanden lyckats rädda sig genom flykt, men dessa voro icke lika ifriga som shavanerna att döda honom.

De senare hade oafbrutet i flere dygn följt honom såsom blodhundar. Då han gick västerut mot Mississippi hade han måst anlita hela sin snabbhet och skicklighet för att undgå några af de snabbaste, slugaste och djärfvaste

krigare, som den amerikanska rasen någonsin frambragt. Bland dessa var självfva Tecumseh, hvilken sedan blef lika berömd bland sitt folk som kung Filip och Pontiac. Tecumseh var vid den tiden omkring tjugu år gammal. Hans hat till Bådjursfot var obeskrifligt. Han hade följt hans spår många mil genom vildmarken, och ingen fara skulle hafva afskräckt honom från att taga ynglingens lif, hvars blotta tillvaro han ansåg för en skymf mot hans folk.

Medlemmar af hans egen stam hade till och med skjutit på honom, då han befann sig invid självfva byggnaderna vid Wild Oaks. Detta nybygge hotades af anfall, därför att det gaf honom skydd. Det behöfver icke sägas, att den ungdomlige krigaren icke alltid spelade den blygsamma rollen af flykting. Mången gång vände han sig i den ensliga vildmarken mot sina förföljare, och hans aldrig felande båge, hans fruktansvärda tomahawk och hans blixtlika snabbhet spridde död och förvirring bland dem.

Det nu sagda må vara nog för att visa, för hvilka faror han utsatte sig, då han lämnade sina vänner i kanoten och smög sig genom skogen, tills han kom till en plats på stranden midtför flodbåten. Han var beväpnad med knif, tomahawk och bössa. Som ban sannolikt hade en lång och52

äfventyrlig simning att göra, skulle vapnen mera blifva honom till hinder än till gagn.

Hans första uppgift var att söka rätt på shavanernas lägereld. Genom att smyga sig nära intill denna, hoppades han kunna uppsnappa några ord, som sades, och därigenom få veta verkliga förhållandet med flodbåten. Men redan efter några minuters efterforskning blef han öfvertygad, att shavanerna antingen icke hade någon lägereld eller att den var upptänd på långt afstånd från floden — längre, än han hade tid att färdas. Han banade sig därför väg mellan träden för att komma ned till stranden men hade icke gått långt, förrän han märkte, att en krigare gick vid hans sida.

Eådjursfot hörde först de smygande stegen, och med tillhjälp af det svaga månskenet uppfångade han konturerna af en indian, som var honom själf mycket öfverlägsen i storlek och kroppsstyrka. Denne tycktes vänta att blifva tilltalad af Rådjursfot, som var alltför slug för att visa någon öfverraskning.

»Tlamaths tålamod är stort», var främlingens egendomliga anmärkning, hvars mening dock Rådjursfot förstod.

Tlamath var en mäktig shavansk höfding och sannolikt en af anförarne för den krigarskara, som tagit eller ämnade taga flodbåten. Ivrigaren menade, att den tappre höfdingen med ett tålamod, som var ovanligt till och med för en indian, uppsköt något, som skulle företagas.

Om Rådjursfot hade framställt en direkt fråga, skulle han hafva uppväckt misstanke utan att få någon upplysning.

»Tlamath är tapper och tålig», svarade han, »men huru länge skall han vänta?»

»Till soluppgången.»

»Det är icke långt dit.»

»Den är snart här.»

»Skall han icke dröja längre?»

»Då skall hans tomahawk klyfva blekansiktets skalle.»53

Detta var ett tydligt svar, men det lämnade icke den nödiga upplysningen. Det öfverensstämde både med hvad han fruktade och hvad han hoppades.

»Hvar äro alla våra bröder?» fortsatte Eådjursfot, som talade med låg röst.

»Hvem är min broder, hvars själ är omtöcknad?» frågade den andre, ty frågan var oväntad, ehuru Eådjursfot icke förstod det, förrän orden gått öfver hans läppar. Han ämnade därför smyga sig bort från den andre, som visade ett så retligt lynne, då ban bad om en simpel upplysning; men innan den unge shavanen tagit ett par steg, begick han ett fel, som han icke kunde förlåta sig själf. Oaktadt sin makalösa skarpsinnighet kunde han göra sig skyldig till ett misstag liksom andra af hans folk.

Eådjursfots fråga tillfredsställde icke den andre, som tycktes gärna vilja veta, hvem han var, ehuru ban förmodligen icke anade verkliga förhållandet. Han gick ynglingen närmare inpå lifvet, och denne tog några steg tillbaka. Därvid kom han att gå öfver en fläck, som var upplyst af månskenet. Den andre betraktade honom närmare, då ljuset långsamt gled öfver det vackra ansiktet, och gjorde då den förvånande upptäckten, att han befann sig ansikte mot ansikte med Eådjursfot, den hvite mannens vän.

Krigaren yttrade icke ett ord. Han kunde hafva kallat en hel skara shavaner till platsen, men det behöfdes icke. Han var säker på att han själf skulle kunna besegra förrädaren. Utan ett ljud med undantag af en hastig andhämtning ryckte ban upp sin jaktknif och störtade sig som en panter på Eådjursfot. Denne fick icke lång besinningstid, men den var tillräcklig. Med otrolig snabbhet sprang han tillbaka och kastade sin tomahawk med jättestyrka i sin fiendes bronsfärgade skalle.

Eådjursfot förfelade aldrig målet, och hans fiende affärdades så hastigt, att han icke ens fick tid till det tjut, som54

en indian sällan underlåter att upphäfva, då han såras till döds.

Shavanen upptog hastigt sitt vapen och lyssnade men hörde icke några människor i sin närhet. Sannolikt voro den dödes kamrater dock icke långt borta, och han drog sig försiktigt ned till flodstranden.

»Natten är snart förfluten», tänkte han, »och Eådjursfot har dröjt för länge på vägen.»

Då han trängt sig fram genom småskogen, fann han, att han stod midt emot flodbåten, hvilken han därför kunde se alldeles tydligt. Sedan han förvissat sig om att ingen af hans fiender såg honom, undersökte han farkosten med den största uppmärksamhet.

Han kunde se den låga kajutan, som höjde sig ett par fot öfver relingen, den orörliga årån vid hvardera ändan men icke ett spår af någon lefvande människa. Hans syn var så skarp, att han till och med kunde urskilja den fina ankartrossen, som hängde ned från aktern och kring hvilken flodens vatten sakta porlade. Det var således tydligt, att det icke var något naturhinder i floden, som höll flodbåten orörlig.

Eådjursfot kunde möjligen hafva fått den upplysning han önskade genom att vänta, tills något tecken visade sig på självfva flodbåten, och det är sannolikt, att han skulle hafva väntat, om ban haft tid på sig. Men dagsljuset var icke långt borta, och sedan han dragit sig tillbaka, fortsatte han sin väg uppför flodstranden för att komma till en plats, där han kunde begifva sig ut i vattnet utan att upptäckas af dem, som voro ombord på flodbåten.

Han hörde flere gånger signaler växlas mellan shava-nerna i skogen, men som dessa icke kunde veta af hans närvaro, behöfde han icke frukta att blifva störd. Då de fått kännedom om enviget i skogen, skulle de kanske ana sanningen. Till dess ansåg han sig säker om att kunna utföra den plan, som han uppgjort, innan han lämnade sina vänner.55

Ohio krökte sig sakta några hundra meter längre upp, och den unge shavanen beslöt att börja sin färd på den punkten. Han skyndade till platsen och vidtog ofördröj-ligen sina förberedelser.

Det första han gjorde var att kasta en stor gren så långt som möjligt ut i vattnet. Några minuter därefter kastade han en annan gren i floden men lagade så, att denna kom närmare land än den första.

Dessa båda voro utskickade för att bana vägen för den, som skulle följa. De, som voro ombord på flodbåten, skulle naturligtvis lägga märke till de flytande föremålen. De första skulle väcka misstanke, men då man funnit, att dessa voro oskadliga, skulle man betrakta den tredje med mindre misstro, och det var just den tredje, som skulle bli den afgörande.

Med sin skarpslipade tomahawk — som nyss förut utfört en så hemsk gärning — skar han af en lönntelning så tjock som en arm och kastade äfven denna i floden. Därpå gick han själf ut i vattnet och simmade fram till den. Nu höll han grenen med ena handen framför sig, medan han lät föra sig af strömmen.

Läsaren förstår säkert, att Eådjursfot ville begagna grenen med dess gröna löf såsom en skärm, då ban nalkades

flodbåten. Om indianer funnos ombord på denna, så visste de, att ett sådant konstgrepp knappast någonsin blifvit begagnadt af en hvit man. Äfven om de misstänkte något, hade de under dåvarande omständigheter ingenting att frukta.

Den unge shavanen lät blott föra sig af strömmen, ty om han påskyndat farten, skulle ban hafva simmat förbi de grenar, som förut blifvit kastade i vattnet och sålunda förfelat ändamålet med denna list.

Eådjursfot var icke fullt tillfredsställd med det, som tilldragit sig under den sista halftimmen. Han hade begått ett misstag, som var förödmjukande för en person, som56

varit hjälten i så många märkvärdiga äfventyr. Han borde icke, såsom han gjort, hafva väckt misstankar hos den krigare, med hvilken han samtalat. Hade han varit försiktigare, skulle han utan vidare besvär hafva erhållit de upplysningar han önskade.

Men det värsta af allt var, att han stigit tillbaka i månskenet och sålunda blottställt sig för att blifva igenkänd. Det är visserligen sant, att de olyckliga följderna kommit öfver fiendens hufvud, men Eådjursfots missgrepp var icke desto mindre lika tadelvärdt.

Då morgonen grydde, skulle shavanerna få veta sanningen. De skulle ana, att deras dödsfiende Eådjursfot, för hvars gripande de skulle hafva gjort hvilket offer som helst, hade varit midt ibland dem och dödat en af deras kamrater.

Många liknande tankar korsade hvarandra i den unge shavanens hjärna, medan han simmade utför Ohio med ansiktet doldt af de gröna lönnlöfven; och ban började starkt tvifla på sin egen förmåga att hjälpa emigranterna — om de ännu kunde hjälpas — ty just genom att uppträda såsom deras vän skulle han inbjuda de röda männen till de vildaste ansträngningar för deras tillfångatagande.

Men trots dessa oroande tankar tvekade han icke ett ögonblick att kasta sig i en fara, för hvilken mången bepröfvad gränsjägare skulle hafva ryggat tillbaka.

Om någon hade stått på stranden och blickat ut öfver den månbelysta Ohio, skulle han hafva sett en väldig, till hälften neddoppad gren drifva med strömmen — detta och intet annat. Men bland dessa gröna löf doldes hufvudet af en ung krigare, nedsänkt ända till ögonen i vattnet; och dessa ögon spejade fram ur sitt skydd först mot den ena stranden och sedan mot den andra. Oaktadt sitt obekväma läge lät den unge shavanen ingenting undgå sin uppmärksamhet.

Mest af allt fruktade Eådjursfot, att någon af shavanerna från land hade varit vittne till hans affärd och äm-57

nåde förfölja honom antingen simmande eller i en kanot. I sådant fall hade han knappt något hopp om räddning.

Till höger och vänster om honom reste sig de högtidliga skogarna, mörka och tysta som själfva grafven. Öfver hans hufvud lyste den klara månen på en molnfri himmel. Medan han blickade uppåt och betraktade de sällsamma figurerna på månens ansikte, svällde hans hjärta vid tanken på att bakom silfverskifvan fanns en, som älskade honom med en kärlek, som öfvergick allt, hvad en mänsklig varelse kan käuna för en annan. Då han sålunda höll sina blickar vördnadsfullt riktade mot höjden, kände han, att det fanns ett ljuft band mellan honom och denne helige Fader.

På endast ett kort afstånd från honom låg den klumpiga flodbåten, som såg vidunderligt stor ut i månskenet. Den låg orörlig på strömmen och var så blottad på hvarje tecken till lif, som om den endast varit en stor, grå klippa, som höjde sig öfver vattnet.

Då Eådjursfot nalkadas farkosten, höll han sina blickar oafbrutet riktade på den. Den plan, som ban hade i sinnet, utförde ban till punkt och pricka, Han var ännu åtskilliga famnar ofvanför flodbåten och närmare Kentuckysidan, då han för första gången märkte något tecken till lif ombord. Han uppfångade en skymt af en människas hufvud öfver relingen. Det syntes blott för ett ögonblick men försvann därpå.

Af det, som han sett, förstod han emellertid, att en person med bössan i hand låg nedhukad i aktern och gaf akt på

det föremål, som kom flytande. Då Eådjursfot såg en bösspipa helt sakta höja sig öfver relingen, insåg han, att han ej fick dröja längre.

Utan att förorsaka det minsta skvalp dök han ned, tills han med sin ena mockasin rörde vid Ohios gyttjiga botten. Då steg han åter upp till ytan så lätt som en kork. ÅTTONDE KAPITLET.

Emigranterna.

ådjursfot dök icke rakt ned till flodbottnen utan så att — - säga i en sned linje, och då han kom upp igen, befann han sig på båtens Ohiosida och så nära den tunga bordläggningen, att han nästan vidrörde den med skuldran. Han kastade en blick utefter relingen för att möjligen upptäcka någon af passagerarne, och det lyckades verkligen.

I förstäfven såg han hufvudet och skuldran af en person, som lutade sig långt öfver relingen och stirrade i vattnet, som om han misstänkt, att icke allt stod rätt till. Det mest förvånande var, att hufvudet och skuldrorna tillhörde en hvit man, och den fråga, som gjort Rådjursfot så mycket bekymmer, var sålunda besvarad. Ja, än mera, ynglingen igenkände i den person, hvars ansikte upplystes af månskenet, Jo Stinger, hvilken varit af så stor nytta i blockhusfästet, då detta belägrades af wyandoterna och huronerna under deras höfding Waughtauk.

Jo fick sikte på det mörka ansiktet, som låg tätt intill sidan af flodbåten, och hastigt som en blixt kastade han mynningen af sin bössa öfver relingen för att skjuta.

»Det är Rådjursfot!» ropade den unge krigaren med låg röst, i hvilken hvarken darrning eller oro kunde märkas.

Jo Stinger hade sett många märkvärdiga syner under sin långa gränsjägaretid, men aldrig hade han blifvit meraJo fick. sikte på det mörka ansiktet ocli hastigt som en blixt kastade han mynningen öfver relingen lör att skjuta. Sid. 58.59

förvånad, än då den unge shavanen visade sig vid sidan af flodbåten.

»Gud bevare min skalp!» mumlade han, då han igenkände rösten och ansiktet. »Jag kunde icke hafva blifvit mera förbluffad, om själfva ängeln Gabriel sväfvat ned på kajuttaket och bedt mig skaka hand med honom. Hvad säger du om den saken, Jim?»

Jim Turner, som också var på vakt, gick fram och blickade öfver relingen. Han befann sig midt öfver krigaren och sträckte ut sin hand, men Eådjursfot fattade tag i relingen och svingade sig upp med lätthet, just som Jo Stinger sprang öfver kajuttaket för att möta honom.

Den unge krigaren kratsade först skottet ur sin bössa, laddade om och hällde på fängkrut; därefter hälsade han på sina vänner, hvilka, såsom man kan förstå, voro förtjusta att få se honom. De voro nu i ungefär samma belägenhet som i blockhuset ett par månader förut, då shavanen uppträdde i så läglig tid; de voro äfven nu i behof af all den hjälp, de kunde få.

Flodbåten, hvilken spelar en mycket viktig roll i denna berättelse, var från västra Virginien och hade ovanligt få passagerare. Utom Jo Stiriger och Jim Turner funnos endast tro personer ombord — Artur Stanford, en medelålders man, hans vän Tomas Bates, som var några år yngre, och Bates' lilla dotter, Dot.

Inom de föregående sex månaderna hade fadern följt till grafven sin hustru och sin son, som endast var åtta år gammal. Dot var två år yngre och det sötaste barn man kunde få se. Hennes fader var så förkrossad genom förlusten af sina närmaste, att han icke kunde uthärda att kvarstanna på en plats, där allting så lifligt påminde om hans älskade bortgångna. Det var hans sorg mera än något annat, som dref honom att söka sig ett hem i Wild Oaks, där60

herr Preston och några andra af hans vänner redan hade bott i flere år.

Enligt ett uppgjordt aftal skulle sällskapet hafva bestått af åtta män, men de oroande ryktena om indianernas fientligheter förmådde dem att uppskjuta sin afresa, och alla utom de två nämnda männen afstodo helt och hållet från företaget. Medan herr Bates ännu var tveksam, kommo de två jägarne Jo Stinger och Jim Turner och erbjödo sig att göra honom sällskap. Detta gjorde slag i saken, och så kom det sig, att flodbåten seglade utför Ohio med

endast fyra män och ett litet barn såsom passagerare.

Yid Bådjursfots ankomst lågo både Stanford och Bates och sofvo, den senare med Dot hvilande på sin arm. Den unge krigaren steg så lätt ombord, att ingen stördes i sin sömn.

De tre männen satte sig i aktern, där de hade fri utsikt öfver floden åt alla sidor. Först och främst måste Eådjursfot redogöra för anledningen till sin ankomst. Han gjorde detta på sitt vanliga blygsamma sätt och sade sig frukta, att Ned Preston och Blomman befunno sig i större fara, än de anade. Då gränsjägarne fingo höra> att kanoten, på hvilken de skjutit, tillhörde deras vänner, blefvo de mycket förvånade.

»Yi hörde er preja oss», sade Jo Stinger; »det var ju så lugnt, att vi skulle hafva hört det på en mils afstånd; men ni känner ju till rödskinnens och särskildt shavanernas favoritknep.»

Eådjursfot nickade med hufvudet till tecken, att han förstod meningen.

»Det är ett gammalt knep af de hvita öfverlöparne att anropa flodbåtar, som komma utför strömmen, och inbilla folk, att de äro i nöd. De säga vanligtvis, att de blifvit sårade af indianerna och vilja blifva upptagna. Yi blefvo61

längre uppåt floden prejade af en man, som bestämdt inte var någon annan än själfva Simon Girty *.»

Eådjursfot smålog.

»Mina bröders hjärtan voro uppfyllda af fruktan.»

»Snarare af misstro», inföll Jim Turner; »det bästa man kan göra är att visa de skurkarna, att man är på sin vakt. Då Ned Preston ropade, hade hvarken Jo eller jag den ringaste aning om att det var han. 'Där ha vi åter en af de där lockfåglarna', säger Jo, och 'du har rätt', säger jag och siktar så godt jag kan i månskenet och låter Polly skälla på er. Det var omöjligt att få riktigt sikte, men jag tänker, att det inte var långt borta.»

»Kulans röst var i Eådjursfots öron, och hans broder med ansikte som natten skrek, att han var sårad, men det var ett misstag. Mina bröder skulle hafva svarat på anropet, så hade sanningen kommit i dagen.»

Ahörarne erkände förebråelsens riktighet. Om de också icke hade någon tanke på att vänner funnos i grannskapet, borde erfarenheten hafva lärt dem större försiktighet; om skottet hade varit olycksbringande, skulle ingen af dem hafva undgått tadel.

»Hvarför sofver mina bröders båt på floden?» frågade Eådjursfot.

»Det är min idé», sade Jo Stinger. »Yi måste tillbringa ännu ett par nätter på vägen, vare sig vi stanna här eller icke, och det är bäst, att den andra natten blir så nära nybygget som möjligt. Jag känner afståndet så väl, att jag är säker på att icke misstaga mig. Jim och jag visste, att vi icke kunde vara tillräckligt försiktiga, och vi visste äfven, att de tio mil, som börja här, äro de värsta på hela färden. Man har skjutit på oss minst hundra gånger, sedan vi afreste, och vi ankrade här, just som det blef mörkt.»

»Yi borde hafva hunnit längre», anmärkte Jim Turner,

* En beryktad Ofverlöpare.62

»men vi öfverraskades af en stormby i förgår och lade bi, tills den gått öfver.

»Yi hafva haft det ganska hett om öronen, sedan vi afreste, och Bates och Stanford äro uppgifna af trötthet. Ni förstår, att det här är nyheter för dem, och Bates har sörjt så mycket öfver förlusten af sin hustru och sin lilla pojke, att han tyckes vara liksom litet frånvarande emellanåt. Om vi fortsatt utför floden, skulle han hafva hållit sig vaken af ängslan; men om vi kastade ankar, trodde han, att vi icke vore utsatta för hälften så stor fara. Då det började blifva mörkt, kastade jag därför ut ankaret, och sedan hafva Jim och jag suttit här på utkik.»

»Hafva mina bröder sett något af shavanerna?»

»Jo och jag hafva sett åtskilligt af dem», sade Turner, »men hvarken Stanford eller Bates hafva märkt något. De voro så uttröttade, att de framför allt önskade hvila, och därför gåfvo vi dem också tillfälle därtill.»

»Knallen af bössan rätt öfver deras hufvuden väckte dem icke en gång», tillade Jo, »och vi behöfva därför icke vara rädda för att tala hur högt vi vilja.»

Ehuru Piådjursfot icke gjorde några invändningar, förstodo hans båda vänner, att han icke gillade deras handlingssätt. Hade han varit ombord på flodbåten, skulle han aldrig hafva gått in på att de ankrat för natten. Han frågade dem endast om hvad de hade sett.

»Det fanns inte många af kanaljerna här i närheten, då vi kastade ankar», sade Jo, »men det fanns några, och vi hörde deras signaler. De äro som en skock vargar, som förfölja en sårad buffel —• de upphäfva en mängd tjut, som locka de andra på flere mils omkrets till platsen. Yi visste, att de höllo på att samlas, och det dröjde icke länge, förrän de kommo så tätt som flugor om sommaren. Jim och jag hafva väntat ett anfall.»

»Tror ni, att de ämna göra det?» frågade Turner, vän-63

dande sig till Eådjursfot, hvilken, såsom de förmodade, visste mera om sitt eget folk, än de kunde göra.

»Shavanerna äro tappra», svarade ynglingen; »de äro icke såsom wyandoterna eller miamerna; de skola anfalla, då de äro färdiga, men ingen annan än de själfva vet timmen, då de äro det.»

Detta var icke särdeles upplysande, men det var det mesta, som Eådjursfot kunde säga. Han omtalade, att då han banade sig väg utefter flodstranden för att simma ut till flodbåten, han hade hört nog för att förstå, att indianerna voro mycket verksamma. Han erinrade äfven sina vänner därom, att Girty hade slutit sig till wyandoternas stam och icke till shavanerna. Detta betydde dock föga, eftersom de två stammarna voro i förbund med hvarandra och öfverlöpa-ren hade stort inflytande hos dem båda.

Jo Stinger förklarade, att ett mycket viktigt skäl, hvarför de gått till ankar, var hans farhåga, att de vid någon krökning af floden skulle komma alltför nära stranden. Om då de indianer, som ströfvade på stranden i skydd af träden, började skjuta på dem, kunde de icke begagna årorna, och om de råkade på grund, vore de hjälplöst förlorade.

En kort tid förut hade en flodbåt i närheten af detta ställe råkat på grund, och indianerna hade bokstafligen öf-veröst den med en bel skur af kulor. I det mest kritiska ögonblicket hade en af de hvite männen hoppat öfverbord, satt skuldran under farkosten, så att den blifvit flott, och sedan åter hoppat ombord utan att få så mycket som en skråma.

Om Ned Preston och Blomman varit ombord, skulle Eådjursfot hafva påyrkat, att de genast lättat ankar. Passagerarne i kajutan skulle sannolikt icke blifva störda, men han tvekade af fruktan för sina unga vänners säkerhet.

»Det förefaller mig», sade Turner, »som om en sådan åtgärd från vår sida skulle vara till fördel för gossarna.»64

»Huru så?» frågade Jo.

»Ehuru de röda kanaljerna veta, att gossarna äro någonstädes i grannskapet, skulle det draga uppmärksamheten från dem till oss.»

Eådjursfot gjorde den anmärkningen, att det utan tvifvel fanns tillräckligt med rödskinn för att ägna uppmärksamheten åt båda hållen. Han fruktade mest, att Ned skulle bli tvungen att företaga något, som förde honom i rödskinnens våld. Han var ett ögonblick betänkt på att lämna flodbåten och återvända till sina vänner för att hjälpa dem, men han tvekade, ty detta var verkligen ett fall, då äfven den skarpsinnige ynglingen var rådvill.

»Yisste min broder, att en indian gömde sig bakom trädgrenen, som kom flytande?» frågade han.

»Jag har varit tillräckligt länge i skogarna», svarade Jo, »för att hedra rödskinnen med all möjlig misstänksamhet. Där det synes vara omöjligt, att någon af dem kan finnas, just där kan man vara säker, att ban är. Jag trodde nog, att en kanalje hade hittat på ett knep, men då grenen kom närmare, kunde jag icke upptäcka något; jag var dock orolig, och då ni kom upp, såg ni, att jag var färdig.»

»Min broder är tapper och vaksam», svarade Eådjursfot, som beundrade sin väns skarpsinnighet.

»Jag vet just inte det —»

»Du min skapare!» utropade plötsligt Jim Turner, i det han sprang upp men ögonblickligen hukade sig ned igen. »Båten är i rörelse!»

»Det är omöjligt!» utropade Jo och kastade hastigt en blick öfver relingen. »Jag vill bli skalperad, om det inte är santi»

Eådjursfot drog i repet, som hängde öfver aktern och höll upp det, så att de andra kunde se det. Det hade icke brustit, såsom de först misstänkt, utan det syntes tydligt, att det blifvit afskuret med en skarp knif.65

»Hvar är den skurken?» frågade Jo Stinger harmset, i det han kastade en blick öfver relingen och höll sin bössa färdig till användning.

Men ingen fiende var synlig, och Rådjursfot, som granskat de båda stränderna, förklarade, att de flyttat sig minst femtio meter. I trots af de tre männens utomordentliga försiktighet och stora erfarenhet hade en fiende helt djärft simmat ut och afskurit det rep, som höll ankaret.

Det var både oroande och förödmjukande för dem, ty det såg ut, som om det endast skett af okynne, utan någon giltig anledning. Trots den noggrannaste undersökning kunde de icke upptäcka ett spår af sina lömska fiender.

Rådjursfot misstänkte, att den djärfve krigaren ännu fanns i närheten, och han bad sina vänner att sitta stilla, lyssna och undvika att tala. Båten var så nära midten af strömmen, att de icke behöfde använda årorna. De fingo knappt tid att följa det gifna rådet, ty lugnet stördes med ens på det fasansfullaste sätt. Flodbåten, som dref med strömmen, åstadkom icke det ringaste porlande i vattnet, och det var så lugnt, att icke ens ett löf kunde sättas i dallring.

På en gång bröts tystnaden af den skarpa knallen af ett bösskott. Detta följdes af ännu ett, och snart voro de så många, att man icke kunde skilja dem från hvarandra. Först kommo de från Kentuckysidan, men nästan lika många af-skötos från den andra stranden. Skjutningen räckte fulla fem minuter, och under denna tid afskötos minst hundra skott, af hvilka de flesta träffade båten.

De röda männen voro nog förtänksamma att icke skjuta, då de voro midtför flodbåten. Hade de gjort det, kunde möjligen ett eller annat skott gått midt öfver floden och träffat deras bundsförvanter på andra sidan. Alla bössorna afskötos något akterifrån, och hvarje kula, som förfelade målet, träffade således den motsatta stranden längre ned.

Såsom vi redan sagt, siktade shavanerna säkert. Ku-

lornas hvinande, då de susade öfver de tre männens hufvuden, sade tydligt nog, hvad följden skulle hafva blifvit, om de icke suttit i skydd för den hemska hagelskuren.

Angriparne upphäfde inga tjut, och som de voro dolda i skogens dunkel, kunde våra vänner icke uppfånga en skymt af en enda bland dem. Äfven om de kunnat göra det, skulle de icke hafva gjort något försök att besvara anfallet, ty detta hade varit alldeles gagnlöst. NIONDE KAPITLET.

Drifvande med strömmen.

havanernas skjutning uppkörde lika hastigt, som den började. Eöken från de talrika bössorna silade sig långsamt fram genom trädens löfverk och upplöstes i den kvafva luften.

Eådjursfot var den förste, som märkte, att natten efterträddes af den inbrytande dagen. Det gråa ljus, som smög sig fram öfver skog och flod, var ett förebud till solens uppgång.

Ljudet af bösskotten hade hastigt satt lif i dem, som sofvo inne i kajutan. Männen fattade genast sina bössor och rusade upp i den tron, att en förtviflad strid pågick. De kände sig outsägligt lätta om hjärtat, då de märkte, att

båten ännu befann sig midt i floden och att deras angripare voro osynliga.

Då de fingo veta, hvad som försiggått, medan de sofvit, hälsade Bates och Stanford hjärtligt på Eådjursfot, hvilken de af Stinger och Turner hört omtalas såsom den mest utomordentlige unge krigare, som de någonsin känt.

Då månskenet gaf vika för solens strålar, granskade de noggrant stränderna, mellan hvilka de drefvo fram. Tid efter annan uppfångade de en skymt af indianer, som sprungo åt olika håll, men inga skott skötos från någondera68

sidan. Shavanerna höllo jämna steg med den klumpiga flodbåten och ämnade säkert inom kort göra ett allmänt anfall.

Medan Turner, Bates och Stanford lågo nedhukade i fören, sutto Jo Stinger och Rådjursfot och samtalade med låg röst om bästa sättet att gå till väga, om de på det hela taget kunde uträtta något alls.

Jo blef mycket förvånad, då Rådjursfot förklarade, att hans närvaro snarare var till skada än till fördel för dem.

»Ni skämtar väl?» sade jägaren med ett skälmaktigt grin. »Jag skulle önska, att jag hade ett tjog sådana som ni.»

»Rådjursfot talar sanning; intet folk hatar honom så som hans egen stam.»

»Det kan vara, men hvem bryr sig om det? Låt dem hata! De hata Jo Stinger också, men han gråter inte för det.»

»Sista natten, då Rådjursfot smög sig genom skogen, träffade han på en shavansk krigare, som kände Rådjursfot; Rådjursfot skulle gärna hafva undvikit honom, men — men —»

»Ni hjälpte honom i väg till hans sälla jaktmarker», afbröt Jo med ett nytt grin; »hvad tjänar det till att vara så blygsam? Skalperade ni honom?»

Rådjursfot såg af uttrycket i Jos ansikte, att denne icke menade allvar, och han besvarade därför icke hans fråga.

»De hafva funnit, att krigaren blifvit dödad. Sha-vanens ögon äro skarpa, och han skall se spåret af mina mockasiner. Då skola de förstå, att det var Rådjursfot, och Tlamath och Tecumseh, deras höfdingar, och alla krigarne skola svärja, att Rådjursfot skall dö.»

»Nå än se'n? Huru skola de få veta, hvar de skola finna er?»

Ack, det var just detta de visste!

I stället för att svara räckte ynglingen ut sin hand och69

tog upp repstumpen, som blifvit afskuren af den djärfve shavanen.

Denna åtbörd förklarade bela saken. Indianen, som hade utfört den djärfva bedriften, hade säkert varit tillräckligt nära för att höra rösten af de tre männen, som sutto inbegripna i sin allvarliga öfverläggning. Han kunde icke hafva undgått att märka, att en af dem tillhörde hans egen ras, och denne kunde icke vara någon annan än Eådjursfot. Nyheten hade blifvit spridd till de andra, och sålunda visste de, hvar de skulle söka sitt folks bittraste fiende. I sin vrede skulle de företaga ett anfall, som icke kunde motstås.

Jo Stinger måste medgifva, att Eådjursfot hade rätt, men han anmärkte i sin tur, att, såvida indianerna visste, att ban var på flodbåten, skulle det endast blifva så mycket svårare för honom att lämna den. Samtalet slutades helt tvärt med den förklaringen af Eådjursfot, att det nu var omöjligt för honom att lämna sina vänner, om ban än ville det aldrig så gärna.

»Jag önskar, att Boone eller Kenton hade kommit i stället för ni», sade Jo; »Kenton är en äkta indianätare och förstår, huru man skall gå till väga, då man kommer i knipa. Yet ni, Eådjursfot, att han är den ende hvite man, som Simon Girty någonsin gjort en tjänst?»

Den unge shavanen blickade upp förvånad; ban hade aldrig hört talas därom.

»Han och Kenton voro goda vänner, innan Girty blef ursinnig på nybyggarna och började lefva bland de röda

skurkarna. Kenton gjorde alltid Girty rättvisa, hvilket är mera, än man kan säga om general Lewis och några andra. Det var den misshandel, som general Lewis lät Girty lida, som gjorde, att denne lämnade krigshären och slöt sig till indianerna. Icke långt därefter blef Kenton tillfångatagen af wyandoterna, hvilka bundo honom vid pålen och70

tänkte använda honom för belysningsändamål. Medan Girty njöt af denna syn, tyckte han sig se något bekant i Ken-tons utseende och frågade honom om hans namn. Nåväl, summan af alltsammans blef den, att, då han kände igen sin gamle vän, han förmådde kanaljerna att släppa honom; och detta är den enda gång, som Girty gjort en god gärning. Åtminstone vet jag, att han mycket gärna skulle hjälpa till att tända bränslet omkring mig.»

Rådjursfot hade aldrig hört denna berättelse, hvilken verkligen var fullkomligt sann; men sedan han kastat en blick på de båda stränderna, frågade han helt lugnt, hvad denna händelse stod i för ett sammanhang med den belägenhet, i hvilken de då befunno sig. Jo Stinger grinade och svarade:

»Det gläder mig, att Girty är inblandad i den här affären, och om vi hade Kenton hos oss, skulle han kanske kunna göra något för oss.»

Rådjursfot skakade på hufvudet.

»Wyandoterna skulle aldrig tillåta, icke heller shavanerna, att en sådan sak upprepas. Icke ens Kenton kunde räddas en gång till på det sättet.»

»Jag tviflar inte på att ni har rätt, Rådjursfot, men Kenton skulle i alla fall vara värd mvcket, om han vore hos oss, det måste ni medge.»

»Hvad ämna mina bröder göra?» frågade shavanen.

»Jag vill bli skalperad, om jag vet det; en skuta, som har förlorat ankaret, är inte värd mycket.»

Rådjursfot förklarade, att denna förlust möjligen kunde ersättas. Rep fanns det godt om, och sannolikt kunde man på flodbåten finna något, som kunde användas för ändamålet. Där fanns en hel mängd tunga järnpannor och kittlar, som i nödfall kunde duga.

Jo Stinger och Rådjursfot samtalade länge, men glömde icke ett ögonblick att hålla ett vaksamt öga på omgif-71

ningarna, för att icke deras fiender skulle kunna smyga sig öfver dem.

Då solen fullständigt höjt sig öfver horisonten, vaknade lilla Dot och kom skrattande och lycklig ut ur kajutan. Hon slog armarna om sin faders hals och var nära att kväfva honom med sina kyssar, innan han kunde tala. Hon var litet blyg för Eådjursfot men lät honom vidröra sin panna med läpparna, då han yrkade på att få göra det. Men hennes fader, som älskade henne mera än sitt eget lif, öfvertalade henne att gå tillbaka in i kajutan, där de grymma kulorna icke kunde nå henne. Den ljusa guldglansen från hennes lockar skulle sannolikt erbjuda en förträfflig skottafla åt dem, som icke hyste barmhärtighet med barnslighet och oskuld.

Fadern följde henne in i det stora rummet, där han, såsom han alltifrån resans början plägat göra, tillagade måltiden åt de andra. Huru allvarligt än läget var, måste naturens kraf tillfredsställas.

Ingen eld fanns ombord på flodbåten. Eesan företogs vid en årstid, då det sällan behöfdes för värmens skull, och för nybyggare var det just ingen försakelse att lefva några dagar på kall mat. Huru enkla födoämnena än voro, betraktades de nästan som idel läckerheter. Det simpla bruna brödet och det kalla fläsket utdelades bland sällskapets olika medlemmar, hvilkas goda aptit gaf dem en smak, som hvarken sås eller kryddor skulle hafva kunnat förläna dem. När någon ville hafva vatten, upphämtades sådant med en kopp ur floden.

Männen på flodbåten lefde alltjämt i den tron, att det farligaste anfallet från shavanernas sida ännu återstode. Efter en kort rådplägning kommo de alla till den slutsatsen, att det var omöjligt att uppnå Wild Oaks eller närmaste nybygge förrän följande dag. Flodbåten kunde icke gå fortare än strömmen, och ännu en natt måste således72

tillbringas på floden. Inom de närmaste tjugufyra timmarna måste frågan om lif eller död få sin lösning.

Jo Stinger lämnade Eådj ursfot i aktern och gick in i kajutan, där Bates och Dot voro sysselsatta med att undanrödja resterna af frukosten. Bland de husgeråd, som de förde med sig till nybygget, fanns äfven en stor järnkittel af det slag, som i skogstrakterna begagnas vid kokning af lönnsocker.

»Jag tror, att den här är bättre än de andra», sade jägaren med ett leende, medan han vände den fram och tillbaka.

»Till hvad ändamål?»

»Såsom ankare; de kanaljerna hafva stulit vårt, och vi komma förmodligen, att behöfva ett nytt mycket snart. Jag skall binda fast repet vid handtaget och lämna det kvar här, så att det är färdigt att använda vid behof. Ohios botten är mycket gyttjig, och sedan kitteln rullat omkring några hvarf, skall den säkert fylla sig själf med gyttja och hålla igen lika bra som en istadig häst.»

»Den är inte gjord för det ändamålet», sade herr Bates; »men den tager säkert ingen skada, såvida ni icke lämnar den kvar på flodens botten.»

»Jag skall binda den säkert, och för den saken är det ingen fara», sade Jo, hvilken därpå fäste repet vid handtaget. Det var en tung pjes, som väl lämpade sig för ändamålet.

Emellertid kände sig Eådjursfot ängslig till mods. Hans oro gällde icke honom själf, ty om honom kunde med sanning sägas, att han icke hyste någon fruktan för döden. Hans tro var, att då den Store Anden fordrade hans lif, skulle det tagas, och det bekymrade honom föga, om det skedde på morgonen, middagen eller vid midnatt; han var beredd när som helst.

Men Ned Preston och Blomman voro säkert i en ytterst farlig belägenhet. Shavanerna visste, hvar de skulle söka73

efter dem, och. de skulle säkert också göra det. Det var mer än underligt, att de icke tagit kanoten och dess tre passagerare, då de hållit stilla för att preja flodbåten. Den enda antagliga förklaringen, hvarför de icke gjort det, var, att de i alla fall ansågo sig hafva det lilla sällskapet i sitt våld; därför hade de förmodligen låtit dem komma i land och gå i den fälla, som väntade dem. I sådant fall hade de räddats från fångenskap endast därigenom, att Eådjursfot gifvit kanoten en ändrad riktning.

Men om shavanerna icke kunnat finna de två gossarna, då dessa voro skyddade af ett ogenomträngligt mörker, fanns det ingenting, som hindrade dem att göra det, sedan solen gått upp. Den unge shavanen, som bättre än någon kände sitt folks vildhet, plågades af en farhåga, som gränsade till förtviflan. TIONDE KAPITLET.

»Hooh! Hooh! Hooh!»

1)ed Preston och hans kamrat befunno sig i en belägen-----het, som gjorde shavanens farhågor fullt berättigade.

Det kan med visshet påstås, att det endast var det ogenomträngliga mörkret, som räddade dem från att upptäckas af de två indianer, som sökte efter dom. Vi erinra oss, att en af krigarne närmade sig dem inom armhåll — så nära, att den minsta rörelse skulle hafva förrådt dem. Först då de voro säkra på att deras fiender hade dragit sig tillbaka, vågade de tala om sin belägenhet i den mest försiktiga hviskning.

»Jag säger dig, Blomman, att det här icke duger», sade Ned; »Eådjursfot hade rätt, då han sade, att de andra stammarna endast äro käringar i jämförelse med shavanerna.»

»Hvad skola blifva af honom? Han hafva gått rakt in ibland dem.»

»Han är alltid i fara, hvar han än befinner sig, men för närvarande äro vi värre ute än han. Han kan springa om hvilken som helst af deras krigare, och i mörkret kunna de icke veta, hvem han är; men du har själf sett, huru det är med oss.»

»De' vara så», medgaf Blomman; »om de hafva solljuset till hjälp, de' ingen räddning för oss att springa.»75

»Ja, nu är solen snart uppe, ocli om yi stanna här, är det ute med oss.»

»Då inte vi stanna här.»

»Men hvad skola vi göra?»

»Gå härifrån.»

»Ja, men det har sina svårigheter; om vi våga oss ut i månskenet, äro de efter oss i en handvändning.»

»Kunna vi inte kila öfver till andra sidan af floden, hoppa i land å gömma oss i skogen.»

»Det vore icke så dumt förslag, om det icke funnes indianer på den andra sidan.»

»Yi kunna låtsa landa på en plats å sedan ro vidare till en annan, ungefär som Rådjursfot göra, fast han inte gå i land.»

»Det duger icke», sade Ned med en suck.

»Mig tycka», anmärkte Blomman helt öppenhjärtigt, »att vi prata mer än nödigt om den här saken. Låt oss kila in i skogen på den här sidan!»

Huru farligt detta än var, återstod ingenting annat för de båda gossarna. De kunde landstiga helt sakta och därpå draga sig inåt land, tills de voro ungefär en half mil från stranden. Därefter hade de ingenting annat att göra än att gömma sig eller också fortsätta sitt återtåg, tills de utan fara kunde springa hem.

Rådjursfot måste de lämna utom räkningen. Helt oväntadt hade Ned och Blomman kommit in i en bel labyrint af faror, ur hvilka endast den största försiktighet, klokhet och tur kunde rädda dem.

Den unge kentuckiern lyfte helt sakta åran och doppade den i vattnet. Kanoten fördes ett par fot fram emot land men hejdades därpå plötsligt. Han trefvade framför sig med handen och påträffade ett sådant virrvarr af vin-refvor och hoptofvade buskar, att båten icke kunde komma längre. Han försökte nu genomtränga mörkret öfver sitt76

hufvud. Utan svårighet fann han den gren, som tjänat Eådjursfot som bro. Den var tillräckligt tjock för att bära båda ynglingarna på en gång.

Unge Preston satte sig utan svårighet grensle öfver grenen och hviskade:

»Eäck mig min bössa!»

Blomman lämnade honom den, och därpå förvissade sig Ned om att hans knif var på sin plats.

»Kunna ni inte taga min bössa också?» frågade Blomman, som var medveten om sin egen tafatthet i jämförelse med sin unge herres vighet.

»Eäck hit den! Jag skall taga hand om den.»

Medan Ned höll vapnen under sin vänstra arm, började han med tillhjälp af den lediga högra handen att klättra utför grenen ned till marken. Han hade icke hunnit långt, förrän en stark böjning af grenen och ett häftigt flåsande förkunnade, att Blomman var tätt efter honom. Ned hviskade till honom att vara försiktig och fortsatte själf sin väg, tills han nått marken. Han fann nu, att stranden var så brant, att han var nära att tumla tillbaka ned i vattnet.

Blomman fortsatte sin klättring med stor svårighet, ehuru han besvärades af betydligt mindre packning.

»Detta vara de' sämsta sätt att färdas», mumlade han; »man inte kunna se, hvar man taga vägen; hallå!»

Medan han sprattlade med benen i luften, stötte han till kanoten med foten, så att den sköt ut från stranden såsom en skrämd vattenfågel. Af farten kom den lätta farkosten minst tjugu fot utanför skugganden, beskref därpå en stor cirkel, sedan den kommit under strömmens inflytande, vände sig småningom nedåt floden och försvann ur Blommans åsyn.

Ned Preston var insvept i en sådan massa af slingerväxter och småskog, att han icke märkte missödet, hvilket eljest skulle hafva förorsakat honom stor oro. Han hörde77

endast, huru Blomman mumlade för sig själf och stönade vid den svåra ansträngningen.

»Mig komma», sade han lagom högt, för att Ned skulle höra honom; »inte vara orolig! Mig komma så fort mig komma, de' vilja säga, om mig komma —»

Till sin bestörtning hörde Ned ett högt plaskande jämte ett stönande, då afrikanen störtade ned i vattnet.

»Död å pina!» mumlade han. »De' vara någon, som knuffa mig ned från den gren!»

Hans unge herre visste alltför väl, att fallet berodde på hans egen drumlighet, men han var i en dödlig ångest för att minst ett halftjog shavaner skulle rusa till platsen.

»Skynda dig!» ropade han till sin tjänare. »Simma rakt inåt! Träng dig genom busksnåret! Yi få icke dröja en sekund.»

»Hvem vara, som vänta?» grymtade gossen, som hastigt hämtade sig och arbetade af alla krafter för att åtlyda sin herres befallning. Yinrefvorna och buskarna, som hejdat kanoten, hejdade äfven honom. Då var det något, som slog honom på skuldran. Det var stocken på hans egen bössa, som Ned framsträckte mot den plats, där han antog, att han befann sig.

»Tag fatt i denna», hviskade han, »så skall jag hjälpa till att draga dig igenom!»

Blommans fötter rörde vid bottnen, och då han stod upprätt, räckte vattnet honom till armhålorna. Han fattade vapnet med båda händerna och ropade till Ned, att han skulle draga.

Denne tog fotspjärn i den mjuka jorden och drog med sådan fart, att tjänaren snart låg sprattlande vid hans fötter.

»Mig komma», utropade han, »men hvarför vara nödigt rycka af en stackars gosses armar?»

»Det vore inte mer än rätt åt dig, därför att du jämt försöker att spela galen.»78

»Hvad tjäna till att moka gräl?» mumlade Blomman, som väl insåg, hvilken dumhet han gjort. »Mig vara fredlig, å de' vara elakt att reta mig.»

Blomman sade ingenting om kanoten af fruktan att öka sin herres vrede, och dock kan man antaga, att missödet var en fördel för dem. De vaksamma shavanera sågo sannolikt kanoten, då den sköt från skuggan ut i månskenet på floden, men de kunde icke gärna ana, hvad det betydde. Då de grubblade på saken, är det högst sannolikt, att de ansågo det som ett slugt knep, hvilket fordrade stor skarpsinnighet att genomskåda.

Kanoten låg så högt på vattnet och rörde sig så lätt, att de måste hafva sett, att ingen försökte dölja sig i den. Men hvad de kommo till för en slutsats och hvilka mått och steg de vidtogo för att korsa den plan, som de misstänkte, är det icke nödvändigt för oss att känna.

Då Blomman ändtligen stod vid Neds sida, dröjde denne endast ett par sekunder för att lyssna efter några ljud af deras fiender. Ehuru han icke hörde något, var han öfvertygad, att några af dem inom kort skulle vara framme vid platsen.

»Tag din bössa», sade han, »tala icke, utan håll dig tätt intill mig och gå precis, som Eådjursfot lärt dig!»

»Mig vara färdig. Gå före!»

Det var omöjligt att undvika allt buller; men de båda gossarna redde sig ganska bra. Under sin färd sökte de alltjämt att undvika sådana ställen, där månskenet kunde sila sig en väg genom löfverket.

Keds plan har redan blifvit omtalad; det gällde helt enkelt att aflägsna sig så långt som möjligt från floden. Han antog med rätta, att shavanerna voro samlade i närheten af stranden och att det säkraste sättet — om det kunde kallas säkert — var att smyga sig igenom deras linjer och därefter vika af och skynda till Wild Oaks allt hvad de79

förmådde. Det var fåfängt att tänka på flodbåten och Eådjursfot; ingendera befann sig i ett så farligt läge som han och Blomman.

Den sistnämnde gjorde allt, hvad han kunde, för att reparera sina dumheter. Han grep med ett fast tag om sin bössa, han höll sig tätt intill sin herre, hvars smygande steg voro knappt hörbara. Han afhöll sig från att tala, ehuru hans hufvud var så nära Neds, att han kunnat göra det utan fara.

Efter hvad Ned kunde döma, hade de aflägsnat sig ungefär hundra fot från floden, då de hörde en signal från en af shavanerna så tätt bredvid, att de stannade helt ofrivilligt. Signalen bestod af en svag hvissling, så svag, att ingen, som varit obekant med skogen, skulle hafva anat, att den betydde något; men då den besvarades af ett liknande ljud strax till vänster om flyktingarna, kunde man icke längre misstaga sig på dess mening.

Gossarna stodo lika orörliga som trädstammarna bredvid dem. Ungefär en famn framför Ned fanns en öppen plats, som var upplyst af några brutna månstrålar, och svarssignalen hördes så nära, att han fäste sin blick på platsen i förhoppning att erhålla någon upplysning om fienderna.

Han fick veta mera, än ban önskade. En shavankri-gare gick tvärs öfver den delvis upplysta platsen, så att han tydligt kunde urskiljas.

»Död å jämmer!» hviskade den darrande afrikanen. »Injanerna vara alldeles tjockt häromkring; mig springa bort.»

»Stanna!» kommenderade Ned med så hög röst han vågade. »Stå kvar, där du är!»

Under vanliga förhållanden skulle Blomman icke hafva vågat vara olydig mot sin herre, men nu var han slagen af skräck och kunde icke förmås att stanna kvar. Då Ned hörde ljudet af hans steg på de torra lofven, uttalade han åter hans namn men fick intet svar — gossen var borta.80

Den unge jägaren var både orolig och förargad, men ban var maktlös. Hade tillfället varit lämpligt, skulle han hafva örfilat upp negern för hans olydnad och dumhet. Men Blomman var utom armhåll, och Ned skulle hafva äfventyrat sin egen säkerhet, om han försökt att hindra sin följeslagare från att aflägsna sig. Då han icke kunde göra något för honom, försökte han att göra hvad han kunde för sin egen räddning.

Sedan han stått stilla och lyssnat några minuter, förstod ban, att ingen af de indianer, som voro så nära honom, visste, hvar han befann sig, och han hade således ännu skäl att hoppas. Men eftersom han hade hört Blommans steg, så hade naturligtvis äfven den röde mannens skarpare öron uppfångat dem och sannolikt äfven de ord, som växlats mellan dem bägge. Ehuru Ned icke kunde urskilja deras rörelser, var han öfvertygad, att de följde den dåraktige afrikanen, som således var mycket illa ute.

Unge Preston dröjde ännu omkring fem minuter, men sedan började ban smyga sig .ramåt med den största försiktighet. Om han icke vid solens uppgång hade aflägsnat sig ett godt stycke från floden, hade han icke en skymt af hopp.

Han gick försiktigt förbi de ljusare platserna och smög sig framåt steg för steg, tills han hade kommit ungefär tvåhundra meter från Ohio och således hade hunnit förbi de shavaner, som ströfvade omkring långs stranden för att jaga efter offren för sitt ursinniga hat.

Slutligen stannade han och rätade upp sig. Kallsvetten sipprade fram på hans panna, och hans lemmar darrade, som om han varit sysselsatt med det mödosammaste arbete. Han lyssnade åter men kunde icke höra något vare sig af vän eller fiende.

»Blomman har kanske sin vanliga tur att komma oskadd genom farorna», sade han för sig själf; »han har haft tio81

gånger större tur, än han förtjänat, men om det denna gång går honom illa, har han endast sig själf att skylla.»

Han vågade icke dröja utan återtog snart sin flykt men skred alltjämt framåt med stor försiktighet och brukade sina ögon och öron till det yttersta. Han insåg, att hvarje meter, som han vann, var ett stort steg mot räddningen. Sannolikt skulle hans fiender i dagningen med den största ifver följa hans spår, och med sina falkögon skulle de utan den ringaste svårighet med osviklig säkerhet finna dem. Men ehuru han således väl förstod faran, visste han

också, att en person, som var väl hemmastadd i skogarna, hade flere sätt att lura till och med sådana blodhundar. När han blott hunnit så långt, att han vågade öka farten, skulle han känna sig ganska lugn.

Under de få minuter, som han hvilat, märkte han, att det började ljusna omkring honom. Natten flydde bort, och de otaliga fotspår han gjort på sin flykt skulle snart blifva synliga.

Då Ned icke längre ansåg sig behöfva frukta för några lyssnare, började han betydligt öka farten; men till sin missräkning befann han sig plötsligt vid kanten af en liten bäck, som tydligen flöt ut i Ohio. Den var icke fullt trettio fot bred, men dess vatten var grumligt, som om det nyligen regnat.

Ned stod några minuter på stranden och stirrade i vattnet. Som bäckens lopp bildade nästan rät vinkel mot den väg han skulle följa, måste han gå öfver den, om han ville fortsätta i samma riktning. Han steg ned i vattnet, hvilket småningom blef djupare, tills han kommit ungefär midt i strömmen; men som det icke räckte honom längre än till midjan, fortsatte han sin väg med större lugn och var mycket glad, att han kunde skydda sin bössa från att blifva våt.

»Hooh! Hooh! Hooh!»

Ned hoppade bokstafligen upp i luften, då han hörde

detta skrik, som var lika hemskt som en ugglas. Det ljöd strax bakom honom, och han visste, att det härrörde från en indian, som sannolikt på detta sätt tillkännagaf för sina kamrater, att han funnit spåret.

Detta vittnade om stor skicklighet, ty solen hade ännu icke höjt sig öfver horisonten, och bland träden var dagern mycket sparsam. Lyckligtvis förlorade den unge jägaren icke sin själsnärvaro. Han visste, att de utan den ringaste svårighet skulle följa hans spår till den punkt, där han stigit ned i bäcken. De kunde äfven stå på den ena stranden och se, hvar han stigit i land på den motsatta.

»Det vill säga, om jag bryr mig om att stiga i land», tänkte Ned och vände sig i detsamma åt höger och följde bäcken nedåt Ohio, i hvilken den, som vi sagt, flöt ut. »Den amerikanske indianen är skarpsynt, men han kan icke följa ett spår genom vattnet, isynnerhet när det är så grumligt, att han icke kan se bottnen.»

Bäckens lopp förändrades blott obetydligt, och ynglingen löpte därför stor fara att blifva sedd, medan han vadade ned mot floden. Den indian, som att döma efter det egendomliga skriket hade gjort upptäckten, kunde icke vara långt borta och skulle säkert snart vara nere vid stranden.

Det var Neds afsikt att icke stiga upp ur floden, förrän han blef tvungen därtill. Han hade fäst sina ögon på ett stort träd, som växte några fot nästan vågrätt öfver floden, därpå småningom höjde sig och slutligen steg lodrätt uppåt.

Då Ned reste sig på tå, kunde han fatta en af grenarna, och utan särdeles stor ansträngning drog han sig själf och bössan ur vattnet.

Han hade funnit en tillflyktsort, där ban åtminstone för tillfället var utom synhåll äfven för indianernas roflystna blickar. ELFTE KAPITLET.

Blomman gör en bekantskap.

l)å Blomman lämnade Ned Preston, drefs lian därtill af sjelfbevarelseinstinkten. Han trodde, att ingenting kunde rädda dem, om de stodo kvar, medan indianerna icke endast voro alldeles i närheten utan alltjämt kommo närmare. Han försökte därför att rädda sig genom en hastig flykt.

Han glömde sin skyldighet att stanna hos sin unge herre, ty han trodde säkert, att Ned aldrig skulle bli i tillfälle att ställa honom till räkenskap för hans olydnad. Det var denna tro, som betydligt påskyndade hans steg, då han lämnade platsen.

Det såg för en stund ut, som om Neds uttryck om sin tjänare skulle slå in och Blomman räddas genom det slags

blinda öde, som stundom helt oförtjänt ställer sig till barns och dårars tjänst. Det buller, som han gjorde, då han trampade på lofven, väckte indianernas uppmärksamhet, och de följde honom i den tron, att de båda flyktingarna voro i sällskap.

Medan de smögo sig efter afrikanen, insåg denne ändtligen, att han var i fara. Han stannade därför helt tvärt med ryggen mot ett träd. Själf var han så svart som84

själfva natten, och då han dessutom var inhöljd i becksvart mörker, skulle knappt en uggla kunnat upptäcka honom.

Under sådana omständigheter kunde de skarpsynta sha-vanerna icke finna honom, och om det hade varit tidigare på kvällen, skulle han hafva haft goda utsikter att kunna gäcka sina förföljare. Men Blomman kunde icke glömma, att morgonen tillstundade, och han vågade därför icke dröja där han var.

Den förskräckte ynglingen hörde tydligt, huru shavaner-nas försiktiga steg kommo allt närmare. De talade icke till hvarandra, emedan detta icke var nödvändigt. Från sin plats kunde Blomman utan svårighet höra det fågellätta trampandet af mockasinerna.

»Om de komma för nära», tänkte han, »mig göra en väldig svep med bössan å krossa skallarna på dem; se'n mig vilja spotta i händerna och springa.»

Lyckligtvis behöfde han icke tillgripa en så förtviflad utväg. Stegen aflägsnade sig, och det dröjde icke länge, förrän Blomman insåg, att han utan fara kunde fortsätta sin väg.

»Mig undra, hvad blifvit af massa Ned», tänkte han. »Mig hoppas han hafva kommit undan, men nu vara tid att hvar å en sörja för sig själf; mig hafva gjort allt mig kunna för honom, å han inte vänta mig göra nånting mera.»

Om Jo Stinger eller Jim Turner varit i Blommans ställe, skulle de hafva ansett räddning hart när omöjlig. Men den förvånande tur, som hittills följt ynglingen, öfvergaf honom icke heller nu. Då han lämnat sin plats vid trädet, gick han helt nära förbi några fiender, men han fortsatte att trefva sig fram på måfå, och då han stannade för att lyssna efter sina förföljare, hörde han icke af dem.85

»Mig förmoda mig hafva lurat dem», sade han för sig själf; »detta åter bevisa, hvad hjärnan kunna uträtta. Massa Ned borde hafva följt efter mig, å mig hafva tagit hand om honom.»

Medan ynglingen sålunda prisade sin egen slughet, märkte han, att det började ljusna omkring honom, och grannskapet var ännu farligt. Han skyndade framåt, ehuru han var så trött och sömnig, att ban hade all möjlig möda att motstå frestelsen att lägga sig ned och hvila. I själfva verket hade ban endast gått några steg, då han fick se ett kullfallet träd; han sträckte ut sig på marken bredvid detta, samlade litet löf omkring sin kropp för att skyla sig och föll genast därpå i en ljuf slummer.

Sannolikt skulle ingen annan än Blomman hafva företagit något sådant, och om någon försökt det, skulle hans tur säkert hafva öfvergifvit honom. Hans spår var mera tydligt än Neds och skulle nödvändigt ådraga sig uppmärksamhet.

Men gossen fick, hvad han så mycket önskade och behöfde — en god lur, som räckte öfver en timme. Icke heller då skulle han hafva vaknat, om han icke blifvit störd af en kraftig spark. Han vände sig om med en förskrämd blick och såg då en hvit man, som stod bredvid honom och tydligen betraktade honom med stor nyfikenhet.

Blomman hade aldrig förr sett mannen. Han var klädd som en jägare, hvilken tillbringar all sin tid i skogarna. Hans jaktrock, damasker och mockasiner voro af samma slag som indianernas, och lammskinnsmössan måtte hafva varit allt annat än behaglig i den starka värmen. I bältet hade han ett par knifvar; kruthornet och kulpungen voro fulla af ammunition. Han bar en lång, fruktansvärd bössa i sin högra hand, och på hans min och sätt kunde man se, att han var förtrogen med farorna. Hans hår var rödgult, stripigt och långt. De grå ögonen voro klara86

och genomträngande och. hans hy röd och fräknig. Ansiktet var icke intagande, men det vittnade om ett oförskräckt mod.

Blomman tog för afgjordt, att det var en af de gränsjägare, hvilka liksom Boone, Kenton och flere andra tid efter annan gjorde en färd längs gränsen för att underrätta de nybyggen, som hade det farligaste läget, när några fientliga rörelser pågingo bland indianerna. Dessa mäns noggranna kännedom om rödskinnen gjorde dem ovärderliga under Yästerns första tider.

Blomman blef ytterst förtjust, då han fann, att det var en hvit man i stället för en indian, som stod öfver honom. Ehuru denne oupphörligt tuggade tobak, blundade med ena ögat och var simpel i sitt sätt, kunde gossen icke dölja sin belåtenhet. Han kraflade sig hastigt upp, räckte fram sin hand mot främlingen och utropade:

»De' vara tur! Mig just vänta på er.»

Jägaren skakade hans hand och skrattade.

»Det förefaller mig, min gunstig herre, som om du inte vore särdeles noga med platsen, där du ber dina aftonböner och går till sängs.»

»Yara där några injaner i närheten?» frågade Blomman och såg sig omkring med en min af förskräckelse.

»Det finns en hel svärm af shavaner och wyandoter på mindre än hundra meter från dig.»

»Död å jämmer! Låt oss springa!» skrek Blomman och gjorde min af att genast begifva sig i väg, men den andre hejdade honom.

»Om du springer den vägen, kommer du midt i gapet på dem. Har du sofvit här den sista timmen eller så omkring?»

»Mig inte hafva min guldklocka på mig, så mig inte kunna säga säkert, men mig gissa de' vara ungefär någe' så'nt.»»De' vara tur! Mig just vänta på er.» Sid. 86.87

»Då är du den lyckligaste idiot jag någonsin hört talas om.»

»Hvarför?»

»Först och främst, säg mig ditt namn, hvarifrån du är och hvarför du är här.»

Afrikanen berättade i så få ord som möjligt, och den andre lyssnade med odeladt intresse.

»A nu, om ni inte hafva någe' emot, mig gärna vilja veta, hvem ni vara.»

»Du kan kalla mig Jack Shannon från Maysville; du har förmodligen hört talas om mig?»

»Aja!»

»Hvad har du hört om mig.»

I själfva verket var det första gången, som Blomman fick höra, att en sådan person fanns till, men han tvekade icke att svara:

»Mig hafva hört, att Jack Shannon vara mycket fin herre, som taga vård om sin fader å moder å farfar å farmor, å då han gå på jakt, injanerna springa å krypa under stockar å stenar för att rädda sig.»

Shannon utgöt en mun tobaksspott på marken och skrattade.

»Det är inte illa, men jag skall berätta för dig, hvilken tur du haft: då du lade dig att sofva bredvid den där stocken, just då det började dagas, antager jag, att indianerna svärmade omkring öfver allt i närheten, och hvarför de icke funno dig, är mera än jag kan förstå.»

»De' vara märkvärdigt, men de' alltid vara mitt sätt-att gå till väga; mig vara rädd massa Ned å Eådjursfot inte hafva redt sig lika bra, å de' bara för de inte lyda mitt råd.»

»Eådjursfot har redt sig ganska bra i alla fall, ty ni hade misstagit er, då ni trodde, att indianerna tagit flodbåten. »88

»Hafva de inte tagit den?»

»Alldeles icke; det finns bara en indian på den, och det är Bådjursfot; ty om det var hans mening att gå dit, så vet jag, att han gjort det; men det finns så många rödskinn på båda sidor om Ohio, att flodbåten aldrig kan slå sig igenom.»

»De' mig vara rädd för, å mig vara glad, vi inte träffa dem.»

#

»Hvad kallar du detta?»

Jägaren räckte ut handen och tog mössan från Blommans hufvud. Den var mycket urblekt, men dess skiftande färger väckte ännu uppmärksamhet, hvar den visade sig.

»De' vara den vackraste mössa i Kentucky», svarade afrikanen; »hvarenda människa, som se den, blifva galen af afundsjuka. Mig vilja sälja den till er för tretusen dollars, men de' bara vara halfva priset.»

Mannen skrattade åter och kastade mössan tillbaka till dess ägare, som försiktigt satte den på hufvudet.

»Hvar sade du, att din unge vän Preston är?»

»Inte kunna säga, men han taga den vägen», svarade Blomman och pekade med sin utsträckta arm åt det håll, dit den unge kentuckiern gått, »de' vilja säga, mig förmoda han göra de', men de' vara så mörkt, att mig inte kunna se nånting annat än stjärnor, då mig springa emot träna.»

»Han har inte stor förhoppning att komma undan, ty indianerna hafva för länge sedan funnit hans spår.»

»Men hvarför de inte finna mitt spår?» var Blommans naturliga fråga.

»Det är ett underverk; du har ju hört, att jag sade det — en riktig bondtur.»

»Nå, ni också hafva slagit er igenom», sade negern med ett skratt och nickade med hufvudet, »vi vara tillsammans om den saken.»89

»Tur är en god sak», anmärkte den hvite mannen med en hotfull rynkning på pannan, »men det dröjer vanligtvis inte länge, förrän den förbytes i otur. Hvad dig beträffar, har du en god bit kvar till Wild Oaks, och du har inte kommit dit än.»

»Mig inte tro de' vara mycket längre borta än Mays-ville», svarade Blomman, »å mig inte kunna märka ni vara vid den byn ännu.»

»För mig är det ingen svårighet att bana mig väg genom skogarna och snåren; jag har gjort det för ofta för att gå vilse.»

»De' mig hafva hört om er», sade Blomman, som mer och mer började afvika från sanningen. »Hur många vara de injaner, som tänka taga den flodbåt?»

»Det måtte vara en hel svärm, ty de befinna sig på båda sidor om Ohio; du hörde dem väl skjuta för en stund sedan?»

»Mig inte hafva hört nånting», lydde det sanningsenliga svaret.

»Då måtte du hafva sofvit godt. Det var icke länge sedan, som de gåfvo flodbåten den värsta peppring jag någonsin hört. Kulorna flögo öfver allt.»

»Yara de' bara shavaner?»

»De flesta af dem äro det; deras anförare äro Tlamath och Tecumseh.»

»Hvem vara Tecumseh?»

»Han är en ung höfding, endast omkring tjugu år gammal, men han är den slugaste och tappraste indian jag någonsin sett. Jag har sett honom i en strid rusa fram och brottas med den största hvita soldat han såg, och några sekunder därefter kom han tillbaka med hans skalp. Men Tecumseh hatar kanske inte Bådjursfot — å nej!»

Det sista uttrycket var bitter ironi.90

»Mig förmoda alla shavaner hata Eådjursfot, efter han strida mot dem. Men hvilka andra injaner hafva de med sig?»

»Där finnas några wyandoter.»

»Lefva inte gamle Girty med den stam?»

»Jag tror han bor hos dem vid Old Sandusky, och de hafva stor vänskap för honom; men stundom går han med shavanerna.»

»Yara han med denna skara?» frågade Blomman med en rysning, då han erinrade sig några af de bedrifter, som berättades om den förskräcklige mannen.

»Det skulle inte förvåna mig, ty han är en tapper man och tycker om strid, i synnerhet om det gäller hans egen ras.»

»Den gamle skurk!» utropade gossen med en förbittrad skakning på sitt hufvud. »Huru mig tycka om att vrida af hans nacke!»

»Du har då hört talas om Girty?»

»Mig gärna vilja veta, hvem inte hafva de'! Han vara känd långs hela Ohio.»

»Hvad tänka de om honom?»

»Hvad de tänka om honom!» upprepade Blomman med en fnysning. »De hata honom värre än satan.»

»Hvad tycker du om honom?»

»Mig afsky honom mera än allt annat i världen. Mig önska bränna honom vid samma påle, ban bränna öfverste Crawford. Mig inte tro de' duga för gamle Girty att låta någon af de' hvita folket få tag i honom, å Girty veta de' också.»

»Huru kommer det sig, att de inte få fatt i honom?»

»Han vara en så feg usling, så han springa bort, innan de vara i närheten. Om den skurk tro mig titta på honom, han inte sluta springa, förrän han vara vid Old Sandusky.»

»Jag tror inte det», anmärkte den andre torrt; »jag91

förmodar, att ingen skulle blifva mycket rädd för dig, allra minst Girty, som är en tapper man.»

»Där ni misstaga er; Girty vara den fegaste skurk, som ännu vara obängd.»

»Åtminstone är ban icke rädd för dig.»

»Huru ni veta de'?»

»Emedan mitt namn är Simon Girty, och jag vet händelsevis, hvad jag tänker, då jag ser dig i ansiktet.» TOLFTE KAPITLET.

Uppe i trädet.

å Ned Preston fann, att bäcken var så grumlig, att en shavans ögon omöjligen kunde upptäcka bans spår, var ban, som vi hafva sett, klok nog att använda denna omständighet till sin fördel. Han gick ned i vattnet, tills detta stod honom öfver knäna. Då han nådde ett träd, som böjde sig ut öfver bäcken, hissade han sig upp i detta och var nog lycklig att finna ett utmärkt gömställe.

Detta var till och med nästan allt för utmärkt, ty han kunde icke afhålla sig från den tanken, att den första indian, som finge se det, skulle misstänka, att det blifvit taget i anspråk såsom gömställe. Men å andra sidan fanns det många likadana träd, och Ned själf hade icke märkt dess lämplighet, förrän han befann sig midt under det.

Som det var den årstid, då löfverket var fullt utslaget, behöfde han endast sträcka ut sig utefter den öfre sidan af stammen, ty från denna utgingo en sådan mängd af grenar med löfrika kvistar, att han icke kunde ses från någondera stranden. Med en oro, som knappt kan beskrifvas, afvaktade han utgången af sitt försök att öfverlista de röde männen.

Han behöfde icke vänta länge. Just som ban intagit sin plats i trädet, hörde han det ugglelika» hooh, hooh, hooh»,93

hvilket hade ingifvit honom en sådan förskräckelse, då det först nådde hans öron.

Den darrande flyktingen undrade, hvarför hans fiende lät höra det egendomliga skriket, hvilket ju måste varna gossen för faran; men shavanen ansåg sig måhända redan säker om sitt rof — och önskade endast kalla på en kamrat, för att denne skulle få bevittna villebrådets nedläggande. Att detta var förhållandet, syntes Ned mycket sannolikt, då shavanen efter ett par minuters väntan på stranden upphanns af en annan krigare. Ned var så ifrig att få veta, hvad som försiggick, att han helt försiktigt åtskilde löfverket på sin högra sida och på detta sätt skaffade sig en öfverblick af skådeplatsen.

Men det var så många andra träd och grenar, som skymde hans blick, att han icke kunde se så bra, som han önskade. Han kunde dock urskilja de båda indianerna, som buro hvar sin bössa och för öfrigt voro beväpnade på det vanliga sättet. Båda slogo med händerna på ett sätt, som visade, att de voro inbegripna i ett lifligt samtal, för hvilket det är högst antagligt att herr Ned Preston var föremålet. På grund af den tystnad, som rådde, kunde han uppfånga ett och annat strupljud, men för hans öron liknade deras tal grodors kraxande, och dess mening var ungefär lika begriplig.

De, som äro vana vid jägarlifvet i skogarna, kunna äfven i obetydliga saker se tecken, som undgå ovana ögon. Då de två shavanerna stodo på stranden, sågo de vid första ögonkastet, att flyktingen icke hade gått öfver bäcken i en rak linje. Om han gått upp på den motsatta sidan, skulle hans spår icke hafva undgått dem. Han måste således hafva gått ett stycke upp eller utför strömmen, innan han åter sökte torra landet. Detta visade, att han icke var alldeles obekant med skogslifvets konstgrepp, och det var icke omöjligt, att han dubblerat sina egna spår — det vill säga, han94

hade möjligen icke alls gått öfver, utan vändt om till samma sida, hvarifrån han kommit.

Men flere andra möjligheter kunde också tänkas. Vanligen plägade en flykting följa med strömmen; en listig person kunde just därför vända sig åt motsatt håll. Yidare kunde han hafva funnit ett ställe vid stranden, där vattnet var djupt och där ett gömställe erbjudit sig under de öfverhängande träden och buskarna.

Alla dessa möjligheter föresväfvade säkert de röde männen, där de stodo på stranden och grubblade öfver problemet. Men de tycktes snart hafva kommit öfverens därom, att sanningen endast genom en noggrann undersökning kunde utrönas.

Utan långt betänkande gick den ene af dem ned i vattnet och vadade öfver. Båda gingo nu sakta åt vänster (det vill säga uppåt floden) och undersökte därvid noga stranden. Sedan de gått ett par hundra famnar i den riktningen, voro de öfvertygade, att flyktingen icke gått åt det hållet, ty om han gjort det, skulle han hafva stannat kvar i vattnet så länge, att den shavan, som först kom till platsen, skulle hafva sett honom.

Båda vände därför om och gingo tillbaka samma väg och granskade noga marken. Sedan de uppnått sin utgångspunkt, gjorde de en ännu noggrannare undersökning, ty de voro öfvertygade, att den hvite mannen hade lämnat efter sig fotspår, som icke kunde undgå deras uppmärksamhet. De röde männen voro alltför kloka att förbise, att Ned Preston kunde hafva försökt gäcka dem genom att klättra upp i ett af de träd, som växte ut öfver bäcken, men dessa voro så talrika, att det skulle behöfvas lång tid för att undersöka dem alla.

Gossen tittade förstulet fram från sitt gömställe och han såg då, huru shavanen på andra sidan bäcken följde stranden åt motsatt håll mot förut. Han kunde icke upptäcka den,95

som var på samma sida som han själf, men han visste, att han nalkades och snart skulle komma fram till foten af

det träd, i hvilket Ned befann sig.

»Himlen hjälpe mig!» bad ynglingen, där han låg utsträckt på trädstammen. Han låg icke horisontalt utan med en lutning såsom taket på ett hus. »De måste förstå, att detta är det gömställe, som frestat mig.»

Den krigare, som befann sig på samma sida som Ned, hade ännu icke hunnit fram till dennes träd, då han fick ögonen på en plats, som han måtte hafva ansett för en synnerligen inbjudande tillflyktsort. Det var ett ungefär likadant träd, ehuru det icke sträckte sig så långt ut öfver strömmen. Med knifven i hand kröp han smygande uppför stammen, tills han fick se, att villebrådet icke var där.

Ned höll utkik genom sitt titthål, tills de båda shavanerna voro alldeles nära honom. Ehuru han var ifrigare än någonsin att bevaka deras rörelser, ryste han för faran. Äfven om han endast begagnade ett öga, skulle rödskinnens spejande blickar sannolikt märka det. Han fick därför nöja sig med att lyssna, vänta och bedja. Då han icke kunde göra bruk af sina ögon, blef hans hörsel dubbelt skarpare.

Shavanerna meddelade sig icke med hvarandra; de förstodo hvarandra så väl, att detta blef öfverflödigt. Hvar och en handlade på egen hand, och den, som först upptäckte något, skulle säkert icke vara sen att gifva signal till den andre.

Tiden går långsamt, då man befinner sig i en sådan belägenhet som Ned Preston. Då tio minuter hade förflutit, var han öfvertygad, att det var minst en half timme. Under denna tid hörde han intet, som kunde öka hans oro. Han började hysa en svag förhoppning, att de gått sin väg. Hans ängslan blef så svår, att han helt sakta med högra handen makade lofven undan och tittade öfver sidan af stammen.96

Vid första ögonkastet såg han ingenting, men med en svag glimt af hopp upptäckte han snart den ene krigaren på andra sidan om bäcken. Han stod orörlig och blickade rakt öfver strömmen i en ställning, som om han väntade på en signal.

Huru hemsk synen än var, tillväxte Neds förhoppning, ty indianen befann sig flere famnar längre nedåt strömmen än han själf. Han hade således gått förbi gömstället utan att rikta sin kamrats uppmärksamhet därpå. Detta var ett godt tecken, såvida han icke ansåg det säkert, att den andre krigaren skulle undersöka det utan särskild uppmaning.

Men om Ned oroades af det ban såg, så blef han tillintetgjord af skräck vid det, som ban strax därefter upptäckte. Den andre shavanen, om hvars förehafvande han dittills icke haft någon aning, befann sig icke mera än tio fot från honom.

Han hade gått ned i strömmen, vadade rakt under den krokiga stammen, där vattnet nästan räckte honom till knäna, och stannade där. Detta hade således skett, under det Ned lyssnade med den mest spända uppmärksamhet, utan att han kunnat höra det minsta buller.

Indianen på stranden gaf ielce akt på sin kamrat, men den senare tycktes betrakta honom. Ned hade den bästa öfverblick af ställüingen man kunde tänka sig, och gripen af en sällsam förtrollning, betraktade han oafbrutet den röde mannen i minst en minut.

Till dräkt och utseende liknade han Eådjursfot, men han var större och äldre. Hans anletsdrag voro ovanligt regelbundna för att tillhöra en indian, men han var målad på det vederstyggligaste sätt. Den amerikanska rasens uppfinningsförmåga i detta afseende är beundransvärd.

Gossen märkte, att det långa, svarta håret, hvilket hängde löst omkring hans skuldror, icke var uppsamladt i en knut på det vanliga sättet. Pannan sluttade betydligt,97

men för öfrigt var ansiktet vackert. Krigarens vänstra hand, som höll bössan, var uppdragen utefter sidan för att skydda vapnet mot vattnet. Armen var alldeles bar, så vida icke ett mässingsarmband omkring handlofven kan räknas såsom en betäckning. Den högra handen hvilade på handtaget till tomahawken, som stack fram ur gördeln, och där han stod med hufvudet något framåtböjdt, företedde han en bild af den mest spända

uppmärksamhet. Men han begagnade sin syn lika väl som sin hörsel, och de glimmande, svarta ögonen vandrade långs efter båda sidor af bäcken med en genomträngande skärpa, som icke lät det minsta föremål undgå sig.

Men trots indianens vackra gestalt kunde hans ansikte skrämma en åskådare. Det hade först blifvit betäckt med ett slags svart färg, som tjänade till underlag för de hemskaste figurer i rödt, gult och hvitt, som en vildes hjärna kan utfundera.

De brinnande ögonen skulle säkert återvända till trädstammen, på hvilken den förskräckta gossen låg utsträckt. Denne skakade därför af sig den förtrollning, som hållit honom fjättrad, drog tillbaka sin hand, och löfverket bildade åter ett tätt skydd för hans ansikte.

Det torde kunna påstås, att ingen människa uppnår medelåldern, utan att en eller flere gånger hafva varit nära döden. Ofta vet man kanske icke, huru nära man varit det bråddjup, i hvilket man kunde hafva nedstörtats af den minsta fläkt. Döden hotar oss i tusen gestalter, och vi må väl alla dagligen anropa det gudomliga skydd, som ensamt kan afvända dödsängelns vapen.

Men ingen kunde mera lifligt hafva insett sin fara än Ned Preston, och han förstod blott allt för väl, huru nära han var att falla offer för den skoningslöse shavanens tomahawk. Denne hade granskat flere träd, hvilka han ansåg såsom inbjudande tillflyktsorter för en person, som var i

flyktingens belägenhet. Han hade gått förbi det träd, som gömde den unge kentuckiern, då han hejdad© sig, liksom om han ville lugna sitt samvete med att icke göra sig skyldig till någon underlåtenhet.

»Hooh!» utropade han, då han fick syn på den böjda trädstammen med det yppiga löfverket. Detta tycktes vara en tillflyktsort, som kunde locka en hvit man att söka ett skydd i dess armar. Det färgade ansiktet krusades af ett grymt leende; indianen vände belt om och började bana sig väg emot strömmen, som var allt för svag att erbjuda något nämnvärdt motstånd.

Saken skulle hafva varit afgjord inom de närmaste trettio sekunderna, om icke en räddning uppenbarat sig från ett håll, som var så oväntadt, att det tycktes endast kunna förklaras såsom försynens direkta inblandning. Den andre shavanen stod, såsom vi minnas, på motsatta sidan af bäcken. Just i det kritiska ögonblicket lät han åter höra samma skrik som en stund förut, då han därigenom ville gifva tillkänna, att han önskade få hjälp. Det var samma »hooh, hooh, hooh», som denna gång betydde, att han upptäckt det spår, efter hvilket båda sökte.

Krigaren, som stod i strömmen, vände nu åter om och skyndade genom vattnet, tills han var midt för sin kamrat. Denne pekade på en fläck på stranden, där buskarna voro rubbade på ett sätt, som visade, att någon där hade klättrat upp ur bäcken. Naturligtvis trodde båda, att det var den, som de jagade, och krigaren i vattnet skyndade framåt med stor ifver för att fullfölja undersökningen.

Men därvid steg han ned i ett hål, som var minst åtta fot djupt, och sjönk ned så plötsligt, som om han varit innesluten i en dykarrustning. Han kom hastigt upp igen, och efter några sprattlande simtag kröp han upp i land.

Den amerikanske indianen är i allmänhet icke böjd för skämt eller öfversvallande munterhet, i synnerhet då en per-99

son af annan ras är närvarande, men han saknar icke sinne för det komiska, och då han är bland sina egna landsmän, visar han ofta, att han förstår att uppskatta det, som är lustigt och roande." Då shavanen såg sin kamrat så plötsligt försvinna, kastade han hufvudet bakåt och skrattade hjärtligt. Man hörde visserligen icke något annat ljud än ett slags skrockande, men en cirkusclown kunde icke hafva njutit mera af en annans missöde, än han gjorde.

Då indianen kom frustande upp till ytan igen och simmade i land, ropade den andre:

»Mina ögon gråta öfver Hoppande Pantern, som fick dricka af bäckens vatten, tills ban icke rymde mera.»

Den, som blifvit offer för sådana omständigheter, kan icke göra något bättre än att behandla allt skämt med

förakt. Så gjorde äfven shavanen, hvilken låtsade, som om han icke hört den andres anmärkningar. Han skyndade sig endast att undersöka det spår, som den andre påpekat. Det var icke en människa utan en fyrfoting, som hade klättrat upp på stranden.

»Hooh!» utropade han, i det han vände sig om och åter

o

steg ned i bäcken. »Rullande Askan är en dåre; han kan icke skilja en björns spår från en hvit mans.»

Därvid brast Rullande Askan åter ut i skratt, ty om man kunde vänta, att han skulle se skillnaden från den plats, där han stod, så borde också Hoppande Pantern hafva gjort det, då han stod mycket närmare. Den förre gjorde en anmärkning i den riktningen, men den andre svarade ingenting. Han återvände samma väg han kommit, men iakttog nu litet större försiktighet för att undvika det hål, i hvilket han nyss försvunnit.

Indianen trodde verkligen, att flyktingen var gömd i grenarna af det träd, som han hållit på att undersöka, då han kallades bort af sin kamrat. Han behöfde endast några minuter för att återvända till platsen. Då han, så att säga,100

stod just i Neds spår, sträckte han sig uppåt och makade med bösspipan lofven åt sidan och förde vapnet fram och tillbaka utefter stammen, tills det icke fanns en fläck, som han icke undersökt.

Ett otåligt »hooh» undslapp honom. Ingen flykting fanns där. TRETTONDE KAPITLET. Fredsflaggan.

annolikt har aldrig en flodbåt, som färdats utför Ohio, genomgått så märkvärdiga äfventyr som den, på hvilken shavanen Rådjursfot gått ombord. Sedan beskjutningen upphört, syntes under en hel timme icke en indian på någondera stranden; ej heller affyrades ett skott. Jo Stinger och Rådjursfot stannade en stund i fören men återvände snart till aktern, där man naturligtvis uteslutande samtalade om deras utsikter för den närmaste framtiden.

»Denna kanaljernas tystnad kan, såvidt jag kan förstå, endast betyda en sak», sade jägaren.

»Hvad menar min broder?» frågade Rådjursfot.

»De göra upp någon plan, som de tänka använda mot oss, då vi minst tänka därpå.»

»Shavanerna äro såsom trädens löf», lydde den unge krigarens lugna men något öfverdrifna anmärkning. »Om de komma i sina kanoter, kunna vi icke hålla dem tillbaka.»

»Jag tror icke, att de hafva många kanoter, eljest skulle de säkert göra det. De ämna kanske simma ut i floden.»

Rådjursfot skakade på hufvudet. Hans folk var för klokt för att företaga ett sådant anfall, då de kunde vänta sig alltför stora förluster.

»Men hvad tänka de göra då, Rådjursfot? De äro tvungna att göra något.»102

Han skakade åter på hufvudet; huru skarpsinnig han än var, vågade han sig icke på någon gissning eller åtminstone ingen, som tillfredsställde honom själf.

Han tänkte just tala, och Jo betraktade beundrande hans vackra ansikte, då han såg de klara ögonen blixtra till på ett sätt, som angaf, att han gjort en viktig upptäckt.

»Hvad är det?» frågade Jo.

»Tala Eådjursfots ögon sanning?» frågade den förvånade ynglingen. »Må min broder se efter och säga sin mening. »

Jo Stinger vände på hufvudet och följde riktningen af den unge krigarens finger, som pekade på en punkt på Kentuckystranden ett stycke nedanför dem. Där såg ban till sin obeskrifliga förvåning en liten kanot, i hvilken två indianer sutto, af hvilka den ene dref fram den mot flodbåten, medan den andre viftade öfver sitt hufvud med en fredsflagga, som bestod af en hvit näsduk, knuten vid en laddstake.

Åsynen af en indian, som bar en fredsflagga, var så ovanlig, att Eådjursfot väl hade anledning misstänka, att hans ögon spelade honom något spratt. Detta var emellertid den syn han såg framför sig, och hans oro ökades, då ban märkte, att kanoten var densamma, som kvällen förut burit Ned Preston, Blomman och honom själf.

Nu hade alla emigranterna märkt fredsflaggan och kanoten, hvilken alltjämt nalkades, som om dess passagerare icke hyste någon fruktan för det mottagande, som kunde vänta dem.

»Detta är något, som jag aldrig sett förr och aldrig trott, att jag skulle få se», anmärkte Stinger.

»Inte jag heller», tillade Jim Turner.

Emellertid betraktade Eådjursfot uppmärksamt de två indianerna i kanoten. Medan den ene af dem svängde årån, satt den andre orörlig i aktern med laddstaken i sin högra103

hand och den hvita näsduken fladdrande öfver sitt hufvud. Den unge shavanen fäste särskildt sin uppmärksamhet vid den senare, då det var antagligt, att denne var den mera betydande personen. Ungefär halfva afståndet mellan flodbåten och stranden var tillryggalagd^ då Eådjursfot kände igen sin man, och genast blef han öfvertygad om dennes verkliga ärende.

»Känner ni dem?» frågade Jo och vände sig till ynglingen.

»Den, som håller flaggan, är Tecumseh.»

Denne shavan, som sedermera blef en af de mäktigaste höfdingar, som den amerikanska rasen frambragt, var vid tiden för vår berättelse föga mera än tjugu år gammal. Han hade då förvärfvat blott obetydligt af det rykte, som sedan beredde honom en framstående plats på historiens blad, men han ådagalade redan tidigt många af de egenskaper, genom hvilka han förvärfvade detta rykte. Han hade ett vackert ansikte och en ståtlig gestalt, kraftfull och vig, samt dessutom det vackraste talorgan man kunde få höra. Det var till en stor del hans stämma, som förskaffade honom hans rykte såsom talare. Den var på en gång mild och böjlig samt så genomträngande, att den tycktes fylla den omgifvande luften, då han någon gång visade prof på sin underbara vältalighet.

Både Stinger och Turner hade hört talas om Tecumseh, och Simon Kenton kände honom väl. Han var ovanligt skarpsinnig och tapper och ådagalade på samma gång en ridderlighet, som var lika ovanlig som aktningsvärd. Detta drag, som är så sällsynt hos hans ras, visade han många gånger under senare delen af sitt lif, såsom hvarje kännare af Amerikas historia väl vet.

Det var Tecumseh, som förklarade den brittiske generalen för en gammal käring, därför att denne påstod sig icke kunna hindra sina indianska bundsförvanter från att massa-104

krera de hvita fångarna, och det var shavanen, som störtade sig liksom en panter in bland sina egna vilda krigare och hejdade deras grymma framfart.

Efter dessa underrättelser om höfdingens karakter torde det mindre öfverraska läsarne än emigranterna, att han begagnade en symbol, som tillhör civiliserad krigföring, då han rodde ut i kanoten för att preja flodbåten.

»Ni får taga hand om affären», sade herr Bates och vände sig till Jo Stinger, hvilken nickade till tecken af samtycke.

Då de hvita antogo, att meningen med den hvita flaggan var uppriktig, togo de plats på däck utan att tänka på de röda männen, som ströfvade omkring på stranden. Stanford och Bates sutto på kanten af kajuttaket med_ benen dinglande i luften.

Lilla Dot satt på sin faders knä och fäste sina stora blå ögon med förundran på de annalkande indianerna. På sitt jollrande sätt framställde hon en mängd frågor, hvilka fadern besvarade efter bästa förmåga.

Jim Turner satt bredvid honom. Hans bössa låg inne i kajutan, och han satt på taket med händerna under benen, medan han svängde fötterna fram och tillbaka och stundom slog hälarna tillsammans, spottade tobakssaft öfver kajutan ned i floden, blinkade, gjorde grimaser och framställde alla slags anmärkningar om de annalkande

gästerna.

Jo Stinger lutade sig med ryggen mot kajutan och höll armarna korslagda öfver bröstet. Med vänstra tummen och pekfingret tummade han då och då skägg och mustascher och höll ögonen stadigt på den annalkande båten; men han bekymrade sig föga om de andras anmärkningar, han endast iakttog och studerade situationen.

Eådjursfot stod likaledes med korslagda armar. Han höll sig blygsamt i bakgrunden närmare den sida, som befann sig längst från kanoten. Liksom de andra hade äfven105

lian lagt bössan åt sidan, men tomahawken ocb knifven sutto på sin plats i gördeln. Det mörka ansiktet var tankfullt, men ban var lugn ocb bibehöll sin själf behärskning. Äfven ban studerade situationen, men han var den ende på flodbåten, som förstod, hvad allt betydde.

Då kanoten nådde fram till den större farkosten, fördes den med ett skickligt årtag långsides med denna, och Tecumseh steg öfver relingen. Han höll ännu i handen laddstaken med näsduken, men han sänkte ned den, så att den under samtalet låg vid hans fötter.

De, som iakttogo Tecumseh i det ögonblick, då han steg öfver relingen, sågo, huru ban sände Eådjursfot ett ljungande ögonkast. Det var som en blixt från en ljuskastare, hvars fladdrande sken ögat knappt kan följa. Eådjursfot märkte det, ty han höll blicken stadigt fäst på Tecumsehs ansikte, som var fritt från all krigsmålning.

Den unge höfdingen talade redan vid denna tid engelska flytande. Då han steg ombord på flodbåten, gjorde han en hastig militärisk hälsning, åtföljd af den helt naturliga frågan:

»Huru må ni?»

Han förstod redan vid första ögonkastet, att Jo Stinger var ett slags anförare, och han ägnade honom därför genast vederbörlig uppmärksamhet. Höfdingen hade intet synligt vapen, men hans utseende ingaf ofrivilligt aktning. Han var lika ståtlig ocb välväxt som Eådjursfot och stod nu i den första blomman af sin mannakraft. Hans rika hår var hopsamladt i en knut uppe på hjässan och pryddes med flere färgade örnfjädrar. Hans anletsdrag voro regelbundna, och hans öga var klart och genomträngande.

Tecumseh tyckte liksom de flesta af hans folk om prålande kläder. Gördeln omkring hans midja var af en lysande röd färg, och jakttröjan af hjortskinn var gulbrokig och hade en vacker röd frans. Damaskerna voro likaledes106

rikt utsmyckade, och från knäet ända ned till mockasinerna voro de prydda med en mängd färgade pärlor. Han hade ett par små guldringar i öronen och ett armband af samma metall omkring den högra handlofven. En dubbel rad af pärlor hängde löst om halsen.

Så snart Tecumseh hälsat på Jo Stinger, tog han flaggan i sin vänstra hand och sträckte fram den högra mot jägaren, som skakade den hjärtligt. Därpå återtog Jo sin makliga ställning, korsade armarna och väntade, att han skulle framföra det ärende, som fört honom dit.

»Shavanen färdas icke ofta under fredsflagga», anmärkte Tecumseh med ett behagligt leende.

»Nej, det är inte hans vanliga sätt — det är sant.»

»Shavanen blir förbittrad, då han ser, att blekansiktena taga jaktmarkerna från honom. De äro grymma och orättvisa mot den röde mannen.»

»Och den röde mannen har ganska bra kvittat räkningen», svarade Jo, som använde gränsjägarnes sätt att diskutera en fråga. »Men, Tecumseh — som jag tror, att ni heter —– det är inte väl använd tid att stjäla en näsduk och ro ut hit för att tillställa dispyter på flodbåten. Har ni något annat att säga?»

Alla ögon ombord på flodbåten voro fästa på Tecumsehs ansikte. De sågo, huru han rodnade lätt vid Jo Stingers anmärkning, men han sade med sin musikaliska röst:

»Shavanerna äro på båda sidor om floden; då de afskjuta sina bössor om natten, blixtra de så tätt som himlens stjärnor.»

»Och uträtta också lika mycket; ni hafva fyllt flodbåtens sidor med bly, men ingen af oss har fått så mycket som en skråma. Det bästa ni kan göra är att hålla ut, tills ni drifvit så mycket bly i plankorna, att vi sjunka.»

»Ni kunna icke hinna fram till nybyggena förrän i morgon», sade Tecumseh, som ännu behärskade sig. »I107

natt blir det mörkt; shavanernas antal växer alltjämt, oeb om de vilja, skall ingen af blekansiktena undkomma.»

»Ni kan ju draga bela stammen öfver oss, oeb då tror jag inte vi hafva stora utsikter.»

»Men vi vilja icke taga blekansiktenas lif, om de vilja göra, som vi önska», anmärkte shavanen till de hvitas förvåning, och han visade strax därpå, att han med alla sina goda egenskaper icke tvekade att fara med lögn. Han tillade såsom förklaring:

»Yi hafva i vårt våld de två blekansiktena, som voro i denna kanot, och de äro nu våra fångar. Yåra krigare äro ifriga att anfalla den stora kanoten, och de vilja icke vänta, tills molnen dölja månens ansikte i natt. Men våra fångar skola återlämnas till sitt folk, och ingen shavan eller wyandot skall rikta sin bössa mot den stora kanoten eller skada ett enda blekansikte, om de vilja utlämna Eådjursfot åt oss.»

De enda personer på flodbåten, som icke blefvo förstummade af förvåning vid detta förslag, voro det lilla barnet, som icke förstod något af alltsammans, och Eådjursfot själf. Han visste, att det skulle komma, alltifrån den stund, då ban igenkände Tecumseh i kanoten. Han kände väl till den unge höfdingens hat till honom, och han visste äfven, hvilket inflytande han utöfvade i sin stams rådslag.

Ynglingen stod alltjämt med korslagda armar och höll sina ögon oaflåtligt fästa på Tecumseh, hvilken sorgfälligt undvek att möta hans blick.

Då Jo Stinger hämtat sig från sin förvåning, skrattade han på ett torrt, glädjelöst sätt.

»Och detta är ert ärende, Tecumseh?»

Indianen böjde på hufvudet.

Yid detta tillfälle ådagalade jägaren en ganska aktningsvärd fyndighet. Det behöfver knappt sägas, att ingenting i världen skulle hafva förmått honom eller Jim Turner108

att förråda Eådjursfot eller att skada ett hår på hans hufvud. De satte alltför stort värde på hans vänskap. Möjligen kunde Bates och Stanford af själfbevarelsedrift hafva låtit förmå sig att göra ett sådant »byte», men lyckligtvis hade de icke i sin makt att göra det.

Stinger och Turner sväljde sin harm, och Jo beslöt att vinna så mycken tid som möjligt genom att förlänga underhandlingen under förevändning, att han allvarligt funderade på förslaget.

»Det är en märkvärdig sak ni begär, Tecumseh, och jag vet knappt, hvad jag skall säga; men antag att vi ville utlämna Eådjursfot, huru kunna vi veta, att ni håller er del af öfverenskommelsen?»

»Jag vill stanna på den stora kanoten hos er; ni få binda mina händer och fötter, så att jag icke kan komma undan; jag stannar, tills all fara är öfver — då skola ni släppa mig.»

Någon bättre säkerhet kunde de icke gärna fordra. Tecumseh erbjöd sig att sätta sitt lif i pant på att hans krigare skulle utföra sin del af kontraktet, och den unge, berömde höfdingens lif hölls af hans folk i högre värde än tusen blekansiktens.

Jo Stinger öfverraskades af den beredvillighet, med hvilken denna säkerhet erbjöds, men han hämtade sig snart.

»Ert anbud är vackert; jag kan icke begära mera, men ni måste gifva oss någon tid att öfverväga saken.»

»Då solen är där», sade Tecumseh och pekade åt ze-nit, »kommer jag tillbaka och hämtar svar.»

»Det vill säga om två timmar. Det är bra; kom till oss då, så skall ni få vårt svar.»

Nu var det Tecumsehs tur att visa sin slughet.

»Den stora kanoten måste stanna midt i floden, tills min broder är färdig att säga mig sin mening.»109

»Men ert folk afskar förra natten repet, som liöll vårt ankare», sade Jo med ett skratt.

Utan att säga ett ord böjde höfdingen sig ned och tog repet, som varit fäst vid ankaret och som låg vid hans fötter. Med en kraftig skräll kom den tunga kitteln, som var fastbunden vid andra ändan, rullande genom den öppna kajutdörren. Jo blef sålunda fångad i sin egen snara.

Utan att lägga märke till jägarens förlägenhet kastade Tecumseh kitteln öfverbord. Den sjönk med en skvalpning, släpade ett stycke på bottnen, men sedan den såsom en väldig skopa uppgräft gyttja, höll den den stora flodbåten orörlig.

»Jag kommer tillbaka, då solen står rakt öfver våra hufvuden, och min broder skall då vara färdig med sitt svar.»
FJORTONDE KAPITLET.

Tecumseh och Rådjursfot.

t|||ecumseh satte ena foten på relingen och tänkte stiga i — kanoten, som låg vid sidan af flodbåten, då Rådjursfot, som under samtalet icke rört en muskel, blott yttrade ett enda ord på engelska:

» Stanna!»

Den unge höfdingen vände sig om. Hans mörka hy fick en ännu mörkare skiftning, och med sammanpressade läppar fäste han sina ögon på ynglingen, som trotsigt mötte hans blick, och hväste:

»Valp! Hvad vill du mig?»

»Är Tecumseh rädd för Rådjursfot?»

Höfdingen darrade af raseri. Hans röst var dof och hotande som en aflägsen åska.

»Tecumseh fruktar icke den valp, som visar sin moder tänderna; ban har följt hans spår från solens uppgång till dess nedgång, men valpens räddning ligger i hans fötter.»

»Då Tecumseh jagade efter Rådjursfot, hade han alltid tapprare krigare i sitt* sällskap.»

»Det är en lögn!» dundrade den andre, ur stånd att längre behärska sin vrede. »Yalpen kan icke tala sanning, ty hans tunga är dubbel, och hans hjärta är hvitt.»

»Rådjursfot är bättre vän till sitt folk än Tecumseh», sade111

ynglingen, som ännu stod med korsade armar och den ena foten något framför den andra. Han höll blicken stadigt fäst på den andres ansikte och talade utan att röja ett spår af den vrede, som rasade i höfdingens bröst. »Tecumseh för sina krigare till strid; han och Tlamath äro dårar, som tro, att de kunna hejda blekansiktena, hvilka äro så talrika som sanden på hafvets strand och stjärnorna på himmelen. Sha-vanerna äro tappra liksom mingoerna, men de kunna icke hejda Ohio i dess lopp. Eådjursfot söker att rädda lif; Tecumseh vill taga dem.»

»Tecumseh är en indian, och hans hjärta är icke hvitt», utropade höfdingen, i det han rätade upp sig till sin fulla längd. »Jaktmarkerna tillhöra de röda männen, och de skola behålla dem! Blekansiktena skola drifvas tillbaka i det stora vattnet! Deras hyddor skola brännas, och deras kvinnor skola dö för tomahawken, emedan de tillhöra en förbannad ras!»

»Dårars dåre!» sade Eådjursfot. »En barnunge kan lära Tecumseh vishet; hans ögon kunna icke läsa det, som den Store Anden skrifvit på himmelen öfver hans hufvud. Den kloke shavanen gör fred med sin broder och lefver i sämja bredvid honom. Den hvite mannen skall lämna tillräckliga jaktmarker åt honom och hans barn, men om han strider, skall den hvite mannen beröfva honom allt hans land, och om han fortfar att strida, skall han döda honom.»

Detta var endast ett kraftigt uttalande af en tanke, som för längesedan uppstigit i den skarpsinnige shavanens hjärna. Eådjursfot skulle hafva vädjat till Tecumsehs samvete, om han icke vetat, att detta var alldeles fruktlöst.

Den unge höfdingens hat var alltför tigerlikt i sin vildhet, för att han skulle tänka på att begagna så milda medel.

»Yalpen, som är rädd för knallen af bössan och knifvens blixtrande, tager sin tillflykt till sådana lögner», sade höfdingen, hvilken på indianers vanliga sätt fortfor att be-112

gagna det öknamn, hvarmed han från början tilltalat den föraktade Rådjursfot. »Men dåren är bättre än valpen, som vänder sig mot sitt eget släkte.»

»Rådjursfot är en vän till sitt folk», upprepade ynglingen med ett uttryck af sorgsen förebråelse i sin röst, ty likt en profet bedömde han sitt folks framtid riktigt. »Rådjursfot må kallas en valp, men han är beredd att dö för shavanerna. Tecumseh skall en gång inse sitt misstag.»

Denna vädjan var förspilld på den stolte höfdingen, hvars svarta ögon bokstafligen sprutade eld, då han betraktade ynglingen, som vågade ställa sådana ord till honom. Han räckte laddstaken till krigaren i kanoten, och denne lade den försiktigt i fören på den lilla båten. Därpå vände sig höfdingen om, så att endast några fot skilde honom från Rådjursfot.

Tecumseh satte högra handens tumme i gördeln och lät handen på detta sätt hvila, som om han varit villrådig, hvad han skulle göra med den. Den vänstra handen hängde ned utefter sidan, och den vänstra foten stod några tum framför den högra, på hvilken sålunda kroppstyngden hvilade. Han kastade hufvudet tillbaka och blickade rakt in i Rådjursfots ögon; dennes ställning var ungefär densamma, med undantag af att han fortfarande hade armarna korslagda.

Åskådarne rörde sig icke ur fläcken, men deras blickar voro liksom fastnaglade vid de två motståndarne. Till och med Dot Bates, som satt på sin faders knä, förstod, att något sällsamt försiggick, och stirrade med öppen mun på de utmanande gestalterna. Krigaren i kanoten hindrade sin båt från att flyta bort med strömmen genom att hålla fast i flodbåtens reling. I denna ställning iakttog han de båda kämparna, såsom vi kunna kalla dem, med samma uppmärksamhet som de andra.

»Tecumseh sätter hälen af sin mockasin på skalleror-De två shavanerna beredde sig till strid. Sid. 113.113

mens hufvud; valpen är modig, då han har sin knif och tomahawk och Tecumseh är utan vapen.»

Eådjursfot gick beslutsamt ett par steg framåt, drog sin knif ur gördeln och räckte skaftet åt höfdingen. Denne, som förstod meningen med denna rörelse, grep det ifrigt. Eådjursfot lämnade därpå sin tomahawk åt Jim Turner och fick i utbyte dennes långbladiga jaktknif. Han omslöt den med den vänstra handens smala fingrar, intog samma trotsiga ställning som förut och sade, i det ban såg sin dödsfiende rakt i ögonen:

»Tecumseh är nu beväpnad på samma sätt som Eådjursfot; hans ord hafva visat hans förtroende till det hvita folket; de skola icke göra honom någon skada, om ban lyckas döda Eådjursfot. De skola stå orörliga, medan ban sliter af hans skalp — om han kan. Eådjursfot utmanar nu Tecumseh på lif och död.»

Och nu skulle de hafva utkämpat en af de mest förtviflade strider, som kunna tänkas, om åskådarne tillåtit det. Huru den skulle hafva slutat, är omöjligt att säga. Tecumseh var vig, djärf och stark. Simon Kenton, som kände honom väl, förklarade honom för en af de farligaste indianer att möta i en tvekamp, som han sett. I styrka var han utan tvifvel Eådjursfot öfverlägsen, men den senares underbara vighet kunde möjligen hafva hjälpt honom att undvika sin motståndares stötar och att tillfoga denne ett dödsbringande sår.

De två shavanerna beredde sig till strid, då Jo Stinger sprang emellan dem.

»Nej, ni få inte! Yi föra inte den här flodbåten för den sortens affärer! Jag har ingenting emot, att ni två slåss, men det får inte ske på den här båten. Jag hoppas, att ni lyda mig.»

Jägaren blandade sig i saken, icke därför att han fruktade för utgången, utan snarare därför att han trodde, att

Ellis, Bakhållet vid Ohio. 8114

ynglingen skulle döda Tecumseh; och i sådant fall skulle ett anfall på flodbåten göras med den våldsamhet, att

ingen enda af emigranterna skulle komma undan med lifvet. Det var farhågan för en sådan olycka, som förmådde Jo Stinger att gripa in.

Rådjursfots blod var i svallning, och han ville hafva sin stridslystnad tillfredsställd. Den »gamle indianen» i hans natur var väckt till lif, och det var hans bestämda föresats, att antingen Tecumsehs eller hans egen bana skulle få ett slut just nu på fläcken.

»Vill min broder flytta sig åt sidan», sade han och fattade jägarens arm; »det skall vara afgjordt inom ett ögonblick. »

Jo lade båda händerna på den häftige ynglingens skuldror och tryckte honom baklänges emot kajutan.

»Stå stilla där, Rådjursfot, eljest måste jag bruka våld. Det är jag, som är pappa för denna cirkus. Jim, tag din knif!»

Smidig och vig, som ynglingen var, kunde han hafva trotsat Jo, men han värderade honom för mycket för att vilja vara olydig. Han släppte efter sitt tag och lät Jim taga knifven, medan ban pressade tillsammans sina tunna läppar och andades häftigt genom näsborrarna.

Jo Stinger såg, att han gaf vika, och han vände sig därför till höfdingen.

»Tecumseh, ni har min tillåtelse att klara upp den här affären, så snart ni kan; kom tillbaka hit, då solen står högst på himmelen, och ni skall få mitt svar.»

Höfdingen kastade jaktknifven på däcket utan ett ord, vände sig om, gick ned i kanoten och lämnade flodbåten. Emigranterna gåfvo akt på båten, tills den nådde land och försvann under de träd, som kantade stranden.

Under detta egendomliga möte var ingen enda indian synlig utom den, som satt i kanoten, ehuru det är otvifvel.115

aktigt, att stora skaror af dem höllo utkik från skogen och bevakade hvarje rörelse af flodbåtens passagerare.

Jo Stinger visade god takt genom att icke hänsyfta på uppträdet mellan Tecumseh och Eådjursfot. Han vände sig till den senare och sade:

»Unge man, ni har ett klart förstånd för att vara en indian, och jag förmodar, att ni begrep, hvarför jag dref gäck med Tecumseh. Jag vill gärna vinna så mycken tid som möjligt, men det finns ingenting, som han eller någon annan kan erbjuda, som kunde förmå mig eller Jim att göra er någon skada; därtill är ni för god.»

Eådjursfot, som åter satt knifven och tomahawken på deras plats i gördeln, log och bugade sig till tecken, att sådana försäkringar voro öfverflödiga.

»Men», tillade Jo, »ni ser, att vi äro i en svår knipa. Om kanaljerna förena sig och göra ett sådant anfall, som jag tror, att de ämna göra i natt, så skulle ett dussin sådana här flodbåtar icke kunna slå dem tillbaka.»

»Om shavanerna hade min broder Ned och den andre med ett ansikte som natten i sitt våld, skulle Eådjursfot med glädje offra sig för att rädda dem, ty det var En, som dog för oss.»

»Men», anmärkte Jo, »Tecumseh måste hafva talat sant, ty ni sade ju, att hans kanot är densamma, i hvilken ni lämnade Ned och Blomman förra natten.»

»Tecumseh ljög», sade Eådjursfot; »shavanerna hafva icke min broder och den andre med det nattsvarta ansiktet i sitt våld.»

»Huru kan ni vara så säker på det?»

»Han sade, att shavanerna hade de två blekansiktena, som voro i kanoten. Han har icke sett dem, eljest skulle han icke hafva talat på det sättet.»

»Jag lade märke till hans ord», sade herr Bates, »men jag tänkte icke vidare på dem.»11.6

Äfven de andra erinrade sig Tecumsehs ord, och Eådjursfot vidhöll med bestämdhet, att det berodde på

okunnighet.

»Det är en annan sak», sade Jo med en suck af lättnad; »Ned Preston är så skarpsinnig som någon yngling jag någonsin sett utom Eådjursfot, hvilken går utanpå dem alla, och det skulle icke förvåna mig, om han hade gifvit dem en lång näsa.»

»Det kunna vi lätt få reda på», sade Jim Turner; »då Tecumseh kommer tillbaka i middag, skola vi yrka på att han visar oss de två ynglingarna, och om han inte vill göra det, förklara vi, att vi förkasta bytesförslaget.»

»Men om han visar dem?» frågade Jo.

»Så förkasta vi förslaget i alla fall.»

»De skola göra förtviflade ansträngningar för att få den där unge indianen i sitt våld», sade Stanford, hvilken tyckte — ehuru han blygdes att säga det — att Eådjursfot borde lämnas såsom pris för de andras räddning.

»De skola icke strida för den saken», sade den unge shavanen.

»Huru kan ni veta det?» frågade Jo.

»Då Tecumseh kommer tillbaka, är Eådjursfot icke här.»

»Jag skulle önska, att det funnes något medel för er att komma undan», sade jägaren, »men det finnes icke. Solen skiner klart, och skurkarna bevaka oss på båda sidor om floden. Ni kan inte kasta ett äpple i vattnet, utan att de märka det.»

Det såg icke mycket lofvande ut, men Eådjursfot, som icke var benägen för skryt, upprepade sin förklaring, att då Tecumseh återvände, skulle den, som han sökte, vara borta. Men han förklarade icke, på hvilket sätt han ämnade lura höfdingen.

Turner föreslog såsom det enda medlet, att Eådjursfot skulle samtycka till att nedstiga i kanoten med Tecumseh och begagna tillfället att fly, innan han uppnådde land. Men117

den unge shavanen skakade på hufvudet. Hans folk skulle yrka på att få binda honom, och äfven om han kastade sig i strömmen kunde han omöjligt vinna något därmed.

Ännu återstodo två timmar till middagen, och dessa förflöto under stor ängslan för flodbåtens besättning. Farkosten låg stilla för sitt ankare, och ingen fiende syntes på någondera stranden. Men Tecumseh höll sitt löfte. Knappt hade solen nått zenit, förrän hans kanot sköt ut från stranden och stäfvade emot flodbåten. Jägarne märkte, att den nu medförde tre i stället för två passagerare. Men höfdingen satt i aktern och svängde då och då laddstaken med näsduken, för att intet misstag skulle äga rum.

Tydligen var det meningen, att de andra krigarne skulle taga hand om Eådjursfot, och Stinger och Turner logo bistert, då de sågo på hvarandra.

Då kanoten nalkades, syntes på båda stränderna talrika skaror af indianer, som om de velat göra intryck på de hvita genom att utveckla hela sin styrka.

Tecumseh såg allvarlig ut, då han reste sig upp, lade ned sin flagga och steg öfver flodbåtens reling. Liksom förut bar han intet slags vapen; det var intet tvifvel om att han till punkt och pricka tänkte uppfylla öfverenskommelsen.

Hans följeslagare stannade kvar i kanoten, och de hvita sutto spridda i flodbåtens akter ungefär såsom vid det föregående besöket. Jo Stinger skakade belt hjärtligt hand med Tecumseh, ty han kunde icke hjälpa, att han hyste en viss beundran för en så äkta, otämjelig indian.

»Tecumseh», sade jägaren med en ton af skälmaktighet, »har edert folk fått fatt i våra båda vänner, som voro i den där båten?»

»De äro våra fångar», lydde det fräcka svaret.

»Och båda voro hvita män?»

Tecumseh nickade med hufvudet.118

»Men det måtte vara något misstag; de voro hvarken män, ej heller hvita, d. v. s. icke båda åtminstone.»

En vanlig indian skulle hafva visat någon förlägenhet eller låtit fånga sig i snaran; men Tecumseh var mera än en vanlig indian. Han svarade tvärsäkert:

»De hållas fängslade af Tlamath och hans krigare; jag har icke sett dem, ty mitt hjärta är tungt, då jag hör dem tigga för sina lif.»

Detta sades med sådant allvar, att man hade svårt att tro, att alltsammans var uppdiktadt för tillfället. Medan den unge höfdingen talade, blickade han omkring sig på flodbåten, som om han sökte efter något, som han icke fann.

Förhållandet var nämligen, att den unge shavanen, för hvars skull han kommit dit, icke var synlig. Han hoppades, att han af något skäl dragit sig undan till kajutan och där begrundade sitt öde.

»I sådant fall», sade Jo med sitt vanliga försmädliga grin, »måste ni föra de båda gossarna med er i båten, innan vi utlämna Eådjursfot.»

»Det behöfves icke; Tecumseh har gifvit sitt löfte, och det får vara nog.»

»Ja, det betyder i alla fall icke särdeles mycket», anmärkte Jo Stinger på sitt obesvärade sätt, »ty Eådjursfot finnes icke på flodbåten.»

Det är sällan, som en indian gifver luft åt sin rörelse i närvaro af hvita män, men då Tecumseh erhöll denna upplysning, tog han ett steg tillbaka, drog djupt efter andan, och en blixt sköt ur hans öga, medan krigarne i kanoten mumlade något på sitt folks tungomål.

»Min broder talar icke sanningen», sade höfdingen, sedan han hämtat sig; »den stora kanoten har blifvit alltför noggrant bevakad.»

»Det är möjligt, och dock har Eådjursfot åter narrat er, såsom han gjort så många gånger förr. Ingen af oss119

trodde, att han kunde göra det, men han har lämnat båten, och om ni inte tror mig, behöfver ni bara söka efter honom.»

Höfdingen antog förslaget, och jägaren följde honom, medan ban genomsökte flodbåten från fören till aktern. På en farkost af så enkel byggnad fanns det ;ngen möjlighet för någon att hålla sig gömd. Kajutans tak och sidor bestodo af enkla plankor, så att man kunde se solljuset mellan springorna. Äfven båtens botten bestod af en enkel bordläggning, och fogarna voro diktade med beck. De få hus-geråden, som medförts, flyttades åt sidan och vändes upp och ned, tills icke ens en råtta kunde hafva undgått upptäckt. Icke heller i farkostens för och akter fanns något rum, där någon kunde gömma sig.

Tecumseh gick därefter rundt omkring båten och öfver kajutans tak och hade därvid äfven sina blickar riktade på vattnet. Slutligen kom han tillbaka och nödgades medgifva, att Jo Stinger talat sant; shavanen Eådjursfot fanns icke ombord på flodbåten, ej heller stod han att upptäcka i vattnet vid dess sida.

Det var omöjligt för höfdingen att dölja sitt raseri. Han ansåg sig nämligen skamligt lurad, ty det fanns endast en sak, som kunde hafva beredt honom ett ännu större nöje än att föra ynglingen såsom fånge till hans egen stam; denna enda sak var att bevittna hans ihjälpinande.

Men den kloke höfdingen visste, att det fanns en ombord, som icke ville bedraga honom. Han lossade ett pärl-halsband från sin hals, gick fram och räckte det åt lilla Dot Bates, där hon satt på sin faders knä. Det oskyldiga barnet lyfte sina undrande blå ögon till hans ansikte; han klappade det lockiga hufvudet och sade med ett inställsamt leende:

»Min lilla flicka, du vill säkert säga mig, hvar Eådjursfot är.»120

»Ja, säg honom det», sade Jo Stinger med ett hånleende, hvars mening Tecumseh icke anade.

»Han var här för en liten stund sedan», sade barnet på sitt okonstlade sätt; »då gingo vi in i kajutan, och när vi kommo ut igen, var han borta; vi veta icke, hvar han är.»

Höfdingen klappade den lilla på den runda kinden, hälsade höfligt på de andra och steg därefter ned i kanoten. Därvid sade han något på shavanska språket till sina män. Den, som skötte årån, förde kanoten ett hvarf omkring flodbåten. Ehuru Tecumseh var öfvertygad, att Eådjursfot icke fanns ombord, återstod alltid den möjligheten, att han kunde hafva klängt sig fast någonstädes på utsidan.

Ingenting kunde dock upptäckas, som gaf stöd åt en sådan misstanke, och kanoten vände för sista gången stäfven mot stranden. I det den hastigt sväfvade bort, vände sig Tecumseh om och ropade till Jo Stinger:

»Tecumseh beklagar eder alla!» FEMTONDE KAPITLET.

En vän i nöden.

huru Blomman blott spelar en anspråkslös roll på dessa blad, är det tillbörligt, eftersom han fått framträda på skådeplatsen, att han erhåller en aktningsfull behandling. Läsaren torde erinra sig, att han lämnades sittande på ett kullfallet träd vid sidan af en illa beryktad hvit man, hvilken först narrade honom att döma Simon Girty efter förtjänst och sedan helt kallt förklarade sig själf vara denne fruktade öfverlöpare.

Stackars Blomman var alldeles oförberedd på en så hemsk nyhet, hvilken beröfvade honom förmågan att andas. Den elake mannen var nog grym att begagna sig af sin fördel.

»Ja, jag är Simon Girty, och jag har lefvat bland indianerna i mer än tolf år. Hela denna tid har jag uppbjudit all min förmåga för att hämnas på det hvita folket för hvad det tillfogat mig. Det var general Lewis, som slog sönder sin käpp på mitt hufvud och körde ut mig ur sitt tält, ehuru jag icke gjort något ondt, och det var öfverste Crawford, som narrade ifrån mig en liten syssla, vid hvilken jag fäst mina förhoppningar. Jag har tagit en fruktansvärd hämnd på Crawford, och general Lewis är död, så att äfven den räkningen kan anses kvittad.122

Blomman förstod endast en del af hvad öfverlöparen sade, men det var den enkla sanningen. Girty var i själ och hjärta en dålig karl. Han tjänade år 1774 under general Lewis och blef en gång af denne hetlefrade officer grundligt genompryglad med anledning af några häftiga ord, som växlats dem emellan. Därefter rymde han och förenade sig af hämndlystnad med wyandoterna eller huronerna. Historien berättar vidare om den fruktansvärde mannen, att han bland andra gräsliga dåd var med om att bränna öfverste Crawford vid pålen, sedan dennes afdelning blifvit nedgjord och han själf tillfångatagen af indianerna.

Blomman satt mållös af skräck några minuter, sedan han hunnit fatta den förskräckliga omständigheten, att ban befann sig sida vid sida med en man, som var den hatfullaste fiende nybyggena i Ohio och Kentucky någonsin haft. Han insåg dock, att han måste säga något, och han frågade med skälfvande stämma:

»Hafva de färgade människor någonsin behandlat er illa?»

Girty skrattade åt den enfaldiga frågan.

»Jag vet icke, att de gjort det.»

»A de aldrig tänka de'; då mig tala nyss, mig glömma mig själf å inbilla mig vara en hvit man, men ni se mig inte vara de', å om ni önska mig tala som en färgad gosse, mig vilja göra de'.»

»Det är mig likgiltigt, huru du talar — din tid är ute. Indianerna äro på spaning efter dig och vänta, att jag skall föra dig till lägret.»

»För hvad då?» frågade den darrande negern.

»För att skaffa oss ett litet nöje; de andra söka efter din kamrat; de skola låta oss veta, när de fått honom fast —- och det skall inte dröja länge — genom ett tjut, och då skall jag hugga dig i kragen, och vi skola få den präktigaste kapplöpning.»123

»O, herr Girty, hvad vill ni —»

»Tyst!» afbröt öfverlöparen med en ed. »Jag vill inte höra någon jämmer, det tjänar till ingenting.»

»Mig vilja gifva er denna mössa», sade Blomman och aftog sig sin älskade hufvudprydnad, »om ni inte låta injanerna slå mig; den vara värd två, tre tusen dollars, men ni ska' få den för ingenting, om ni vilja släppa mig, å mig aldrig mer tala illa om er.»

»Håll mun! Jag har fått nog af det där — hallå!»

Nu var det Girtys tur att bli förvånad, då han blickade upp och såg en man af sin egen ras helt lugnt komma emot sig.

»Huru mår du, gamle gosse?» frågade nykomlingen, i det han sträckte ut sin hand och på det mest obesvärade sätt slog sig ned. »Jag har gifvit akt på dig under de sista tio minuterna, och jag tyckte inte, att jag kunde gå förbi utan att skaka hand för gammal bekantskaps skull.»

»Hvar tusan kommer du ifrån?» frågade Girty, i det han rätade på sig och såg den andre rakt i ansiktet.

Yi kunna så gärna först som sist säga, att den andre var ingen mindre person än Simon Kenton, som förut blifvit föreställd för läsaren. Han och Girty voro gamla vänner, såsom vi redan sagt, och den enda goda handling, som man känner af Simon Girty, var, att han räddade Kentons lif, då -vvyandoterna hade dömt honom till döden.

»Kenton, det smärtar mig, att du är här», tillade Girty, innan den andre hann besvara hans första fråga.

»Hvarför ?»

»Indianerna äro talrika här.»

»Det finns tillräckligt med sådana öfverallt i Ohio och Kentucky, och du vet, att jag sprungit gatlopp.»

»Ja, men de äro öfverallt omkring oss; om de få sikte på dig, kan jag inte hjälpa dig ännu en gång.»124

»Jag skall inte be dig därom; jag kan taga vård om mig själf.»

»Du kan göra det bättre än någon, men jag väntar några af dem bit hvilket ögonblick som belst.»

»De komma icke.»

»Huru kan du veta det?»

»De hafva dragit sig nedåt floden, och Tecumseh har begifvit sig ut till flodbåten med en fredsflagga.»

»Det tror jag icke — men det vore just likt den galningen.»

»Det är precis hvad han gjort.»

»Hvad menar han med det?»

»Det är mera, än jag kan säga», svarade Kenton, som icke kände den unge höfdingens skäl.

»Han apar alltid efter det hvita folkets sätt; förmodligen tänker han härnäst föra krig på samma sätt som blekansiktena,»

Till svar på Girtys frågor sade Kenton, att han sett, huru kanoten farit ut och återvändt med Tecumseh, som viftat med en hvit näsduk öfver sitt hufvud. Han hade äfven märkt, att flodbåten var förankrad i floden, hvilket visade, att några underhandlingar pågingo. Den store gränsjägaren anade icke, att Rådjursfot var anledningen till denna högst ovanliga tilldragelse.

»Det är inte i vår stil», tillade Girty med ett skratt; »men det är möjligt, att han lofvat, att om de vilja utlämna flodbåten, de icke skola lida någon skada; och han är nog dåraktig att tro, att ban kan hålla sitt löfte.»

»Möjligen kan han det.»

»Nej, det kan han inte», utropade Girty vildt; »men om det inte är hans mening att föra dem i vårt våld, hvarför

vill han då, att de skola gifva sig? Det är ju ingen mening i det.»125

»Det är egendomligt, och det går öfver mitt förstånd», sade Kent ön.

»Huru kommer det till, att du är här?» frågade Girty åter.

Kenton smålog på sitt älskvärda sätt.

»Jag hörde talas om flodbåten och den svårighet, i hvilken den sannolikt skulle komma, och jag tänkte, att jag skulle se efter, om jag kunde gifva dem ett handtag.»

»Du kan lika gärna återvända till Maysville eller Boo-nesborough eller Wild Oaks eller hvart du behagar, ty du kan inte uträtta något. Vi hafva tillräckligt med krigare för att göra kol på ett dussin sådana där flodbåtar, och, hvad som är hufvudsaken, det kommer också att bli gjordt.»

»Det ser illa ut, jag medger det; men då jag var på väg till Boonesborough i sällskap med Boone, kände jag på mig, att jag borde göra den här lilla omvägen till Ohio.»

»Kenton», sade öfverlöparen och vände sig om på trädstammen, så att han kunde se honom rätt i ansiktet, »du är den ende hvite man, för hvars räddning jag någonsin lyft ett finger. Du och jag brukade göra spejaretjänst tillsammans, och du var alltid en god kamrat; men, såsom jag sade dig för en minut sedan, du får inte vänta, att jag skall göra något för dig, om du kommer i klämma ännu en gång.»

»Och, såsom jag sade dig, du skall icke blifva ombedd. Jag känner till rödskinnens natur, och jag vore en dåre, om jag trodde, att de skulle låta dig förnya den tjänst, som du gjorde mig för några år sedan. Jag skall aldrig glömma den tjänsten, Girty, och om det någonsin blir mig möjligt, kan du vara säker på att jag skall återgälda den. Förr eller senare skall du kanske lyssna till samvetets röst och längta tillbaka till dina gamla vänner i Pennsylvanien. Jag vet, att du blef illa behandlad, men hvem har inte blifvit det någon gång i sitt lif? Det finns flere goda män och126

kvinnor än dåliga. Det är onaturligt, att du skall tillbringa all din tid bland indianer, och en gång blir du trött därpå.»

»Aldrig!» utropade Girty med en fruktansvärd ed. »Jag är en indian till min natur. Jag kan aldrig glömma eller förlåta en oförrätt. Jag bar en väldig räkning att uppgöra med min ras, ocb bela mitt lif räcker inte till för att få den kvittad.»

Kenton kände sin forne kamrat för väl för att göra någon invändning. Han lade sin band förtroligt på hans skuldra och sade:

»Nå, nå, gamle vän, reta icke upp dig! Jag vet, huru du känner det, men det kommer icke alltid att förbli på det sättet. Det skall komma nätter, då du ligger i din koja och lyssnar till regnets prassel bland löfven eller vindens tjutande bland träden, då du hör rösterna af dina gamla vänner långt borta bland Pennsylvaniens kullar; då skall du finna, att du måste springa ur din bädd och rusa tillbaka öfver berg och floder och aldrig stanna, förrän du nått den gamla härden. Då kan du behöfva en vän, och du skall finna en sådan i Simon Kenton eller Simon Butler, såsom jag brukade kalla mig själf med anledning af den där lilla historien för många år sedan.»

»Jag tviflar inte på det», sade Girty med sänkt röst och visade sig rörd öfver gränsjägarens vänlighet; »men var säker på, att jag aldrig kommer att taga din vänskap i anspråk. Såret har blifvit för djupt inbrändt; om du vill göra mig en tjänst, så tala aldrig mera därom.»

»Nåväl, låt det då vara slut med den saken, men jag har en liten ynnest att bedja dig om.»

»Hvad är det?»

»Jag tänker gå nu och vill taga den där gossen med mig.»

Öfverlöparen vände på hufvudet och betraktade den skälfvande fången, som om han nu först märkt, att ban127

satt på samma trädstam som denne. Stackars Blomman ryckte åter af sig mössan, och under det han förgäfves

sökte återhålla sina tårar, sade han:

»Ni skola bestämdt få den, massa Girty.»

TJtan att gifva akt på den ömkliga uppsynen brast mannen ut i ett rått skratt och frågade:

»Hvad skall du göra med honom, Kenton?»

»Hvad gör du med honom? Du ligger icke i strid med hans ras. Han har aldrig gjort dig något ondt; han är en enfaldig pojke utan någon betydelse, och jag tycker synd om honom. Du skall säkert icke motsätta dig, att han får följa mig.»

»Du kan komma undan, om du går ensam, men inte om du har honom i sällskap.»

»Det blir mitt eget bekymmer.»

»Men», tillade öfverlöparen, hvars onda hjärta uppreste sig mot en så prisvärd handling, »indianerna veta, att han är i mitt våld, och hvad skall jag hitta på för en historia för att förklara hans flykt?»

»Du behöfver inte förklara något för wyandoterna.»

Detta listiga smicker roade öfverlöparen, ty det var ett erkännande åt hans stora inflytande bland hans nya landsmän.

»Ja, jag förmodar, att jag kan komma till rätta med dem, och dessutom», tillade han med ett halft leende, »skulle det icke förundra mig, om du toge svartingen i alla fall, om du föresatt dig att föra honom med dig. Du kunde alltid lägga mig, då vi brottades, och i boxning var du ju öfverlägsen alla i bela kompaniet.»

»Det minns jag icke, men jag kan icke tänka mig något, som skulle förmå mig att kröka ett hår på ditt hufvud.»

Till Kentons talanger hörde äfven en viss förmåga att säga artigheter på ett vinnande sätt.

»Du är också den ende hvite man, som kan säga något dylikt.»128

»Ja, för att säga sanningen tror jag icke, att de äro många.»

»Nej, nej», mumlade öfverlöparen och skakade på hufvudet, »det finns ingen, och om jag någonsin skulle återvända till Pennsylvanien, där jag är född — men hvad är det jag pratar?» sade han och reste sig hastigt upp. »Sitta vi här längre, börjar jag väl slutligen jämra mig som en gammal käring.»

»Parväl då!» sade Kenton och räckte fram sin hand, hvilken den andre skakade med värme.

Därpå vände Kenton sig till Blomman och sade på sitt rättframma sätt:

»Stig upp, min gosse, och följ mig genast!»

Negern gjorde en rörelse, som om han ämnat taga af sig mössan och erbjuda den åt Girty, men då denne icke bevärdigade honom med en blick, tog den mänskliga naturens medfödda själfviskhet ut sin rätt.

»Hva' tjäna de' till?» tänkte han. »Denna mössa vara mycke' dyrbar, å mig så gärna kunna gömma den. Han förmodligen hafva glömt det.»

Och för säkerhets skull stoppade Blomman den under armen och skyndade bort.

Girty hade ännu icke gifvit gossen lof att gå, men hans förre kamrat hade behandlat honom på det rätta sättet. Öfverlöparen betraktade gossen, då han aflägsnade sig och frågade:

»Är inte det där en smula oförskämdt, Kenton?»

»Jag förmodar det — men det är intet att fästa sig vid. Farväl!»

Kenton följde gossen, hvars ifver att lämna den fruktade öfverlöparens grannskap hotade att föra honom i en minst lika stor fara, som den han nyss undgått. SEXTONDE KAPITLET.

Väntan och hopp.

|Jungen människa kunde hafva varit närmare döden än Ned — Preston, då shavanen bortkallades af sin kamrat, just som han höll på att närmare undersöka det löfverk, som dolde den unge gränsjägaren för hans blickar.

Yi hafva redan berättat, huru krigaren gick uppför strömmen och snafvade i ett djupt hål, huru han kraflade sig upp och uppväckte sin kamrats munterhet, huru han fann, att det var en björn i stället för en människa, som klättrat uppför stranden, och huru han skyndade tillbaka till trädet, som nyss förut ådragit sig hans uppmärksamhet. Han sträckte upp sin bössa och skilde lofven åt men fann ingen flykting där. Hade han gjort en noggrann undersökning, hade han sannolikt fått se något, som gladt hans grymma hjärta.

Men indianen märkte ingenting från det ställe, där han stod i vattnet. Efter en stund gick han utför strömmen igen. Han sammanträffade några minuter därefter med sin kamrat, och då de gingo bort för att icke mera visa sig, togo de också med sig allt det intresse vi kunna hafva af att följa deras förehafvanden.

Ned Preston hade lärt sig att använda hvarje minut, som han hade till sitt förfogande. Då shavanen gick

bort från trädet, visste ban, att ban sannolikt skulle återvända. Följaktligen gled ban bastigt utför trädstammen ned på marken, där ban bastigt skyndade bort långs stranden i motsatt riktning mot de röda männen. Flyktingen förstod fullkomligt den fara, i hvilken ban befann sig. De två indianerna bade ådagalagt sådan envisbet i att spåra honom genom skogarna, att han icke på flere timmar kunde känna sig säker. Om de återvände och fortsatte undersökningen med samma skarpsinnighet som förut, kunde de icke undgå att finna hans spår.

Då han kom till ett säkert ställe, gick ban åter ned i vattnet och vadade försiktigt framåt minst en mil. I stället för att gå upp i land klättrade han slutligen upp i grenarna af ett annat träd och kvarstannade där i minst fyra timmar — det vill säga, tills Tecumseh hade gjort sin andra färd till och från flodbåten. Då denna tid förflutit, var ynglingen förvissad om att hans förföljare förlorat hans spår.

Medan Ned satt -gömd i trädet, voro hans tankar sysselsatta, och ban kom därvid till den öfvertygelsen, att det var säkrast att återvända till samma sida af bäcken, från hvilken han kommit. En sådan rörelse kunde hans fiender icke misstänka, och hans spår skulle sannolikt korsa eller blanda sig med många andras, hvilket tydligen skulle blifva till stor fördel för honom.

Han såg sig försiktigt omkring åt höger och vänster, medan ban gick öfver bäcken, men uppnådde utan något missöde skogen på andra sidan. Han stannade nu för att undersöka fängkrutet på sin bössa och fortsatte därefter sin väg, tills han trodde, att han icke behöfde gå längre.

Han var våt och hungrig. Han brydde sig föga om vätan, ty vädret var varmt, och hans kläder skulle snart torka; men behofvet af mat är för pinsamt för att kunna stillas af något annat än själfva maten. Han var trött och svag och satte sig på marken med ryggen mot ett träd.131

»Något så rosenrasande har jag aldrig varit med om förr», mumlade han. »Förra natten voro Eådjursfot, Blomman och jag tillsammans, och nu vet ingen af oss, hvad som blifvit af de andra. Det är mer än sannolikt, att Blomman blifvit tomahawkad, men förmodligen har shavanen slagit sig igenom; det gör han alltid. Jag är ett godt stycke hemifrån, och det bästa jag kan företaga mig är att styra kosan till Wild Oaks och anteckna detta vårt företag såsom det mest misslyckade i världen — hvad är det?»

Flere gånger inbillade ban sig, att han hörde ett sorl af röster. Han lyssnade uppmärksamt och vände sitt öra åt alla kompassens väderstreck för att upptäcka, hvarifrån ljudet kom.

»Det finns människor i närheten», sade han för sig själf och reste sig försiktigt upp, »och jag misstänker starkt, att jag vet, hvilka de äro.»

Han smög sig några steg framåt och upptäckte icke blott de talande utan hörde äfven, hvad de yttrade.

»Hvad som förefaller mig besynnerligt», sade den ene, »är att du och den unge herrn icke höllo tillsammans. Då kanaljerna äro så talrika, att vi kunna höra dem surra om öronen, bruka Boone och jag alltid hänga tätt

tillsammans för att kunna hjälpa hvarandra, och det borde ni också hafva gjort.»

»De' vara svårt att förklara allting, så de' blifva tydligt, helst då folk, som man förklara för, inte vara mycket klyftigt; men mig ofta hafva sagt massa Ned, att om han inte följa mina obstruktioner, ban komma i svårigheter. Mig gå helt lugnt framåt för att visa honom vägen (å oss emellan ban vara mycket rädd), då han lämna mig å slinka undan, innan mig kunna hejda honom.»

»Här är han i alla fall, och vi skola låta honom själf förklara saken.»

»Nådige himmel!» utropade Blomman, förvånad och132

förtjust, då han såg den unge jägaren leende stå framför sig. »Hvar komma ni ifrån? Mig vara glad att träffa er!»

Ned skakade hand med Blomman och Kenton, satte sig bredvid dem på trädstammen och berättade i korthet, hvad han genomgått, sedan han skildes från afrikanen. Han förebrådde den senare endast helt mildt hans sätt att berätta deras äfventyr, ty ban var alltför glad att träffa honom igen för att fästa sig mycket vid hans öfverdrifter, hvilka Kenton fullkomligt förstod.

Den senares nyheter väckte bestörtning hos Ned Preston, hvilken till sin förvåning fick veta, att flodbåten icke var i shavanernas våld utan ännu försvarades af emigranterna.

Blommans redogörelse hade varit så virrig, att Kenton nu först fick veta hela sammanhanget. Då berättelsen var afslutad, skakade Kenton på hufvudet med ett leende.

»Jag börjar förstå. Eådjursfot begaf sig i väg för att öppna förbindelse med flodbåten, eller hur?»

»Så var det.»

»Nu är alltsammans klart; han kom fram till båten, och på något sätt fick Tecumseh veta, att ban var där. Denne unge höfding skulle gifva tio år af sitt lif, om han hade Eådjursfot i sitt våld. Han har låtit ro sig ut till flodbåten med fredsflaggan öfver sitt hufvud, och han har erbjudit alla passagerarne fri färd till Wild Oaks med håret på hufvudet, om de ville öfverlämna den unge shavanen åt dem.»

Ned Preston sprang upp, och hans kinder voro hvita som lärft.

»O, Kenton, skola de göra det?»

Gränsjägaren log och frågade lugnt:

»Äro icke Jo Stinger och Jim Turner ombord?»

»Jo.»

»Behöfver ni då framställa en sådan fråga?»

Ned drog en djup suck af lättnad och återtog sin plats.133

»Jag tänkte icke på det», sade han.

»Hvarför ni inte fråga mig? Mig skola säga er», sade Blomman.

»Ja, du har sagt många vackra saker», svarade Ned. »Men, Kenton, hela sällskapet är i en svår knipa.»

»Det är intet tvifvel om den saken, det måste jag tyvärr medgifva. Det finns tillräckligt med kanaljer på stränderna för att taga flodbåten, när de föresätta sig att göra det. Ni hörde dem skjuta i morse?»

»Naturligtvis.»

»Det bevisade, att det finns en hel svärm af dem i skogarna, ehuru de inte lyckades göra båten någon skada.»

Kenton blickade upp mellan trädtopparna på de molnfläckar, som syntes på den blåa himmelen. Liksom Tecumseh och andra af hans ras kunde han spå väder med samma noggrannhet som våra dagars väderleksbyrå, hvilket, när allt kommer omkring, är en ganska tvifvelaktig artighet mot gränsjägaren.

»Det blir icke månsken i natt — det vill säga, det kommer icke att visa sig», sade Kenton, sedan han en stund betraktat himmeln i olika väderstreck. »Det blir så mörkt som i ett varggap. Folket på flodbåten skall försöka vinna så mycken tid som möjligt och sedan förklara för Tecumseh, att de icke ämna utlämna Eådjursfot. Båten skall fortsätta att drifva utför strömmen till natten; då skola rödskinnen göra sitt anfall, och — himlen bevare då våra vänner!»

»Behöfva de icke några kanoter för att ro ut från stranden?»

»Jo, och de hafva skaffat sådana — det kan ni vara viss om.»

»Finns det intet sätt för oss att hjälpa dem?»

»Jag ser ingen utväg, men det är ju möjligt, att någonting kan yppa sig.»

»Ar ni säker på, att de skola dröja till natten?»134

»Så säker, som jag kan vara på grund af min erfarenhet om kanaljerna. Shavanerna äro tappra, men liksom alla rödskinn skaffa de sig i en strid alla de fördelar de kunna.»

»Det förefaller mig orätt, att vi sitta här sysslolösa; men ni förstår det bättre än jag.»

»Det inser ni naturligtvis, min unge herre, att vi måste så fort som möjligt gå ombord på flodbåten, det vill säga, om det finns någon möjlighet för oss att göra det. De behöfva i natt alla vänner de kunna få.»

De reste sig upp för att gå, då de upptäckte, att Blomman sof. Han hade glidit ned från stocken och låg med hufvudet under sig, alldeles som om han ämnat göra en kullerbytta men somnat, då han var på halfva vägen. Han väcktes hastigt och fick veta sina vänners planer.

»Tycka ni inte, vi behöfva något att äta först?» frågade han, i det han gned sig i ögonen och gäspade.

»Jag skulle önska, att vi kunde få något, ty jag tycker, att jag aldrig i mitt lif varit så hungrig.»

»Det duger inte att skjuta ett skott, äfven om vi såge något villebråd, och vi få därför anlita min frukost.»

Till de andras öfverraskning och förtjusning framdrog Kenton under sin jakttröja ett paket, omlindadt med groft, brunt papper, och då detta öppnades, blottades några skifvor kokt skinka och rågbröd.

»Boone och jag taga vanligen en bit med oss, då vi begifva oss ut på spejarestråt», förklarade jägaren; »ni märker nu, att det stundom är lika farligt för den, som skjuter, som för villebrådet; i det afseendet har Bådjursfots båge företräde framför bössan.»

Frukosten fördelades lika mellan alla tre och försvann hastigt för deras glupska aptit. Det var dock icke tillräckligt för att utgöra en verklig måltid men gjorde stor nytta och var synnerligen välkommet för tillfället.

Det var icke nödvändigt för Kenton att hos sina unga135

vänner inpränta nödvändigheten af att iakttaga den yttersta försiktighet. De hade genomgått alltför många faror under det sista dygnet för att glömma sin första plikt.

Kenton ville om möjligt öppna förbindelse med flodbåten och förena sig med emigranterna; men huru rik på utvägar ban eljest var, såg han nu icke en skymt af hopp.

Som flodbåten nu lyft ankaret, måste den hafva drifvit ett godt stycke nedåt floden, och indianerna hade utan tvifvel följt den, så att de nu befunno sig långt nedanför den plats, där våra vänner suttit på stocken. Kenton förklarade, att de därför kunde komma fram till Ohio utan fara att blifva upptäckta, om de också icke hade några utsikter att kunna signalera till dem, som voro på flodbåten.

Gränsjägaren gick i spetsen, och de öfriga följde efter. Långt förr, än Ned hade tänkt, fingo de se en skymt af floden mellan träden. Han och Blomman väntade, medan Kenton försiktigt smög sig fram till vattenkanten och kastade en blick nedåt floden.

Efter en minut vände han på hufvudet och gjorde ett tecken åt ynglingarna att följa honom.

»Den är där», hviskade han.

Han pekade på flodbåten, hvilken kunde urskiljas fullt tydligt. Den var redan på flere bösshålls afstånd och dref så lugnt midt i floden, som om aldrig någon fientlig bössa hade riktats mot den. Otydligt skönjdes några gestalter ombord, då de doppade de långa årorna eller samlade sig i fören eller aktern.

Trots en noggrann undersökning af de båda stränderna kunde man icke se en skymt af någon indian, ehuru de utan tvifvel funnos där i stort antal. De hade säkert ett vaksamt öga på flodbåten till natten, då anfallet skulle ske.

Sedan de tre vännerna betraktat flodbåten en stund, drogo de sig undan från stranden och började försiktigt vandra utefter Ohio i samma riktning som flodbåten tagit.136

Kenton tillstod, att lian icke såg den ringaste utsikt att komma i förbindelse med emigranterna före aftonen. Hvarje försök att signalera till dem skulle säkert ådraga dem de vaksamma indianernas uppmärksamhet, ocb dessa skulle hastigare förstå meningen med en sådan signal än de, för hvilka den vore ämnad.

Ett förslag, som låg nära till hands — om de kunde finna en kanot — var att belt plötsligt ro ut på floden i förhoppning att hinna fram till den större farkosten; men i samma ögonblick de sköte fram från stranden, skulle de komma inom skotthåll för shavanernas och wyandoternas bössor och sannolikt alla tre blifva nedskjutna.

Ett försök att simma dit skulle vara lika hopplöst, och äfven om Jo Stinger och Jim Turner på något sätt kunde erhålla underrättelse om sina bundsförvanter, skulle de vara ur stånd att lämna dem någon hjälp.

»Det är endast en person, som kan hjälpa oss», sade Kenton och vände sig till Ned Preston, »och det är Eådjursfot.»

»Ni har rätt; ban är en shavan och har samma dräkt som sina stambröder.»

»Och är listigare än något rödskinn, som jag träffat på. Men hvartill tjänar det att tala därom? Han är på flodbåten och har icke större utsikter att komma i land vid dagsljus, än vi hafva att komma ut till honom. Nej», tillade gränsjägaren med en suck, »vi måste följa båten och rödskinnen, tills mörkret inbryter, och då —»

»Hvad?» frågade Ned, som märkte hans tvekan.

»Ja, det är svårt att säga.»

Kenton hade ett förslag i tankarna, såsom personer alltid hafva, då de äro i stor fara, men han hade det icke ännu riktigt tydligt för sig, och han ansåg det vara bäst att icke gifva någon förklaring.137

Han tillade helt enkelt, att det enda de kunde göra var att vänta, och då mörkret fölle på, skulle kanske något yppa sig. De fortsatte därför att smyga sig fram utefter stranden och bibehöllo alltjämt samma afstånd mellan sig och flodbåten. SJUTTONDE KAPITLET.

Huru det gick till.

l^edan Tecumseh afrest efter sitt första besök hos emigran-terna förflöto två timmar, under hvilka dessa måste afgöra, huru de skulle gå till väga. Det behöfver icke upprepas, att hvarken Stinger eller Turner ett ögonblick tänkte på att gifva efter för höfdingens fordran, att de skulle utlämna Rådjursfot åt shavanerna.

Sedan detta var öfverenskommet, återstod den frågan, hvad han och hans vänner hade att göra. De senare togo naturligtvis för afgjordt, att han skulle stanna kvar hos dem och hjälpa dem i försvaret mot det anfall, som de säkert kunde vänta vid nattens inbrott.

Det är under dylika förhållanden indianernas vana att vänta till långt fram på natten — deras älsklingstid är kort före dagbräckningen, då de kunna vänta, att deras fiender äro försänkta i sin djupaste sömn. Men de skulle sannolikt icke följa sin vanliga metod med afseende på flodbåten, ty om natten blefve mycket mörk, skulle ett uppskof endast vara till fördel för de hvita, hvilka i sådant fall möjligen kunde företaga något till sin räddning.

Rådjursfot upprepade sitt påstående, att hans närvaro hos emigranterna i hvarje händelse endast kunde vara till

deras olycka. Det skulle egga shavanerna till raseri i de-139

ras anfall, ty de voro fast öfvertygade, att aldrig ett bättre tillfälle skulle yppa sig att försäkra sig om hans person. Om han kunde nå stranden, skulle en del af deras vilda ifver riktas på bemödandet att fånga honom. Om också allt detta vore sant, återstod den frågan, huru han hoppades att kunna narra rödskinnen.

Det var klart solsken, floden låg så lugn som en kvarndamm, och hundratals ögon bevakade båten. Om en spån kastades i vattnet, skulle det uppväcka misstankar. Hvad kunde därför shavanen mena, då han talade om att lämna flodbåten och uppnå stranden?

Men han hade icke endast beslutit göra ett försök; han hade äfven uppgjort en plan, hvilken han förklarade för sina vänner. De erkände, att den var fyndig men skakade sina hufvuden. Han höll dock fast vid den, satte sig ned bredvid Jo och Jim och förklarade i de minsta detaljer, huru det skulle tillgå, ty äfven de skulle hjälpa till, och det minsta felgrepp kunde blifva ödesdigert.

De behöfde icke försäkra honom, att de skulle göra sitt yttersta, och de insöpo så småningom en del af hans själfförtroende. Eådjursfot bestämde, att försöket skulle göras, först då Tecumseh hade lämnat stranden, och skälet därtill skulle de snart inse. Dessutom skickade herr Bates sin lilla Dot in i kajutan, för att hon ej skulle kunna användas som vittne.

»Där kommer han!» utropade Turner, då kanoten visade sig och långsamt roddes ut mot flodbåten.

Nu hukade Eådjursfot ned sig i aktern så djupt, att han icke kunde ses från någondera stranden. Han hade borttagit örnfjädrarna från håret, och bössan fästes på hans rygg, så att han obehindradt kunde röra lemmarna. Han var således fullt rustad för en lång simning under vattnet.

Just i det ögonblick, då Jim Turner fick sikte på kanoten, böjde ban sig ned och fattade i repet, som fasthöll an-
140

karet, samt clrog hårdt i detta, dock utan att lyfta upp det. Följden blef, att flodbåten rörde sig långsamt bakåt, hvarefter jägaren förde repet några fot utefter styrbordssidan, det vill säga åt Ohiostranden till. Därigenom kom flodbåten att ligga emellan den annalkande kanoten och den väldiga kitteln, hvilken nu hastigt halades upp från bottnen.

Jo Stinger, Tomas Bates och Artur Stanford stodo i en rad utefter relingen och betraktade uppmärksamt kanoten. De försökte så mycket som möjligt att se ut som obesvärade åskådare men ordnade sig afsiktligt så, att det, som pågick bakom dem, icke kunde ses från kanoten.

Jim Turner hade den viktigaste uppgiften, men han skötte sig bra. Den stora kitteln lyftes upp vid sidan af flodbåten, vändes därpå upp och ned som en stor skopa, så att vatten och gyttja tömdes ut. Den fick därefter ligga ett ögonblick i aktern, och just som farkosten åter började drifva med strömmen, sänktes den i vattnet och gick till bottnen som en sten.

Då kitteln sänktes ned i vattnet, följde Eådjursfot med. Under de få sekunder den låg uppe på flodbåten, kröp shavanen in och vek sig dubbel i den. Det var trångt om utrymmet, men han var smärt och smidig som en vidja. Bössan förorsakade någon svårighet, och det kunde icke undvikas, att den sköt fram något öfver den ena sidan, men Turner dolde denna så skickligt, att det var osannolikt, att de indianer, som från stranden iakttogo tilldragelsen, kunde märka det. Säkert är, att hela saken var obekant för Tecumseh, ty denne befann sig just ute på floden, och som han hade fått i uppdrag att underhandla, gjorde de andra indianerna ingenting för att underrätta honom om hvad som försiggick, såsom de möjligen skulle hafva gjort under vanliga förhållanden.

Eådjursfot var lika hemmastadd i vattnet som på land; han frigjorde sig belt lugnt ur sitt besvärliga läge och kom141

upp till ytan i närheten af stafven, just som flodbåten åter »såg upp» för ankaret. Han höjde dock endast näsan öfver vattenytan för att få luft. Men den unge shavanen hade ännu en utomordentligt svår uppgift, och för

hvilken annan som helst skulle den hafva varit omöjlig. Och med all sin stora skicklighet skulle ban icke hafva lyckats, om icke Jim Turner på ett så klokt sätt understödt honom.

Som Jo Stinger hade fått på sin lott att mottaga och, så att säga, underhålla höfdingen, kunde denne naturligtvis icke göra någonting annat. Hvarje försummelse i den vägen skulle hafva ådragit honom den listige höfdingens misstankar och kanske gifvit honom ledning i hans efterspaningar. Turner, som följde dem omkring på flodbåten, uppträdde endast såsom en föga intresserad åhörare. Men då Tecumseh nalkades fören eller aktern, förstod Jim att genom en lindrig hosta eller nysning gifva Eådjursfot, som befann sig i vattnet, en lika osviklig upplysning, som om det skett genom våra dagars telefon. Och han gjorde det på ett så naturligt sätt, att icke ens en yrkesdetektiv skulle hafva genomskådat honom.

Det farligaste ögonblicket var det, då kanoten gjorde sin rund omkring flodbåten. Jägaren hade icke varit beredd på detta, och hans hjärta stod nästan stilla, men Eådjursfot var, som läsaren redan vet, situationen vuxen, och med en fruktansvärd hotelse på sina läppar återvände den rasande Tecumseh till sitt folk för att afsluta sina förberedelser till anfallet på flodbåten.

Det kan icke förnekas, att Jo Stinger hade kränkt va-penhvilan, ty i stället för att låta allt förblifva i samma läge, ända tills det slutliga afgörandet blifvit kändt, hade han låtit Eådjursfot undkomma. Men vill någon af läsarne fördöma detta hans handlingssätt?

Under hela sin långa erfarenhet såsom gränsjägare hade Jo Stinger sett många sällsamma saker, men aldrig i sitt lif142

hade han sett något, som kunde jämföras med den syn, som mötte hans ögon, då han stod i aktern af flodbåten och betraktade den bortfarande kanoten.

Denna var ungefär på tjugu meters afstånd, och årån svängdes med taktmässiga slag, då han märkte ett litet mörkt föremål rakt under farkostens akter. Det befann sig så nära intill kanoten, att det icke kunde ses af dem, som voro ombord, och tycktes vara liksom en del af själfva båten.

»Hvad tusan kan det vara?» mumlade den förbryllade jägaren.

»St! Visa ingen öfverraskning!» hviskade Jim Turner, som stod bredvid honom. »Det är Eådjursfot!»

»Nå, om jag nå'nsin sett maken!» var allt, hvad Jo kunde säga.

Dessa två voro de enda, som varit vittnen till denna händelse, och de aktade sig noga att omtala den, förrän all fara var öfver.

Den unge shavanen hade förvisso företagit en handling af otrolig djärfhet, då han dök upp under kanotens akter för att i skydd af denna uppnå stranden. Om den indian, som förde årån, hade gjort detta med hela den kraft, hvaraf han var mäktig, skulle han snart hafva lämnat simmaren långt bakom sig och sålunda gifvit hans fiender tillfälle att tydligt se honom. Det var omöjligt att fatta tag i kanoten för att med dess tillhjälp komma framåt, ty det skulle säkert hafva blifvit upptäckt. Det högsta Eådjursfot kunde hoppas var, att kanoten skulle skydda honom från att upptäckas af indianerna på stranden.

Huru otroligt det än kan synas, lyckades denna hans djärfva plan. Eössan var bunden på hans rygg så, att den hvarken sköt upp öfver hufvudet eller hindrade armarnas och benens rörelser. Han simmade med en förvånande lätthet och behag tätt under kanoten, tills denna var alldeles143

nära land. I detta ögonblick blef hans belägenhet naturligtvis ännu farligare.

Som han förstod, att han sannolikt skulle ådraga sig uppmärksamhet från stranden, följde han kanoten så långt som möjligt, men då han icke vågade det längre, dök han under vattnet och simmade mot land.

Det var den längsta simning han någonsin försökt under vattnet, men han visste, att det var döden att komma upp till ytan, förrän han kände, att han befann sig i skydd af de trädgrenar, som hängde ned öfver stranden. Då sköt det mörka hufvudet med dess rikedom af svart hår så lätt som en fisk upp öfver vattnet. Här var han dold för alla

vaksamma blickar och kunde således anse sig säker.

Eådjursfot var så nära shavanerna och huronerna, hvilka hade samlats för att mottaga Tecumseh, att han kunde höra, hvad de sade.

»Hvar är den hunden? Hvarför tog du honom icke med dig?»

Tecumseh insåg förmodligen, att han icke skulle förbättra saken genom något häftigt utbrott, ty han svarade i lugn ton:

»Yalpen har flytt; han är icke på den stora kanoten.»

I mera än en minut rådde fullständig tystnad. Under hela denna tid voro hans åhörare stumma af förvåning.

»Han hoppade i vattnet», tillade Tecumseh, »och simmade bort.»

»De hafva ljugit», sade den rasande Tlamath; »han kan icke hafva gjort det, medan solen sken och shavanerna bevakade dem från båda stränderna.»

»Han är borta; hade valpen vingar, så att han kunde flyga?» frågade Tecumseh, hvilken var så förbittrad, att han icke tålde någon tillrättavisning ens af sin höfding.

»Jengeserna*) dolde honom på den stora kanoten.»

*) Förvrängning af yankees.144

»Fanns någon plats där, som Tecumsehs ögon icke kunde se? Hade valpen icke varit större än ett bi, skulle han hafva funnit honom.»

»Yar han icke dold i vattnet?»

»Den mindre kanoten rodde rundt omkring den större; om valpen var i vattnet, hade han gått till bottnen.»

Det fanns icke längre någon anledning att bestrida de öfverraskande nyheter, som Tecumseh medförde och hvilka alla bekräftades af de krigare, som åtföljt honom.

Med sin vanliga försiktighet och skicklighet banade Rå-djursfot sig väg utefter stranden, tills han utan fara kunde lämna vattnet. Därpå smög han sig in i småskogen, där ban åter gjorde halt en stund, innan han vågade sig längre från stranden.

Han såg, att flodbåten dref med strömmen, och han visste, att de flesta indianerna skulle hålla jämna steg med den för att icke lämna den ur sikte. En del skulle visserligen genomsnoka skogarna för att söka efter honom, men han fruktade dem icke särdeles mycket.

Så snart han fått tillräckligt svängrum, kratsade han skottet ur sin bössa och laddade om den, så att den var färdig att användas. Han förvissade sig om att knifven och tomahawken voro på sin plats och smög sig därefter några meter längre upp från stranden. Slutligen vågade han resa sig upp men kastade sig i samma ögonblick bakom ett träd.

Det var icke en sekund för tidigt, ty knallen från en bössa hördes ögonblicket därefter, och kulan gick så tätt intill Eådjursfots hufvud, att den, som skjutit, var alldeles säker, att han blifvit träffad, och rusade fram under vilda förbannelser.

Den skjutande var Simon Girty, hvilken känt igen Rå-djursfot och äfven själf var väl känd af denne. Då öfverlöparen hade kännedom om det hat, som ynglingens egen145

stam hyste mot honom, sköt han i samma ögonblick, som han fick sikte på honom.

Med hvilken annan person som helst, icke ens Tecumseh undantagen, skulle den unge shavanen hafva handlat på annat sätt, än han nu gjorde, men ban hyste inga betänkligheter för att befria gränsen från ett af dess värsta plågoris. Han steg fram från sitt skydd bakom trädet och tog hastigt sikte på Girty, som rusade emot honom.

Då denne såg faran, svängde han om, böjde ned hufvudet och sprang med förtviflad hastighet. Eådjursfot, som hade säkert sikte, vidrörde trycket. Ett egendomligt blåsande och hväsande ljud liksom af en trasig kinesisk svärmare följde, och krutladdningen blossade ut genom fäng-hålet, men skottet låg kvar i pipan.

Öfverlöparen fortfor att springa af alla krafter och undrade förmodligen, huru många andedrag det ännu vore honom förunnadt att taga, innan ban genomborrades af kulan; men ban kom naturligtvis undan oskadd.

Eådjursfot sänkte sitt vapen och betraktade det med obeskrifligt förakt. Han visste, hvad det spelat honom för ett spratt, och med ett utrop af otålighet banade han sig väg mellan träden ned mot stranden. Där grep han bössan vid mynningen, svängde den åtskilliga gånger öfver hufvudet och slungade den långt ut i vattnet, där den alltsedan dess hvilat.

Ellis, Bakhållet vid Ohio.

10 ADERTONDE KAPITLET.

Rådjursfot är åter sig själf.

< adj urs fot stod en stund och. betraktade de ringar, som — — bildades på vattnet öfver den retsamma bössans graf; därpå tog han af sig kruthornet ocli kulpungen och kastade dem efter vapnet. Sedan han sålunda befriat sig från allt, som sammanhängde med det föraktade eldvapnet, begaf ban sig skyndsamt på väg västerut.

Den unge shavanen smög sig allt djupare in i skogen för att undvika sina fiender, hvilka, såsom han väl visste, sökte efter honom, medan hufvudstyrkan följde flodbåten. Då han kunde anse sig säker för all fara från det hållet, fortsatte han sin färd med ännu större hastighet. Sedan ban sålunda gått en hel timme utan uppehåll, begaf ban sig ned till stranden för att se efter, hvar han befann sig. En hastig blick på de båda stränderna var tillräcklig. Han såg flodbåten något längre uppåt floden, där den långsamt dref med strömmen, och han förstod då, att han gått förbi sha-vanernas och wyandoternas bela här. !

Sedan han gått ytterligare några steg, kom ban fram till ett stort ihåligt träd. Han stack in sin arm i öppningen och drog fram sin långa båge. Han undersökte den noggrant och såg, att den icke blifvit rubbad under hans frånvaro. Den var lika pålitlig och träffsäker som någonsin.147

Därnäst uppfiskade han kogret, som innehöll en hel mängd pilar. Äfven dessa befunnos vara i samma skick som ban lämnat dem. Det mörka ansiktet fick ett belåtet uttryck, då han strängade bågen, riktade en pil upp mot himmeln och sköt af den så högt, att den icke syntes. Då den åter kom ned med en svindlande fart, föll den endast några meter från hans fötter. Han tog upp pilen och gömde den för kommande behof.

»Eådjursfot är åter sig själf», sade den förtjuste ynglingen, i det han vände helt om och fördjupade sig i skogen.

Ned Prestons och Blommans öde hade ännu för ett par timmar sedan hvilat som en tung börda på shavanens hjärta — i synnerhet den förres, ty han hade aldrig hyst någon särskild tillgifvenhet för negern och skulle knappast hafva ägnat honom en tanke, om han icke varit hans käraste väns kamrat.

Det lilla misstag, till hvilket Tecumseh gjort sig skyldig, då han talade om de två gossarna, hade större betydelse, än han anade. Dittills hade Eådjursfot knappt tviflat på att de voro fångar hos shavanerna, men då höfdingen nämnde de två blekansiktena, såg han däri ett bevis, att de voro oskadda.

Eådjursfot önskade nu framför allt att kunna sätta sig i förbindelse med den unge nybyggaren. Huruvida något kunde göras för att hjälpa flodbåtens passagerare, var en senare fråga, som sannolikt skulle förorsaka honom stort bryderi.

Yi erinra oss, att Eådjursfot färdats så hastigt, att ban befann sig längre ned vid floden än både flodbåten och shavanerna, som bevakade denna från båda stränderna. Men afståndet var icke stort, och han behöfde endast vänta en kort stund, för att de skulle hinna fatt honom.

Men en sådan overksamhet var icke i Eådj ursfots smak,148

och. han fördjupade sig åter i skogen för att komma förbi indianerna. Det var där ban skulle söka sina unga vänner, ty de skulle antagligen icke våga nalkas sina fiender. Det var till och med sannolikt, att de voro ett godt stycke bakom eftertruppen och tämligen långt aflägsnade från stranden.

Sedan shavanen kommit till en plats, som låg minst tvåhundra meter från floden, stannade han vid ett stort träd. På sin väg hade ban icke märkt några spår af mockasiner, men de röda männen kunde icke vara långt borta. Han lyssnade ifrigt men hörde intet ljud, som kunde vägleda honom, och han återtog därför skyndsamt sin gång.

Ett stycke längre fram vek han af åt vänster för att komma ned till floden; då kom han till ett fuktigt ställe, där marken var mjuk. Ehuru han icke behöfde frukta, att hans spår skulle förråda honom, undvek han alltid sådana ställen, och i enlighet med denna vana tog han ett par steg tillbaka och samlade sig till ett språng, hvarigenom han skulle komma öfver det fuktiga stället. Just i det ögonblicket märkte han, att någon hade varit där före honom.

Han såg ett märke efter en sko, hvilket utvisade, att den person, som burit den, aflägsnat sig från floden. Eådjursfot undersökte spåret närmare och fann, att det var alldeles färskt.

Den ende hvite man, som, efter hvad han visste, fanns i grannskapet, var Simon Girty, men denne bar mockasiner liksom indianerna. Just nu fick den unge shavanen se några andra spår, hvilka han genast igenkände såsom härrörande från Ned Preston och Blomman, hvilka således hade en hvit jägare i sällskap.

Eådjursfots hjärta hoppade af glädje, då ju denna upptäckt innebar, att hans vänner voro i godt förvar. Han följde spåret, så fort ban kunde, och inom mindre än fem149

minuter fick lian sikte på de två gossarna oclx Simon Iienton, som gingo framför honom.

Eådjursfot igenkände gränsjägaren vid första anblicken. Detta ökade ännu mera hans glädje, ty ban ansåg denne man såsom den ojämförligt skickligaste bland dessa gränsjägare, som ständigt lefde i vildmarken och hade till sin enda uppgift att skydda sin egen ras emot landets ursprungliga bebyggare.

Som det lilla sällskapet hade ögon och öron öppna, märkte de den unge krigaren nästan lika snart, som han såg dem. Glädjen öfver att träffas var stor å ömse sidor, ty alla hade genomgått stora faror, och Ned och Eådjursfot hade sväfvat i dödsångest för hvarandras säkerhet.

De uppsökte en passande trädstam, där de satte sig ned och berättade sina växlande erfarenheter. Eådjursfot omtalade allt, hvad han upplefvat alltifrån det ögonblick, då han kastade sig i Ohio för att simma ut till flodbåten. Hans berättelse väckte den största förundran hos hans vänner. Dessa hade genast från början märkt, att han bar bågen i stället för bössan, och han förklarade nu orsaken.

»Bössan svek Eådjursfot», sade han, »och han skall aldrig mera lita på den.»

De andra skrattade, och Ned Preston berättade, hvad läsaren redan känner. Eådjursfot visade stort intresse såsom alltid, när hans unge vän sade något.

Sedan alla sålunda i tur och ordning berättat sina öden under de sista timmarna, började de afhandla den viktiga frågan, huruvida något kunde göras för att hjälpa emigranterna på flodbåten. Både Eådjursfot och Kenton trodde, att rödskinnen sannolikt skulle företaga ett vildt angrepp tidigt på aftonen. Då det icke lyckats dem att få Eådjursfot i sitt våld, skulle de hämnas på hela sällskapet. Kenton frågade då, hvad de under sådana förhållanden vunnit därmed, att Eådjursfot lyckats undkomma. Denne svarade,150

att, om han kvarstannat ombord, skulle hans fiender icke hafva väntat till mörkrets inbrott med att göra sitt anfall. I sin ifver att fånga den hatade »valpen», såsom Tecumseh kallade honom, skulle de genast hafva störtat ut i sina kanoter, och följden af ett sådant anfall kunde icke hafva blifvit annat än olycklig både för de hvita och för Eådjursfot.

De visste ännu icke säkert, om rödskinnen hade mera än en kanot till sitt förfogande, ehuru det var sannolikt, att de hade många. Iventon och Eådjursfot ansågo, att de borde hafva visshet därom, och de beslöto att genast skaffa

sig den. Ned och Blomman lofvade att vänta på deras återkomst, såvida de icke af någon hotande fara tvingades att lämna sin plats.

Kenton och Eådjursfot skildes åt och sökte hvar på sitt håll att utspionera fiendernas förehafvanden. Flodbåten hade drifvit ett godt stycke med strömmen, och indianerna hade naturligtvis följt den.

Tecumsehs beräkning, då ban lät ro sig ut till flodbåten, är lätt att genomskåda; ban förutsåg alldeles riktigt, att kanoten skulle bli igenkänd och att hans motståndare därigenom skulle få den föreställningen, att dess ägare voro de röde männens fångar. Det var endast den lilla miss-sägningen, som förrådde sanningen för den skarpsinnige shavanen.

Efter en hastig undersökning fann Eådjursfot, att det förhöll sig så, som ban anat; shavanerna hade på Iventucky-stranden ungefär fem eller sex kanoter till sitt förfogande. Det var betecknande för deras slughet, att de så länge hållit dem dolda för de hvita.

Sedan ynglingen sålunda förvissat sig härom, ägnade han sin uppmärksamhet äfven åt den motsatta stranden och fann snart, att indianerna äfven där hade flere kanoter. Man visste således nu, att fienderna voro så väl försedda med farkoster, att anfallet kunde företagas hvilket ögonblick151

som helst. Sedan Eådj ursfot fått veta, hvad han önskade, drog han sig försiktigt tillbaka från stranden och återvände till trädstammen, där han lämnat sina unga vänner.

Kenton hade ännu icke återvändt. Shavanen satte sig ned på trädstammen och berättade, hvad han sett, samt förklarade, att man icke kunde hysa det ringaste tvifvel om hvad deras fiender hade för afsikter.

»Därom har jag icke ett ögonblick haft några tvifvelsmål», sade Ned.

»Inte mig heller», tillade Blomman.

»Tvifvel om hvad?» frågade Bådjursfot och vände sig hastigt till den senare.

»Att-att-att mig inte tvifla, att mig tvifla— mig gärna vilja veta, hvarför vara nödigt, att ni göra mig frågor.»

»Om flodbåten finge vara i fred», sade Ned, i det han vände sig till Bådjursfot, »skulle den icke hinna fram till "Wild Oaks förrän i morgon; shavanerna hafva således så god tid de kunna önska. Hurudan natt få vi?»

Ynglingen hade, såsom läsaren minnes, redan tidigare på dagen studerat väderlekstecknen, och han svarade:

»Yi få intet månsken; det blir lika mörkt som förra natten, då vår kanot låg i skuggan af stranden.»

»Kenton sade detsamma, och det är således tämligen säkert. Mörker kan vara en god sak ibland, men det kan bli olycksbringande i natt för dem, som äro på flodbåten.»

Bådjursfot nickade till tecken, att han var af samma mening. Sedan han därefter förvissat sig om att han och hans vänner icke behöfde frukta att blifva störda, framtog han sin lilla bibel, som han alltid hade gömd under jaktskjortan. Ehuru den varit länge under vattnet, var den icke ens fuktig, då han tog fram den. Den var nämligen inlindad i oljeduk för att skyddas mot väta.

Det var den bok, som fru Preston hade gifvit honom, och han skulle icke velat utbyta den mot all världens152

skatter. Han hade under de sista dagarna haft föga tid att läsa i den och begagnade därför med glädje det första tillfälle, som erbjöd sig.

»De' vara rätt», sade Blomman; »om ni läsa, mig hålla vakt, medan ni göra de'. Om någon injan smyga fram å taga er skalp, mig vilja hugga tag i honom, innan han komma undan.»

Ned Preston betraktade den vackre ynglingen, medan han tog den dyrbara boken i handen och läste de höga sanningarna med ett intresse, som ingen mänsklig bok kan uppväcka.

Eådjursfot satt lika orörlig som trädstammen, på hvilken han hvilade, och Ned kunde icke taga sina ögon ifrån honom. Den unge gränsjägaren satt endast på några fots afstånd, och shavanen tycktes vara okunnig om den

beundran, för hvilken han var föremål. Det var i sanning en egendomlig tafla, ty det är sällsynt att få se en indian sitta fördjupad i läsningen af en bok annat än i de statsskolor, som numera äro anordnade för deras uppfostran.

Eådjursfots hufvud var framåtlutadt, och hans långa hår svallade omkring hans skuldror såsom på en kvinna. De färgade örnfjädrarna hade han aflagt, innan han lät sänka sig ned i vattnet. Hans panna var mindre sluttande, än vanligtvis är fallet hos hans ras, näsan hade den romerska böjningen och gaf åt hans ansikte ett uttryck af manlighet. Munnen och hakan voro små, men profilen var regelbunden. Armen var så välbildad som hos en skolflicka, och musklerna voro lika litet utvecklade; men i dessa lemmar slumrade en underbar kraft, och i snabbhet och vighet öfverträffade han, såsom läsaren redan känner, de mest berömda krigare i sin stam.

Ned Preston såg honom vända ett blad i bibeln, men därpå dröjde det en ovanligt lång tid, innan nästa blad vändes. Då han betraktade honom närmare, fann han, att153

hans ögon icke voro riktade på den tryckta sidan. Hans blick var fäst på marken, och uttrycket i ögonen antydde, att han var försänkt i djupa tankar.

Hvarpå tänkte ban?

»Det måtte vara något mycket viktigt», tänkte ken-tuckiern, och att det verkligen var högst viktigt, skulle Ned Preston snart få erfara. NITTONDE KAPITLET.

Den flygande pilen.

minst tio minuter satt Eådjursfot ytterligare med blicken fäst på marken, då ban plötsligt rätade upp sig och utropade något på indianskt språk. Han hade, så vidt som det var möjligt, löst det problem, som sysselsatt hans själ.

Ilan sade ingenting till förklaring utan invecklade omsorgsfullt den lilla bibeln i oljeduken och gömde den åter innanför jaktskjortan. Därefter framtog han från samma gömställe ett litet stycke papper, som han fått af Ned, lade det på sitt knä ocb skref några ord med sin »hemgjorda» penna. Då han slutat, läste han igenom det skrifna flera gånger men var missnöjd, slet papperet i flere bitar och kastade dem på marken. Därpå skref han ett nytt bref. Denna gång var han nöjd, och då han märkte, att Ned betraktade honom, vände han sig till honom och sade:

»Rådjursfot vill tala med sina bröder på flodbåten; huru skulle han kunna göra det utan sin båge och sina pilar?»

»Om ni tänker använda samma metod, som då ni talade med farbror Hugh i blockhuset, så kan ni icke begagna något annat medel.»

»Nej. Rådjursfot kunde utan bågen icke göra något för att hjälpa sina bröder; bössan svek honom och skulle åter göra det.»155

»Mig inte tro de'», inföll Blomman; »vi kunna ju linda papperet om kulan å skjuta den in i kajutan; där ta' de ut den med sina knifvar å läsa brefvet. Men om ni bomma, kulan kunna träffa en injan på andra stranden, å då ban springa bort med den i sitt hufvud å ni aldrig få igen den.»

Ned undrade, hvarför Eådjursfot icke visade honom budskapet, ty han visste intet skäl, hvarför han skulle hålla det hemligt. Den unge shavanen hade dock icke för afsikt att spela hemlighetsfull, och han tänkte just visa remsan för sin vän, då Blomman plötsligt hoppade öfver trädstammen och kastade sig ned bakom den.

»Injaner!» utropade han med gråten i halsen. »Fort, annars de hugga er!»

Ned Preston sprang upp, men Eådjursfot rörde sig icke. Han såg lugnt upp och log. Ned gjorde detsamma, då han märkte, att det var Kenton som nalkades. Blomman tittade flere gånger öfver stocken, och då ban såg sitt misstag, kröp han tafatt tillbaka till sin plats utan att gifva någon förklaring öfver sitt beteende.

Kenton hade spejat utefter stranden längre nedåt floden och funnit, att indianerna voro i besittning af så många kanoter, att de samtidigt kunde ro ut i tillräcklig mängd för att taga flodbåten. Jägaren hade äfven funnit, att fienderna på andra sidan Ohio likaledes voro försedda med båtar, och han var därför öfvertygad, att de, så snart

det blefve mörkt, skulle förena sig med de öfriga i anfallet,

»Det finns endast en möjlighet», tillade han, »och jag tror inte, att vi kunna försöka den.»

»Hvarför icke?» frågade Ned Preston.

»Emedan Jo Stinger och Jim Turner måste veta af ett sådant försök; eljest går det inte.»

»Då måste man skicka bud till dem.»

»Det är just svårigheten; det finns ju ingen möjlig-156

het att göra det. Kanaljerna svärma för tätt omkring på stränderna.»

»Minns ni icke, huru Eådjursfot skickade ett budskap till farbror Hugh i blockhuset, då ban befann sig, så att säga, midt bland wyandoterna?»

»Jag tänker, att jag aldrig glömmer den historien, som öfverste Preston själf berättat mig.»

»Om jag icke misstager mig, håller ban i sin band just den båge, med hvilken han gjorde det underbara skottet.»

Ned såg frågande på Eådjursfot, hvilken nickade till tecken, att hans förmodan varit riktig.

»Tror ni, att ni kunde göra om det?» frågade Kenton.

Eådjursfot smålog.

»Bågen sviker aldrig.»

»Jag vill bli hängd, om jag någonsin tänkt mig något sådant! Jag tager af mig hatten för er, Eådjursfot.»

Och jägaren lyfte af sig mössan, reste sig högtidligt upp och hälsade den leende ynglingen. Kenton satte sig åter och förklarade noggrant den plan ban tänkt ut, medan han återvände från floden. Då han hade slutat, sade ynglingen lugnt:

»Just det kom Eådjursfot att tänka på, då han läste sin bibel.»

»Nå, det var tur; ni gör mig stolt, då ni säger, att samma tanke fick insteg i bådas våra hjärnor. Låt mig se ert bref!»

Eådjursfot räckte honom papperet, och Kenton läste det långsamt högt.

»Och ni har skrifvit det?» frågade ban, i det han riktade sina ögon på ynglingen. Denne nickade.

»Jag har själf icke fått någon uppfostran, och detta är den vackraste skrift jag någonsin sett. Jag förmodar, att det inte finns något annat rödskinn i Ohio eller Kentucky, som kan skrifva sitt namn, men detta innehåller just den157

riktiga tanken», tillade han med en uttrycksfull nickning och lämnade papperet tillbaka.

»Om någon annan än Eådjursfot försökte det», anmärkte Ned Preston, »skulle jag säga, att det vore omöjligt.»

»Och ni skulle hafva rätt», skyndade Kenton att till-lägga, »ty det är just omöjligheterna, som äro möjliga för honom. Betänk, att ban simmade bakom Tecumsehs kanot, tills han var så nära stranden, att han dykande kunde nå denna, utan att en enda shavan misstänkte knepet. Då den historien berättas bland nybyggena, skall ingen tro den.»

»Utom dem, som känna Eådjursfot.»

»Det kan vara sant, och den bedriften var så präktig, att jag aldrig får någon ro, förrän både Tecumseh och Tlamath få veta, huru det tillgick.»

»Komma de att tro det?»

»De känna båda Eådjursfot», sade Kenton, »och de måste tro det, ty de kunna ju inse, att det icke fanns något

annat sätt att lura dem.»

Det var redan långt lidet på eftermiddagen, och vännerna insågo, att det icke var någon tid att förlora. Flodbåten måste hafva drifvit ett godt stycke, och det skulle åtgå minst en timme att komma till en plats, hvarifrån de kunde meddela sig med emigranterna.

Sällskapet bröt upp. Eådjursfot var sysselsatt med att fästa papperet vid en pil, som han med stor omsorg utvalt ur sitt koger. Det måste medgifvas, att det skott, som han nu skulle skjuta, var svårare än det, som han gjort några månader förut genom blockhusets fönster. Pilen fick icke nu, såsom vid det tillfället, flyga rakt fram, och det var alltid en fara för att träffa någon af emigranterna, hvilka alltid vistades på däck.

Då sällskapet nalkades floden, möttes det åter af faran att upptäckas af indianerna, hvilka följde flodbåten och noggrant bevakade den. Då de först fingo se farkosten genom158

den täta växtligheten, visade det sig, att den ännu var så långt borta, att den icke kunde nås ens med det längsta skott, som den makalösa bågen kunde åstadkomma.

»Yi måste gå ännu längre», sade Kenton, »och då Ned och svartingen endast bidraga till att öka faran, är det bäst, att de vänta här, tills bela saken är undanstökad.»

»Det är en missräkning för mig», sade Ned, »men om ni anser det klokast, stanna vi här.»

De voro helt nära strömmen på ett ställe, där de voro alldeles säkra för upptäckt, så vida icke deras fiender händelsevis skulle komma rakt öfver dem. Men faran för en sådan tillfällighet var ganska ringa.

Då Kenton och Eådjursfot hastigt hade tillryggalagt ytterligare ungefär en åttondels mil, spejade de åter genom småskogen utåt floden. De hade vunnit betydligt på flodbåten, men ännu kunde man ej tänka på att nå fram med en pil.

För hvar meter, som de nu tillryggalade, ökades deras personliga fara, och de måste iakttaga den yttersta försiktighet.

»Jag skall gå före», hviskade Kenton, då de gjorde halt en minut för att hålla rådplägning, »ty vi måste vara tätt i hälarna på dem. Ni kan följa efter, tills ni får tecken från mig, att vi ej kunna komma närmare. Då måste ni afskjuta pilen.»

»Min broder är alltid vis», sade Eådjursfot, som var en varm beundrare af den tappre och kloke gränsjägaren.

»Det vill jag ej påstå», svarade Kenton med en af-värjande skakning på hufvudet; »den gode Guden har icke gifvit mig mera än min beskärda lott af förstånd, men det jag har brukar jag, så godt jag kan.»

»Min broder har mycket förstånd, och ban brukar det väl.»

»Men», sade Kenton och stötte honom förtroligt i sidan, »i fråga om skarpsynthet är ni den styfvaste af oss alla.»159

Nu var det Eådjursfots tur att protestera.

»Eådjursfot föddes i skogarna, och han ser endast det, som den Store Anden visar honom.»

»Då visar han er i alla fall bra mycket. Men vi skola icke längre disputera om den saken. Låtom oss taga en öfverblick öfver floden här.»

De funno, att de nu voro så nära flodbåten, att den unge krigaren var öfvertygad, att han kunde göra skottet, men han föredrog att gå något närmare för att vara ändå säkrare på sin sak.

»Vore det icke bäst, att ni hade ännu ett bref och en pil färdiga», frågade Kenton, »så att, om det första skottet misslyckas, ni kunde göra ett nytt försök, innan kanaljerna komma öfver er?»

»Om Eådjursfot hade en bössa, kunde han skjuta bom.»

»Det är bra; jag har intet mera att säga.»

De stannade endast ett par minuter, hvarefter Kenton efter deras öfverenskommelse skyndade förut och genast försvann i skogen, medan shavanen nästan lika hastigt följde efter, men alltjämt höll sig utom synhåll för sin vän.

Shavanen hade icke gått femtio famnar på detta sätt, då hans öra uppfångade ljudet af en syrsas knarrande. Han hörde det endast en gång, men det var nog; det var ett tecken från Simon Kenton, att ynglingen icke fick komma ett steg närmare.

Eådjursfot stannade och smög sig genast ned till flodstranden, där han med det självförtroende, som aldrig svek honom, ögonblickligen grep sig an med att afsända pilen med dess budskap. Den största svårigheten var att få fritt svängrum för bågen, ty växtligheten icke endast betäckte marken ända ned till floden utan hängde äfven ut öfver den. Han blef därför tvungen att taga ett par steg ut i vattnet. Han fattade nu bågen på midten med den högra handen, medan han höll pilen löst i sin vänstra. Med den ena foten160

hvilade han på en till hälften sjunken trädstam, och hans skarpa öga betraktade den klumpiga farkosten, som dref med strömmen något längre nedåt floden. Han mätte afståndet lika noggrant som en japanesisk byggmästare, hvilken endast använder sitt öga såsom måttstock.

Han betraktade det som ett godt förebud, att flodbåten just då befann sig närmare Kentucky- än Ohiostranden. Han såg hufvudena af två personer nära aktern, och han anade, att de voro Stinger och Turner. De andra syntes icke till, men kunde möjligen hålla sig gömda någonstädes i närheten af fören. Spejarne visste naturligtvis, att de voro inom skotthåll från stranden, och undveko därför försiktigtvis att utsätta sig för de förrädiska kulor, som i hvilket ögonblick som helst kunde afskjutas. Följaktligen ändrade de oupphörligt läge och visade sig blott några sekunder för hvarje gång.

Eådjursfot var ju fullt förtrogen med hvarje del af flodbåten ocb särskildt med dess yttre.

Det var hans afsikt att låta pilen falla på taket af kajutan, hvilket upptog större delen af båten. Om ban kunde göra det, skulle ingen ombord skadas, och brefvet skulle säkert komma i händerna på dem, för hvilka det var ämnadt.

På mycket kortare tid, än vi behöft för att berätta det, hade han dragit tillbaka bågsträngen så långt, att pilspetsen endast var ett par tum från bågen. Därpå höjde han denna och siktade så högt, som om det varit meningen att träffa en fågel, som kretsat alldeles öfver hans hufvud.

Endast några sekunder varade spänningen i bågsträngen och nerverna; då lossnade den vänstra handens grepp, och med ett klingande ljud flög den fjäderprydda pilen uppåt, som om den velat klyfva molnen.

Uppåt gick den till en höjd af minst hundrafemtio fot; det såg ut, som den hvilat midt i luften liksom en örn, då den bereder sig att störta ned på en fisk i floden nedanför. Men plötsligt vände den sig och dök ned med ständigt växande161

hastighet. För den, som stått på Rådjursfots plats, skulle det hafva förefallit, som om pilen skulle träffa vattnet långt bortom flodbåten; men det gjorde den icke. Skyttens skicklighet var så underbar, att den dök rätt ned öfver flodbåten och träffade kajuttaket med ett doft ljud, som tydligt uppfångades af den unge shavanen själf. Han såg, huru dess spets begrafdes i plankan, medan röret ännu vibrerade af den fart, med hvilken den lämnat bågen.

Den unge krigaren hade således enligt sitt löfte utfört mästerskottet; och då han misstänkte, att det väckt uppmärksamhet hos flere af fienderna, drog han sig hastigt tillbaka från stranden och försvann i skogen.

Ellis, Bakhållet vid Ohio.

11 TJUGONDE KAPITLET.

Ett minne.

fyratio år hade förflutit efter de händelser, som vi

--här berättat, då Simon Kenton gjorde ett besök i

Kentuckys hufvudstad, Frankfort. Den lagstiftande församlingen hade sammanträde, och ännu i dag lefva

personer, som minnas, hvilken uppståndelse det väckte, då den beryktade gränsjägaren, som då var sjuttio år gammal, visade sig. Han behandlades med den största vördnad, och medan han stannade i staden, berättade han många historier från sitt forna lif i Yästern. En af dem lydde på följande sätt:

»Det underbaraste äfventyr jag någonsin upplefvat, var i sällskap med den unge shavan, som kallades Bådjursfot. Han var ännu icke tjugu år gammal, men han hade hufvud på skaft, så att jag aldrig sett maken. Jag kände Tecumseh väl; vi kommo en gång i lufven på hvarandra, och han var den mest oböjlige sälle jag nå'nsin försökt att få bukt med. Han var en äkta indian, det är visst och sant. Han gick alltid i spetsen för sitt folk, och han kunde visa barmhärtighet mot en fiende, hvilket eljest, som ni vet, inte var modernt bland de röda kanaljerna.

»Men i fråga om skarpsinne kunde Tecumseh inte på långt när mäta sig med Kådjursfot. Om den pojken inte blifvit en kristen, medan han ännu var ung, skulle han163

hafva blifvit en större höfding, än Tecumseh någonsin var. Jag var i Wild Oaks, då de förde gossen dit som fånge. Han var sårad, men det oaktadt var han en riktigt fräsande vildkatt, färdig att flyga på hvem som helst, som stod i närheten. Ja, han var en sådan vild best, att många af nybyggarne ville slå honom i skallen, men herr Preston ville inte tillåta det. Macaiah Preston och hans bror öfversten voro de bästa karlar vi någonsin haft i Kentucky, och den nuvarande afveln är inte sämre.

»Som jag sade, man kunde hafva knackat lifvet ur den unge shavanen förr, än man fick honom tam; men Prestons familj tog hand om pojken och vårdade honom, läste bibeln för honom och berättade om frälsaren, och det tämde honom. Han blef en vän till de hvita för hela lifvet, och ni skulle inte tro hälften af det, som han gjort för oss, om jag berättade det. Så t. ex. den där historien om kanoten —jag kan inte klandra er, om ni inte tror den.»

Då Kentons åhörare försäkrade, att de skulle tro honom, skrattade den gamle, gråhårige mannen.

»Kanhända, men jag är inte säker. Det är i alla fall dagsens sanning, att han simmade tätt under aktern på Tecumsehs kanot fram till Kentuckystranden, som vimlade af shavaner och wyandoter, och han lurade dem allihop.

»Och huru den indianpojken kunde handtera en båge! Då jag fick tag i en bössa, så vet ni, att jag förstod, hvad den dugde till. Jag har besegrat Boone många gånger i skjuttäflingar, och det var inte många, som kunde göra det; men då Eådjursfot spände sin långa hickorybåge, då tog jag af mig hatten och gick och satte mig bland åskådarne och sparde mitt krut.

»,Jag sade er ju, att vi inte hade någon möjlighet att rädda folket på flodbåten, om vi inte skickade dem bud om hvad vi ämnade göra, men det hade aldrig lyckats, om inte Eådjursfot varit; han band ett stycke papper om pilen och164

skickade ned den midt i flodbåten. Vi genomsnokade skogen, tills vi träffade på rätta platsen, men jag tyckte, att vi borde vara litet närmare; jag sade honom därför, att jag skulle visa vägen, medan han följde efter, tills jag gaf honom tecken att stanna. Som han själf var en shavan, kunde han hafva hittat vägen bättre än jag, men det dugde inte för honom att försöka, ty i samma minut som kanal-jerna fått sikte på honom, hade han varit tvungen att ta till benen, och då hade han inte fått något tillfälle att skjuta pilen till flodbåten. Han måste vara för sig själf ett par minuter för att taga säkert sikte, och det hade han icke fått tid till, om han haft ett halft hundratal tjutande rödskinn i hälarna på sig.

»Jag lämnade honom således efter mig och gick i förväg, men jag hade inte gått långt, förrän jag gaf signal åt Bådjursfot, och jag visste då, att han gjorde sig beredd att utföra en förstklassig bedrift. Jag smög framåt, hukande mig ned bakom träden, och hvem tror ni då jag fick sikte på om inte Simon Girty, alldeles ensam? Han steg fram bakom ett annat träd och fick se mig, innan jag såg honom. Det var en konstig belägenhet jag befann mig i, och jag blygdes för mig själf, ty hvem det än hade varit utom jag, skulle Girty hafva fällt honom.

»Men då Girty såg, att det var jag, sänkte han sin bössa och gjorde tecken till mig att icke tala; jag stod därför

stilla, tills han kom fram. Som ni vet, är jag den enda människa, som Girty brytt sig om, sedan han slöt sig till indianerna. Vi hade tjänat tillsammans under general Lewis — det är nu jämt femtio år se'n — och Girty glömde aldrig, att jag handlade ärligt med honom.

»Jag såg i alla fall, att han var litet förargad, då han kom fram till mig, ty han tyckte, att jag missbrukade hans vänskap. Det första han sade var en grof ed. Han ville veta, hvarför jag var där. Jag skrattade och sade, att han165

borde bafva skickat mig bud, när ban köpt bela Kentucky, ocb satt upp anslag för att varna sådana som olofligen beträdde hans egendom. Han sade då, att rödskinnen märkt, att någon följde dem utefter flodstranden eller åtminstone snokade omkring dem, och att de nu lågo i försåt för denne. Han hade stått bakom trädet och tänkt skjuta den första hvita man, som visade sig; allrahelst ville ban dock komma åt Eådjursfot.

»Det fanns en mängd kanaljer på olika ställen i skogen, och två af dem voro särskildt på spår efter Eådjursfot. Huru vi kunnat komma fram till stranden utan att råka på dem, kan jag inte begripa, men jag förmodar, att det var belt ocb hållet Eådjursfots förtjänst.

»Naturligtvis visste inte Girty, att Eådjursfot fanns i närheten, och jag sade ingenting om den saken, ty han hatade den unge shavanen värre än pesten. Sedan flyttade vi oss litet närmare floden och satte oss ned på en plats, där vi kunde samtala, utan att någon lyssnade på oss.

»Ni veta, att Girty en gång räddade mig från att blifva bränd vid pålen, och när man gjort en person en vänskapstjänst, brukar man tycka om honom mera än förut: vi samtalade därför som två gamla vänner.

»Han omtalade, att indianernas hufvudstyrka gått nedåt floden för att göra halt några mil längre ned. De tänkte alltjämt behålla floden i sikte för att hindra de ombordvarande att komma undan. Ett halft dussin af de skickligaste voro spridda här och där i skogen och hade i uppdrag att tillfångataga de hvita, som möjligen följde efter dem. Ocb Girty sade också, att ban inte kunde begripa, huru jag kommit fram utan att stöta på dem. Därvid såg han sig omkring på ett sätt, som visade, att ban var orolig för min skull. Men jag sade honom, att ban inte behöfde bekymra sig, ty jag hade trampat i skogarna länge nog för att sörja för mig själf.166

»Då sade jag liksom händelsevis, att jag hade litet intresse för dem, som voro på flodbåten, ehuru jag inte kände dem och inte brydde mig särdeles mycket om dem.

»'Lyd mitt råd', sade han 'och lägg dig inte i den här affären, ty då kan all din fyndighet inte rädda dig."

»'Hur kan du veta det?' frågade jag helt oskyldigt.

»'Jo, jag har tjugu af våra bästa wyandoter på den här sidan', sade han, utom ett hundratal shavaner, och du vet, hur de kunna slåss. Det finns indianer på båda sidor af Ohio, och de hafva tillräckligt med kanoter för att ro ut och taga den där gamla skoj ten på fyra och en half minuter."

»'Hvarför göra de inte det då?' frågade jag.

»"Tecumseh yrkar på att de skola göra det, men du vet, att det är indianernas vanliga sätt att utsätta sig för så liten risk som möjligt, och Tlamath har beslutit att vänta till natten.'

»'Då tänker ban således begagna kanoter?"

»'Det är hans plan."

»'Jag fruktade det', sade jag med en suck och såg besviken ut, 'då tjänar det ingenting till, att jag försöker hjälpa dem.'

»'Skulle du vara nog galen att gå ut till den där flodbåten, om du hade någon möjlighet därtill?" frågade Girty med en föraktfull blick.

»'Nej — jag vill bli hängd, om jag det skulle', svarade jag, och jag talade sanning.

» Hvad är det du pratar om då?'

»'Jag kan inte hjälpa, att jag tycker det är synd om dem, svarade jag.

»'Lyd mitt råd och skynda dig det fortaste du kan till Maysville eller Wild Oaks', sade Girty, och jag såg, att han menade det.

»Ni kunna förstå, att jag var angelägen att få veta, när kanaljerna tänkte göra sitt anfall, men jag vågade inte167

fråga direkt för att inte väcka hans misstankar. Om han hade haft en aning om mina afsikter, skulle hela min plan hafva varit förfelad, ty kanaljerna skulle inte hafva väntat till natten, och allting berodde på mörkret.

»Jag gick därför som katten kring het gröt», fortsatte den gamle mannen, »i förhoppning att Girty skulle låta undfalla sig något, som jag behöfde veta, men af ett eller annat skäl gjorde han det inte, och jag måste nöja mig med hvad jag fått höra.

»Emellertid var jag riktigt glad att träffa Girty bara för att få hälsa till Tecumseh och omtala det spratt, som Eådjursfot spelat honom. Ingenting förargar en röd man (och inte en hvit heller för resten) så mycket som att finna, att han blifvit lurad. Jag frågade därför:

»"Hata dina wyandoter Eådjursfot lika mycket, som hans eget folk gör?'

»'De kunna inte hata honom mindre', sade han;' han är en riktig valp, som Tecumseh säger. Jag föraktar hvarje förrädare, hvem ban än må vara —'

»Girty tänkte säga något vidare, men han kom händelsevis att kasta ögonen på mig och såg då att jag hån-grinade. Ni förstår, det lät litet konstigt att höra honom tala om förrädare, och med ens kom han att tänka på detsamma.

»'Det är en sak jag inte förstår', sade han med något saktare röst. "Då Tecumseh första gången for ut till flodbåten med fredsflaggan (att tänka sig en indian, som gör det!), såg han Eådjursfot ombord, och de kommo i gräl. Kan du tänka dig", sade Girty, 'att den unge valpen verkligen utmanade Tecumseh till strid!'

»'Hvarför antog inte Tecumseh utmaningen?'

»'Han hade inga vapen med sig, men Eådjursfot gaf honom sin knif och lånade själf en från en emigrant.168

Tecumseh ville gärna slåss, men anföraren på båten ville inte tillåta det, och jag är ledsen därför.'

»'Det är jag också', sade jag, 'ty det skulle hafva varit Tecumsehs sista strid.'

»Girty drog till med en ed.

»'Jag undrar', sade jag, 'om du inte misstager dig en smula. Tecumseh är den bäste krigaren bland shavanerna, men i en strid med Rådjursfot blir han bet. I fråga om att svänga sig omkring kvickt har jag inte sett något, som kan jämföras med honom, annat än en blixt, som kommit på efterkälken och försöker hinna fatt de andra. Han skulle aldrig hafva fått tag i Rådjursfot, och denne skulle hafva dödat Tecumseh så lätt, att höfdingen trott, att han ännu lefde.'

»Jag förmodar, att Girty vid det tillfället tänkte på sin egen flykt för Rådjursfot, då dennes bössa klickade. Rådjursfot hade berättat det för mig, men Girty aktade sig visligen att vidröra den saken, och jag tyckte inte, det var värdt att röra hans känslor.

»'Det är en sak, som förundrar oss alla', sade Girty efter en stunds tystnad.

»'Hvad är det?' frågade jag åter lika oskyldigt, ty jag visste, hvad som skulle komma.

»'Då Tecumseh för andra gången for ut i sin kanot för att hämta Rådjursfot — ty han trodde bestämdt, att de gärna skulle utlämna honom för att rädda sina egna lif — var han icke ombord och inte heller hängde han utanför. Folket sade, att ban simmat i land, och det måste väl hafva varit så; men hvad jag inte kan förstå är, huru den valpen kunde göra det, då shavaner och wyandoter alltjämt hade sina ögon på flodbåten mellan Tecumsehs båda besök. De trodde, att ett sådant försök skulle göras, och höllo därför särskild uppsikt. Jag undrar, om den

ombord eller i land', sade ban och såg på mig med en blick, som antydde, att ban var färdig att tro, hvad jag sade.

»'Han är i land, Simon', sade jag så oskyldigt jag kunde, 'ty jag bar sett bonom, och han omtalade, huru det gick till'.

»'Huru var det då?' frågade Girty och flyttade sig tätt intill mig liksom en skolgosse, då han försöker öfvertala sin pappa att berätta en historia.

»'Jag skall berätta hela saken', sade jag, 'om du lofvar att förklara för Tecumseh, huru det gick till'.

»'Jag vet inte just det', svarade han; 'det skulle låta litet konstigt, om jag talade om för indianerna, att jag samtalat med dig'.

»'Du kan ju säga, att vi händelsevis möttes och att förhållandena voro så ogynnsamma, att du inte vågade inlåta dig i strid med mig.'

»'Hvad menar du med det?' frågade han uppbrusande och utstötte en förskräcklig ed; 'tror du, att jag skulle återvända till lägret och berätta, att jag mött dig i skogen och inte vågat slåss med dig?'

»Girty var alldeles ursinnig; om jag sagt ett ord, skulle han hafva slagits med mig på fläcken, men det ville jag inte. Jag lade handen på hans skuldra, och med ett betydelsefullt småleende sade jag:

»'Simon, antag, att medan du och jag samtala här, en vän till mig stode femtio fot härifrån och riktade sitt vapen på dig och endast väntade på tecken från mig att skjuta.'

»Jag framställde saken på ett sådant sätt, att han blef orolig. Han såg sig omkring och sade:

»'Jo, jag skulle säga, att du vore en större förrädare än jag.'

»'Så är emellertid förhållandet', hviskade jag, 'och denne vän är shavanen Rådjursfot, och de vapen, som han bär, äro båge och pilar, och han beder mig just nu om ett tecken170

att få skjuta. Men han får intet tecken, Simon, ty jag skulle allt utstå bra mycket, innan jag kunde förmå mig att göra dig något ondt.'

»Jag var själf en vildbasare på den tiden, och jag skäms att säga, att det inte fanns ett sant ord i det jag sade till Simon. Jag visste nog, att Eådjursfot inte var långt borta, men han väntade inte på någon signal från mig.

»Emellertid blef Girty lugnare. Jag berättade för honom, att Eådjursfot hade blifvit nedsläppt vid sidan af flodbåten i den väldiga kitteln, som tjänstgjorde som ankare. Det skedde midt framför näsan på indianerna, som stodo på Ohiostranden, men de voro för tjockskalliga för att förstå, hvad som försiggick rakt inför deras egna ögon. Eådjursfot klängde sig fast vid båtens utsida, medan Tecumseh sökte efter honom. Då höfdingen var färdig att åter begifva sig till stranden, simmade Eådjursfot tätt under och bakom hans kanot och höll endast näsan öfver vattnet — ehuru jag inte kan förstå, huru det tillgick — tills han var alldeles invid land, då han simmade under vattnet, tills han doldes af träden och buskarna vid stranden. Då steg han i land och var räddad.

»Girty ville knappt tro på den sista delen af berättelsen, men jag öfvertygade honom, innan vi skildes åt, och han skrattade och sade, att Tecumseh skulle få veta alltsammans. Jag är säker på att han höll ord, och jag är också säker på att Tecumseh, då han fick veta det, var den argaste indian emellan Atlanten och Klippbergen.»

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

En natt utan måne och stjärnor.

å fort Tecumseh för andra gången lämnat flodbåten, hissades ankaret, och farkosten återtog sin långsamma färd utför Ohio. Höfdingens hotelse vid afresan var lätt att förstå, och emigranterna erforo en känsla af rysning, då de tänkte på dess fulla mening.

Ack, om ångans betydelse för sjöfarten varit känd vid den tiden, huru hastigt skulle icke det lilla sällskapet på en

ångbåt kunnat lämna bakom sig alla faror, som rufvade på flodens skogiga stränder! Men ännu en natt måste förflyta, innan de voro i hamn, och under dess mörka timmar skulle allas öde afgöras.

Sedan shavanerna uppgjort sin fälttågsplan, afsköto de icke ett skott, så länge dagsljuset räckte. De voro så ursinniga öfver Rådjursfots flykt, att de beslutit att fånga hela sällskapet lefvande och pina alla till döds. Under vanliga förhållanden skulle Tecumseh icke hafva gillat ett sådant beslut, ty han var, såsom vi redan visat, en indian med många försonande drag, och redan vid denna tid utöfvade han stort inflytande bland sitt folk; men han var, såsom gamle Kenton många år efteråt anmärkte, uppfylld af en så brinnande förbittring, att ingen vedergällning kunde vara för grym för honom.172

Hela eftermiddagen ströfvade några af de skickligaste rödskinnen genom skogarna på Kentuckystranden, ifrigt jagande efter Eådjursfot, hvilken, såsom de trodde, måste finnas någonstädes i grannskapet. Endast en af krigarne lyckades påträffa honom. Yid »mönstringen» svarade denne krigare icke, då hans namn uppropades, och syntes aldrig mera till.

Allt efter som aftonen framskred, visade det sig, att spådomarna angående vädret skulle besannas. Himmeln blef småningom höljd med moln, och det var omöjligt att märka, när solen gick ned. Under det att mörkret var högeligen efterlängtadt af våra vänner, för att icke säga oumbärligt för framgången, fruktade de, att natten skulle medföra åska och blixtar. Dessa skulle vara lika olycksbringande för deras plan som det klaraste solsken.

Men då aftonen kom, visade det sig, att natten skulle blifva alldeles sådan, som de önskade. Ingen måne, inga stjärnor och icke heller några blixtar syntes till. Ehuru sommardagen varit mycket kvaf, syntes icke ens dessa ljudlösa blixtar vid horisonten, hvilka eljest äro så vanliga under denna årstid. Luften var något afkyld, men det var i alla fall tillräckligt varmt, för att man skulle kunna sofva under bar himmel utan betäckning.

Då skymningen inträdde, sköt en kanot ut från Kentuckysidan och styrde till den motsatta stranden. I båten sutto två krigare, af hvilka den ene skötte årån, medan den andre satt i aktern med armarna korsade öfver bröstet, som om han varit en förnäm herre, som för sitt nöjes skull lät ro sig af en slaf. Det var en egendomlig tillfällighet, att den sysslolöse var Tecumseh och att roddaren var samme krigare, som rott honom ut till flodbåten. Äfven kanoten var densamma. Men det var en viktig olikhet, att det nu icke fördes någon fredsflagga, ty de hade intet ärende till de hvita. Alla underhandlingar hade afbrutits, då Tecumseh173

fick veta, att Eådjursfot var borta. Den lilla båten höll sig på tillräckligt afstånd från den stora farkosten för att icke kunna träffas af ett skott därifrån.

Kanoten styrde, som sagdt, rakt öfver floden, och den hade knappt vidrört stranden, förrän Tecumseh sprang i land och nästan omedelbart därefter omgafs af en skara shavaner och huroner. Höfdingen besökte dem för att uppgöra en bestämd öfverenskommelse om ett gemensamt anfall på flodbåten.

Planen var enkel. De röde männen på Ohiostranden skulle stiga i sina kanoter, så snart det blef så mörkt, att de icke kunde ses af de hvita. De skulle ro tätt utefter stranden och undvika allt buller, som kunde förråda deras afsikter. Signalen skulle gifvas af Tlamath och skulle bestå af tre krigstjut. I samma ögonblick skulle kanoterna från båda sidorna störta ut på floden. De skulle ro så snabbt som möjligt rakt på flodbåten, och så snart de hunnit fram till denna, skulle alla rusa ombord och taga emigranterna till fånga.

Särskildt inpräglade Tecumseh hos sina bundsförvanter, att ingen finge skjuta ett skott eller begagna knif och toma-hawk. De hvita skulle öfvermannas och alla göras till fångar. De skulle otvifvelaktigt försvara sig till det yttersta, och om de angripande fått tillåtelse att använda sina vapen, skulle de säkert döda några, kanske alla försvararne.

Tecumseh försäkrade, att han och Tlamath skulle hafva sina tomahavker i beredskap för att döda den första indian, som försökte att begagna sitt vapen. Till vedergällning skulle de samma afton hugnas med ett skådespel, som fullständigt skulle ersätta dem för deras själfbehärskning.

Alla hans åhörare förstodo hvad han menade: de fyra männen och den lilla flickan skulle dödas genom att

brännas vid pålen. Otvifvelaktigt hade Tecumseh af Girty hört berättelsen om Eådj ursfots flykt, och ingenting kunde lugna174

hans raseri annat än den fruktansvärda vedergällning, som han hade i sinnet.

Ett mummel af belåtenhet hördes från männen, hvilka med glädje hälsade hvilken grymhet som helst, som kunde gifva uttryck åt deras hat till den ras, som stal deras jaktmarker ifrån dem. De hade varit i rörelse hela dagen, och flodbåten hade aldrig släppts ur sikte, liksom den ständigt var i deras tankar. De voro otåliga att få företaga anfallet när som helst.

Så snart Tecumseh hade öfvertygat sig om att hans män förstodo planen i alla dess detaljer, steg han åter i sin kanot och rodde långsamt mot Kentuckystranden. Mörkret hade märkbart tilltagit, och ban vågade därför ro mycket närmare flodbåten.

Såsom förut satt höfdingen i aktern af den lilla farkosten. Han höll armarna korsade öfver bröstet, och uttrycket i hans ansikte visade, att han var försjunken i djupa tankar. Hans svarta ögon hvilade med ett tankspridt uttryck på skogen, och han ägnade icke en blick åt den otydligt framträdande flodbåten, som långsamt dref utför floden. Utan tvifvel brann i hans bröst ett glödande hat mot de hvita, och måhända började det stora fälttåg, som han åtskilliga år senare anordnade, att redan nu taga form i hans hjärna. Med den klokhet och skarpsinnighet, som utmärkte honom och hans broder, den så kallade profeten, måste han hafva insett, att den röda rasen en gång skulle bortsopas från jorden af den kaukasiska. Den förra var allt för tapper och stolt för att underkasta sig utan motstånd, men den kunde på sin höjd skaffa sig ett uppskof med sitt öde.

Men för indianen är ingen känsla så ljuf som hämnden; försonlighet är för honom ett oförlåtligt fel. Ehuru ung till åren, erinrade sig höfdingen den amerikanska revolutionen, det stora kriget mellan blekansiktena här och dem, som kommit öfver det stora vattnet. Ehuru de båda voro175

af samma färg och blod, lutade Tecumsebs sympatier åt främlingarna.

Om de båda stora folken en gång börjat krig mot hvarandra, skulle de sannolikt göra det ännu en gång, och då skulle det tillfälle komma, efter hvilket han så ifrigt längtade.

Kanoten hade tillryggalagt ungefär två tredjedelar af afståndet mellan stränderna, då ett skott afsköts från flodbåten. Det hade afskjutits nästan på måfå af Jo Stinger, hvilken ansåg det lämpligt att visa de röde männen, att emigranterna ännu voro vaksamma och modiga.

Ehuru skymningen var ofördelaktig för ett godt sikte, gick dock kulan midt genom bröstet på den krigare, som skötte årån. Med ett öronbedöfvande tjut sprang han upp och föll baklänges i vattnet. Därvid vände han upp och ned på kanoten och utandades sin sista suck.

Detta var ett våldsamt afbrott i Tecumsebs drömmerier, men han förlorade icke sin själsnärvaro. I detsamma kanoten kantrade, grep han hastigt sin bössa, och då han såg, att hans kamrat var död, ägnade han honom ingen vidare uppmärksamhet. Med tillhjälp af endast den ena banden och fötterna simmade han i land och nådde stranden, innan hans krigare fullt gjort sig reda för hvad som händt.

En annan kanot sköt genast ut från stranden och hämtade den kullstjälpta, men intet försök gjordes att finna den döda kroppen. En död indian var mindre värd än en båt.

Tlamath stod några minuter och rådplägade med sin unge bundsförvant. Mörkret tilltog så hastigt, att flodbåten knappt kunde urskiljas ens af de skarpsynte röde männen, hvilka med otålighet följt den i så många timmar.

Ungefär en kvarts mil längre ned gjorde Ohio en skarp krök åt söder. Det var öfverenskommet, att anfallet skulle ske just på denna punkt. Inom mindre än en half timme skulle båten vara där, och Tecumseh hade för krigarne176

på andra sidan floden nämnt denna plats såsom den sannolikaste.

Kanoterna bemannades genast af dem, som därtill blifvit utsedda. Det var sju båtar, inberäknadt den, som blifvit

tagen, ocb hvarje båt rymde fem krigare. Sedan återstodo minst lika många, som till sin egen missräkning voro tvungna att stanna i land och invänta segrarnes återkomst.

Ungefär liknande anordningar vidtogos på den motsatta sidan, men där funnos endast fem kanoter. Man visste, att de hvita icke hade något medel att lämna flodbåten. Om de försökte att simma i land, kunde de icke göra det uppför floden, och de skulle då säkert falla i händerna på sina fiender, hvilka omsorgsfullt bevakade stränderna för att förekomma hvarje sådant försök. Under sådana förhållanden kan det icke förnekas, att de röde männen hade fullt skäl för sin segervisshet.

Fullständigt mörker hade redan inträdt, då den klumpiga farkosten långsamt började nalkas flodens krökning. En minut därefter upphöjde Tlamath de tre krigstjuten, hvilka genast besvarades på den andra sidan af floden. I samma ögonblick störtade ett dussin kanoter ut i mörkret och styrde kosan rakt emot den olycksaliga flodbåten. TJUGUANDRA KAPITLET. "Farväl!"

havanerna och huronerna på Ohiosidan väntade otåligt på signalen. De gjorde sig knappt tid att besvara den utan gledo genast från det täta mörkret ut på flodens svagt upplysta yta. De kunde icke se flodbåten, men de hade så länge haft sina vaksamma ögon fästa på den, att de precis visste, på hvilken punkt de skulle finna den.

Från båda sidor af floden störtade sig indianerna med samma hastighet fram mot flodbåten. En mörk gestalt syntes i aktern på denna och tycktes luta sig mot den långa årån. Då krigarne fingo sikte på flodbåten, gåfvo de sin glädje luft i jublande tjut, årorna doppades djupare, och kanoterna sköto fram som svalor. Inom ett ögonblick var flodbåten kring-ränd, och de mörka gestalterna trängdes om hvarandra i fören och aktern, och några sprungo äfven upp på kajutans breda tak.

Icke ett skott sköts af de hvita, och icke ett försök till motstånd gjordes. Det såg ut, som om de blifvit alldeles öfverväldigade af den oemotståndliga stormningen och förlorat all besinning.

En krigare med eldigt mod sprang framför Tecumseh, höjde med ett skrik sin tomahawk och riktade den mot den

orörliga gestalten i aktern; men just som kan stod i begrepp att sänka sitt vapen, böjde den rasande höfdingen sitt och klöf hans skalle, som om den varit ett ruttet äpple.

»Gif dig, eller dödar jag dig!» skrek Tecumseh och grep figuren i det, som ban trodde vara halsen. I samma ögonblick föll den framstupa och gick i stycken. Det var en docka, så klumpigt hopsatt, att den vid minsta skakning upplöstes i sina beståndsdelar.

Samtidigt hördes tjut af förbittring från de andra shavanerna och huronerna. De hade genomsnokat kajutan, öfver-svämmat fören och aktern men endast för att finna, att ingen hvit människa fanns ombord. Jo Stinger, Jim Turner, Stanford, Bates och den lilla Dot voro borta; flodbåten var öfvergifven, och ingen af de röde männen kunde säga, hvart dess passagerare tagit vägen.

Tidigare samma eftermiddag stod Jo Stinger i aktern på flodbåten och lutade sig lättjefullt mot handtaget på årån, medan han i hviskande ton samtalade med Jim Turner, som satt bredvid honom. Båda höllo sig gömda för fiendernas blickar, ty de voro alltjämt utsatta för de röde männens kulor. Man kan vänja sig äfven vid de största faror, och både Bates och Stanford lågo i kajutan, försänkta i djup sömn. Äfven lilla Dot hade blifvit trött på att jollra och leka och hade försjunkit i en uppfriskande slummer på sin faders arm.

Jägarne hade länge samtalat om sin belägenhet och undrat, om det verkligen fanns den ringaste utsikt till räddning. Att Eådjursfot var i land och utan tvifvel ansträngde bela sin uppfinningsförmåga till deras bästa, var visserligen uppmuntrande, men Jo och Jim voro ense därom, att den unge shavanen var maktlös. Indianerna hade ju tagit den179

båt, i hvilken han färdats, och han hade således intet annat att göra än att söka efter Ned och Blomman. Dessutom visste rödskinnen, att ynglingen ströfvade omkring i deras närhet, och de skulle säkert vara på sin vakt

mot hvarje öfverrumpling från det hållet.

»Jag förmodar, att det är vår sista strid», sade Jo och småskrattade, som om saken varit af ringa betydelse.

»Det är just hvad jag också tror», svarade Jim i samma affärsmässiga ton. »Då Tecumseh for härifrån, sade han något, som visade, att han menade allvar. Jag skulle önska, att vi hade Megill och tre eller fyra andra — men hvad skulle det tjäna till? Yi få väl nöja oss med att göra det så hett som möjligt — hallå!»

Just i detta ögonblick slog en indianpil med ett hväsande ljud ned på kajuttaket, och båda märkte den darrande pilen, som stod upprätt med hufvudet begrafvet i plankan.

»Gud bevare min skalp!» utropade den förvånade Jo Stinger och såg sig omkring för att få veta, hvarifrån pilen kommit.

»Det är Bådjursfot», tillade Turner, som just fått se en skymt af den unge krigaren, hvilken viftade med handen och därefter skyndsamt drog sig undan.

»Och där är ett bref bundet om pilen; det är samma gamla knep, som han använde för att skicka bud till blockhuset härom sistens.»

Jim lutade sig fram öfver taket och nådde pilen; som han med en kraftig knyck ryckte lös. Papperet uppvecklades varsamt, och med betydlig ansträngning hjälptes de båda männen åt att stafva ihop följande:

»Må mina bröder hålla sig färdiga, då natten sänker sig öfver skogarna och floden. Tecumseh, Tlamath och deras krigare äro på båda stränderna; de skola skynda ut i sina kanoter, då måne och stjärnor icke skina. Rådjursfot tänker180

med den Store Andens hjälp komma före dem i en kanot; han skall skynda till den stora båten; må hans bröder vänta hans ankomst före shavanerna och wyandoterna.

Eådjursfot.»

»Den pojken är en krona!» anmärkte Jo Stinger, sedan han och Jim fattat meningen med budskapet.

»Du förstår, hvad han menar?»

»Naturligtvis; han vill, att vi skola hålla utkik efter honom. Om han inte underrättat oss på förhand, skulle vi hafva skjutit honom, så snart han visat sig, i tanke att ban varit en vanlig skurk till sbavan. Nu hafva vi bättre förstånd.»

»Han får allt lof att komma, så fort det blir mörkt.»

»Ja, annars blir det för sent. Men hvarifrån skall han få en kanot?»

»Förmodligen låna en af Tecumseh.»

Jo skakade på hufvudet.

»Eådjursfot är den slängdaste indian som finns, men det finns allt några saker, som han inte kan göra. Dessutom äro inte alla shavanerna blinda; de tänka nog inte ge hvem som helst tillfälle att stjäla en båt från dem; och om Eådjursfot verkligen gjorde det», tillade Jo och rynkade ögonbrynen, »tror du, att de sitta stilla och låta honom paddla ut hit för att bortföra oss?»

»Men skulle inte Eådjursfot vara, hvad Tecumseh kallade honom, en riktig valp, om ban skickade oss ett sådant bud utan att hafva någon mening med det?»

»Han kanske skaffar en kanot på något annat sätt.»

Då Jo Stinger gjorde den sista anmärkningen, träffade han spiken på hufvudet. Eådjursfot och Simon Kenton voro ense därom, att det enda sättet att rädda deras vänner var att nå fram till dem före indianerna och bortföra dem. Men för att kunna göra det var en tämligen stor kanot181

oumbärlig, oeb en sådan kunde man icke taga från indianerna.

Men Rådjursfot erinrade sig, att ban några månader förut, då ban jagat i denna trakt, bade träffat på en stor kanot, omsorgsfullt dold i ett busksnår belt nära stranden. I ett anfall af pojkaktig elakhet släpade han ned den i vattnet, rodde öfver till motsatta stranden och följde denna minst en mil, innan han träffade på ett ställe, som han ansåg lämpligt, hvarpå han sprang i land och gömde den med den största noggrannhet. Han höljde öfver den med blad, buskar och grenar, och detta gjorde han med sådan skicklighet, att man kunde hafva stupat omkull på platsen utan att misstänka något.

Om shavanerna gått förbi den gömda kanoten utan att märka den, och om den icke blifvit bortförd vid någon öfversvämning, kunde man hoppas, att den fanns kvar, där den lämnats. I motsatt fall måste Rådjursfot göra ett försök att stjäla en från fienderna — ett försök, som dock hade ytterst ringa utsikt att lyckas.

Men lyckligtvis gingo shavanerna och huronerna alldeles förbi kanoten utan att ana dess tillvaro. Solen hade redan gått ned, då Simon Kenton, Rådjursfot, Ned -Preston och Blomman släpade ned båten i vattnet, och Rådjursfot fattade den långa årån.

Det var endast fem minuter senare, som den indian, hvilken rodde Tecumsehs kanot, blef skjuten af Jo Stinger. Rådjursfot var ännu för långt borta för att förstå, hvad skottet betydde, och dessutom var Tecumsehs båt på andra sidan om emigranternas.

Om fienderna tänkte företaga sitt anfall, så snart mörkret inträdde, kunde Rådjursfot icke uträtta något. Man kan därför tänka sig, huru uppmärksamt han måste gifva akt på mörkrets tilltagande. Det var nödvändigt att göra den mest noggranna beräkning, ty tiden för handling var ytterst182

knappt tilltagen; några minuter för tidigt, och. fienderna skulle kunna upptäcka hans förehafvande — några minuter för sent, och de skulle vara på platsen före honom.

Sedan han efter bästa förstånd valt sin tid, lämnade han stranden och sköt djärft ut midt i Ohio; därpå svängde han årån ljudlöst men kraftigt och skyndade efter den tröga flodbåten så snabbt som en vindthund.

Alla emigranterna väntade med otålighet hans ankomst. Bates och Stanford hade naturligtvis fått underrättelse om brefvet och darrade bokstafligen af hopp och otålig väntan. Den förre stod i aktern med sitt lilla barn på den ena armen, medan bössan hvilade på den andra. Ingen tänkte på att medtaga något af sin egendom utom vapnen och en smula mat. De kunde vara mer än tacksamma, om de komme undan med lifvet.

»Om vi lyckas narra dem», sade Jo Stinger, »så låtom oss göra det med besked!»

Därpå hämtade han en filt och en stör från kajutan. Däraf gjorde han en docka, som hade en mycket ofullständig likhet med en mänsklig gestalt, och stödde den mot kajutans gafvel. Jim Turner, som genast fattade situationen, hjälpte icke blott till med att fästa fågelskrämman utan krönte den äfven med sin hatt, för att likheten med en människa skulle bli mera fullständig. Då hvarken månen eller stjärnorna lyste, kunde man först på några meters afstånd urskilja föremålen och äfven då endast otydligt.

De andra två männen voro så långt ifrån att vara i någon uppsluppen sinnesstämning, att de icke ens kunde skratta åt sina vänners för tillfället föga passande skämt.

»Det är tid på att han kommer», hviskade Bates, som ofrivilligt slöt den sofvande Dot närmare intill sig.

»Det är sant», sade Stanford, »men jag tror inte, att han kommer.»

»Tyst! Jag hörde ljudet af en åra», sade Bates.183

»Om ni gjorde det», anmärkte Stinger lugnt, »så var det icke Rådjursfot, ty han vet, att det skulle vara säker död att frambringa ett sådant ljud.»

»Hvarför kunna vi inte simma i land?» frågade Bates, som icke längre kunde styra sin otålighet.

»Om vi gjorde det», sade Stanford, »kunde vi icke simma emot strömmen, åtminstone icke någon längre sträcka,

och när vi sedan stege i land, skulle vi säkert blifva mottagna af rödskinnen. Förhållandet skulle utan tvifvel blifva detsamma, om vi följde med strömmen.»

»De hafva icke glömt något», tillade Jo; »de äro på sin vakt emot allting — så vida det icke skulle vara den där andra båten, och det är mer än sannolikt, att de hafva tänkt äfven på den möjligheten —»

»Här kommer den!»

En kanot dök plötsligt fram ur mörkret bakom dem och sväfvade som en skugga fram till sidan af flodbåten, nästan förr än man anat, att den fanns till. Nu hördes Bådjursfots röst:

»Mina bröder måste skynda mycket! Shavanerna äro snart här!»

Någon vidare uppmaning behöfdes icke; alla kände väl huru dyrbara sekunderna voro. Bates och Stanford stego först i kanoten, och jägarne följde genast efter.

Eådjursfot väntade knappt, tills de hunnit sätta sig, innan han doppade årån djupt i vattnet och rodde uppför Ohio. Kanoten var så tungt lastad, att vattnet nästan steg upp ända till relingen. Jo Stinger erbjöd sig att taga årån för att aflösa Eådjursfot, men den unge shavanen ville icke tillåta det. Han tviflade nämligen på sin väns förmåga att ro så ljudlöst, som det var nödvändigt.

Både Jo och Jim undrade, om det vore någon fördel att ro uppför floden, då de ju kunde vinna betydligt större försprång genom att följa med strömmen. Men Eådjursfot184

hade, såsom det sedan visade sig, goda skäl för den väg han valde, oeh de voro för kloka för att fråga honom.

Alla sutto fullkomligt tysta, medan den unge shavanens armar arbetade som en maskin. Det kunde icke undvikas, att ett porlande ljud uppstod, då kanoten klöf vattnet, men detta buller var så obetydligt, att det icke kunde höras på femtio fots afstånd.

Plötsligt hördes tre krigstjut från Kentucky-sidan.

»Det är signalen», hviskade Jo Stinger.

»Och där kommer svaret», tillade Jim Turner, då ett liknande tjut hördes på motsatta stranden.

Eådjursfot sade ingenting, men använde bela sin kraft på kanotens framdrifvande. Det porlande ljudet i fören tilltog i styrka, och farten var så stark, att vid hvarje årtag allas hufvud ofrivilligt böjdes bakåt. Afståndet mellan dem och flodbåten tillväxte hastigt.

Efter en kort stund hördes vilda tjut och skrik från shavanerna, hvilka hade öfversvämmat flodbåten i sådan mängd, att denna var nära att sjunka. Då de erforo sin missräkning, råkade de i sådant raseri, att de voro färdiga att öfverfalla och sönderslita hvarandra.

Några minuter därefter var flodbåten insvept i eld från fören till aktern. Yirket var torrt och brann hastigt. En stund blossade elden våldsamt upp och belyste båda stränderna och ett långt stycke af floden både uppåt och nedåt. Man fick då se, huru indianerna i sina lätta kanoter kilade fram och tillbaka på spaning efter flyktingarna, hvilka ingenstädes stodo att finna.

Flodbåten hade snart brunnit ned, och kanoterna med sina vilda passagerare försvunno i mörkret, som åter sänkte sig öfver skogen och floden.

Yi hafva redan sett, huru väl Eådjursfot förstod att använda tiden. Han fortsatte att svänga årån, tills han hörde tjutet från flodbåten. Han visste, att en hetsjakt nuNågra minuter därefter \ar flodbåten insvept i eld från fören till aktern. Sid. 184.185

skulle börja, ocb de indianer, som voro i land, skulle sannolikt ana verkliga förbållandet ocb genast börja söka på stränderna. Det var då icke rådligt för flyktingarna att stanna längre på floden.

Kanoten gjorde en så skarp vändning, att alla passagerarne gjorde en ofrivillig böjning åt vänster för att

ögonblicket därefter kastas framåt vid kanotens bäftiga törn mot stranden. Grenar ocb löf slogo dem i ansiktet, ocb de hade mycket brådtom att komma i land.

De voro ännu icke fria från all fara, men de hade kommit ett godt stycke närmare räddningen. Den öfver-lycklige Bates tryckte det lilla barnet till sitt bröst, fattade därpå i ögonblickets ingifvelse den unge krigarens hand och utropade:

»Eådjursfot, ni har räddat våra lif!»

»Icke Eådjursfot — det var den Store Anden», svarade ban blygsamt, och för att förekomma ett för tidigt jubel tillade han:

»Mina bröder hafva en lång väg att färdas.»

»Ja — vi äro inte ute ur skogen ännu», anmärkte Jim Turner.

»Yi hafva knappt kommit in i den», rättade Jo Stinger; »det är ett bra stycke till Wild Oaks.»

De hade endast en utväg att välja, och det var att till det yttersta begagna nattens timmar för att minska afståndet mellan den plats, där de befunno sig, och nybygget, som var deras mål. Det skulle visserligen hafva gått fortare, »n de i sin kanot fortsatt utför Ohio, men då hade de varit tvungna att löpa gatlopp genom hela indiansvärmen, ocb det ansågs allt för riskabelt. Längre ned vid floden skulle hu-roner och shavaner utan tvifvel hela natten fortsätta att söka efter dem.

Men äfven den mest skarpsynte indian kan icke följa ett spår genom skogen en mörk natt, och det kan därför

sägas, att våra vänner hade sitt öde i sina egna händer. Med sådana vägvisare som Jo Stinger, Jim Turner och Rådjursfot behöfde de icke frukta att gå vilse. De styrde kosan söderut, tills de aflägsnat sig minst en half mil från Ohio, hvarefter de begåfvo sig raka vägen till Wild Oaks. At Kenton, Ned och Blomman ägnade de icke en tanke. Deras tjänster behöfdes icke, och de hade endast att sörja för sig själfva.

De vandrade oafbrutet hela natten, och männen turade om att bära lilla Dot, hvarvid de stundom voro nära att komma i gräl om denna angenäma rättighet. Då morgonen inbröt, hade de tillryggalagt många mil, och sedan de gjort en kort rast för att intaga en lätt frukost, fortsatte de åter marschen med oförminskad skyndsamhet,

Då dagen nalkades sitt slut, uppnådde de det lilla ny-bygget Wild Oaks, utan att någon af sällskapet fått så mycket som ett hufvudhår skadadt. Ned och Blomman kommo efter i skymningen, men Kenton hade skilts från dem några timmar förut. Han hade lofvat att träffa Boone så snart som möjligt, och sedan han öfvertygat sig om att emigranterna blifvit räddade, skyndade han till Boones-borough.

Shavanen Rådjursfot hade sagt farväl till sina vänner i Wild Oaks, såsom han gjort många gånger förut, då han begifvit sig ut på sina ensliga ströftåg i skogarna. Man trodde icke, att han skulle vara länge borta, men ingen vid detta nybygge skulle någonsin mera få se honom.

Han sade några ord till Ned Breston, hvilket föranledde denne att följa honom ett stycke på väg in i skogen, där de voro utom synhåll från nybygget. De hade fattat hvarandras händer och sågo hvarandra stadigt i ögonen.187

Ned blef öfverraskad ocb bedröfvad, då ban hörde, att ban nu såg sin vän för sista gången.

»Hvarför lämnar du oss?» frågade den unge kentuckiern. »Rådjursfot har varit den hvite mannens vän», svarade ynglingen, bvars mörka ögon lyste af rörelse, »och han skall alltid vara hans vän; men shavanerna och wyandoterna och alla de röda männen i trakten af Ohio hafva beslutit att döda honom —»

»Du är väl icke rädd?» afbröt Ned belt ofrivilligt. Det mörka ansiktet blossade, då den unge krigaren skyndade att svara:

»Kådjursfots lefnad kan besvara min broders fråga.» »Förlåt mig, Rådjursfot! Det var icke min mening att tvifla på din tapperhet, hvilken är höjd öfver hvarje tvifvel, men —»

»Så länge Rådjursfot går med sina vänner, skola indianerna söka att döda äfven dem, tills de fått Rådjursfots skalp; de hata honom så djupt, att hans närvaro är en fara för det hvita folket.»

Den unge shavanen var mycket nära sanningen, då han sade detta. Så länge han ströfvade omkring bland nybyggena, skulle hans krigiska stam eggas till större raseri i sina försök att gripa honom. De föregående dagarnas händelser hade ännu mera ökat deras förbittring. Han hade därför beslutit att gå långt bort, dit ingen kunde följa honom. Då skulle hans fiender sannolikt snart få den föreställningen, att han vore död.

»Hvart går du?» frågade Ned, som ansåg det hopplöst att försöka några vidare öfvertalningar.

»Mot den nedgående solen», svarade Rådjursfot och pekade åt väster med den långa bågen.

»Men du skall en gång återvända till oss?» »Rådjursfot kan icke säga det, men han skall träffa sin broder, då den Store Anden kallar dem bort.»188

»Jag kan icke säga, hur ledsen jag är, och jag skall aldrig uppgifva hoppet, att vi skola motas ännu en gång i detta lifvet. Du har varit min bäste vän. Ännu en gång, farväl!»

»Farväl!» mumlade den unge krigaren och tryckte Neds hand. Han stod just i begrepp att tillägga något, men han ändrade mening. Med en tår glimmande i ögat vände han sig om utan ett ord och aflägsnade sig skyndsamt.

Ned betraktade den behagfulla gestalten, där den försvann mellan träden. Eådjursfot vände sig icke om, och inom ett ögonblick var han utom synhåll. De båda gossarna träffades aldrig mera.

Ned Preston blef en inflytelserik man i Kentucky. Han gifte sig, såg en talrik barnskara uppväxa omkring sig, och många af hans ättlingar tillhöra i våra dagar statens mest ansedda, bildade och förmögna medborgare. Liksom Blomman, Jo Stinger, Jim Turner och de flesta af de härdade gränsjägarne lefde han till en mycket hög ålder, och det är icke många tiotal af år, sedan han lade sig ned till den sista långa sömnen, som väntar oss alla.